

ת"פ 23894/07 - מדינת ישראל נגד כמאל עאמר, יוסף שrief

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 15-07-2014 מדינת ישראל נ' עאמר וآח'
בפני כבוד השופטת תמר שרון נתנהל

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. כמאל עאמר ע"י ב"כ עו"ד מ' קרמל
2. יוסף שrief ע"י ב"כ עו"ד י' פארס וآח'
הנאשמים

הכרעת דין

1. הנאים בתיק זה הואשנו בסיכון חי אדם במידה נתיב תחבורת, עבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, תש"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

העבירה יוכסה להם בקשר לאירוע שאירע בתאריך 22.6.15 החל משעה 00:00 בלילה, בעת שאmbolens צבאי העביר שני פצועים סורים לטיפול בבית חולים בישראל. בנוסף לפצועים, נסעו באmbolens הנהג, רופא וכן שלושה חובשים. לאירוע שלושה שלבים. תחילת האירוע - בהפרעה לנסיעת האmbolens, באזור כיכר "סולטאן באשה", עת קהל של עשרות אנשים הפריע, באלים, לנסיעת האmbolens (להלן: "האירוע בכיכר"), המשכו - במרדף פראי של רכבים אחר האmbolens, ניסיונות להורידו מהכביש ולגרום לו לעצור (להלן: "המרדף") וספו - במחסום של רכב ואנשים, שהוקם על הכביש, על מנת לגרום לאmbolens לעצור (להלן: "החסימה" או "המחסום") ובו נפגע נאשם 2 על ידי האmbolens.

2. פרטיו האירועיים ונימוקיו יובאו, להלן, אולם בראשית הדברים אומר, כי הרשעתו את שני הנאים בעבירה המוחסת להם, אך לא בגין כל שלבי האירוע.

שני הנאים מחזקים מהאירוע בכיכר ונאשם 2 מחזקה מלחמת הספק, גם מהמרדף.

נאשם 1 מושפע בגין המרדף וב בגין המחסום.

נאשם 2 מושפע בגין המחסום.

3. כתוב האישום מתאר את העובדות כדלקמן:

עמוד 1

א. בתאריך 22.6.15 סמוך לשעה 00:15 בלילה, אמבולנס צבאי מסוג פורד טנדר שמספרו צ' 563014 (להלן: "האمبולנס") עשה את דרכו מחנה צבאי פילון, הסמוך לצפת, לכיוון נהריה, כשהוא מסיע שני פצועים מסוריה (להלן: "הפצועים") לצורך אשפוז בבית החולים נהריה.

ב. באمبולנס נהג החיל עליו א' (להלן: "עלמו"), במושב לצדו ישב רופא במילאים רון ר' (להלן: "ד"ר רון") או "הרופא"), ובחلكו האחורי של האמבולנס נסעו שלושה חיילים - חובשים ואיתם שני הפצועים.

ג. בסמוך לשעה 03:15 בלילה, הגיע האمبולנס לאזרע כיכר "סולטאן באשא" בחורפייש (להלן: "הכיכר"), שם התקהלו באותו עת עשרות אנשים, בהם הנאים ואחרים שזהותם אינה ידועה למאשיה (הנאים והאחרים יחד יקראו,להלן: "המתקהלים").

ד. המתקהלים עמדו על הכביש והפריעו להמלה נסיעת האמבולנס. בראותם את האמבולנס מתקרב כיסו המתקהלים את פניהם בבדנות ובמטפוחות וחסמו בגופם את נתיב נסיעתו. בתגובה, האט עלמו את מהירות נסיעת האמבולנס ופתח את חלון האמבולנס כדי לברר מדו"ע המתקהלים חסמים את נתיב נסיעתו.

ה. בשלב זה, ניגש אל האמבולנס אחד המתקהלים, שזהותו אינה ידועה למאשיה, התקרב אל חלון הנהג ואמר לעלמו "אנחנו יודעים מה יש לך מאחורה". בהמשך, תוך כדי נסעה איתית של האמבולנס, פתחו המתקהלים את דלת הנוסע של האמבולנס, דפקו בחזקה על דפנות האמבולנס, זרקו לעברו חפצים ואף ניסו לפתח את דלת הנהג. ד"ר רון ועלמו מיד סגרו בכוח את דלתות האמבולנס, עלמו לחץ על דושת הגז, המתקהליםzzo מדרכו, ועלמו החל בנסעה מהירה בניסיון להימלט מהמקום (airyut זה מכונה, כאמור: "**הארוע בכיכר**").

ו. בהמשך למתחאר לעיל, ובعود האמבולנס נסוע לכיוון היציאה מחורפייש, נכנסו חלק מהמתקהלים, בהם נאים 1 ו- 2, לרכבם ופתחו במרדף אחר האמבולנס. נאם 1 נהג ברכבו, מסגו סייט איביזה צהוב שמספרו 19-519-61 (להלן: "האיביזה") ועמו נסעו נאים 2 ושניים נוספים שזהותם אינה ידועה למאשיה (להלן: "הנוסעים").

ז. האmbולנס המשיך בנסיעה על כביש 89 מחורפייש לכיוון צומת צוריאל (להלן: "הכביש") ובעקבותיו נסעו האיביזה ורכבים נוספים נסועים שזהות הנוסעים בהם אינה ידועה למאשיה (להלן: "הרכבים"). הכביש באזור נסיעת האmbולנס הוא דו סטריא ובסיום השטח העירוני יש נתיב נסעה אחד לכל כיוון וקו הפרדה רצוף המפheid בין שני הנתיבים. סמוך לכך, בנויים מעוקות מתכת בשולי הכביש, השיפוע עולה והכביש געשה מפותל עם עיקולים רבים. בכביש אין תאורת דרך ובזמן הרלוונטי לכתב האישום שרר במקום חשש.

ח. במהלך הנסיעה, כמתואר בסעיף 7 לעיל (להלן: "הנסיעה"), הפעיל עלמו סירנה ואורות מהבהבים במטרה להפסיק את נסיעת האיביזה וכלי הרכב, אחורי. האיביזה ובו הנאים וכן יתר כלי הרכב המשיכו בנסיעה אחר האmbולנס ותוך כדי עקפו אותו והתקרכבו אליו באופן מסוכן, במטרה להסיטה לכיוון השוליים וזאת מספר רב של פעמים. כל זאת עשו הנאים וכן יתר נסעי כלי הרכב, בכוונה לפגוע באmbolens או בנוסעים בנתיב התחרורה, או כדי לסכן את בטיחותו.

ט. בהמשך למתחאר לעיל, ובשל חששו לחיהם של נסעי האmbolens, המשיך עלמו בנסיעה מהירה על מנת לחמק מהאיביזה ובו הנאים וכן מיתר כלי הרכב. עלמו החל לנסוע במרכז הכביש, על פס הפרדה, וזאת כדי למנוע מהאיביזה ומכלי הרכב לנסוע לצדיו ולנסות לגרום לו לסתות אל עבר השוליים. בשלב מסוים במהלך הנסיעה הצלicho מספר רכבים לעקוף את האmbolens ולחסום את דרכו. כתוצאה לכך נאלץ עלמו לסתות עם האmbolens לכיוון השוליים, עקף את כלי הרכב והמשיך בנסיעה מהירה, כשהאיביזה ובו הנאים וכן יתר כלי הרכב ממשיכים

בمرדף אחריו.

ו. במהלך הנסעה, ובעוד האمبולנס ממשיר להימלט מפני האיבזה וכלי הרכב, עקפו הנאים עם רכב האיבזה את האمبולנס והתקדמו במעלה הכביש. בק"מ 3.9 של הכביש, סמוך לצומת צוריאל, עצר נאש 1 את האיבזה לרוחב הנטייה ימני, נתיב נסיעת האمبולנס, באופן בו חסם את כל הנטייה ימני במטרה למנוע מהאמבולנס לעבור. בהמשך לכך, יצאו הנאים והנוסעים האחרים מהאיבזה ונעמדו זה לצד זה לרוחב הנטייה השמאלי, הנתיב ההפוך לנסיעה האמבולנס, ובכך חסמו בוגרים גם את הנתיב השמאלי, במטרה למנוע מהאמבולנס לעבור ולהתקדם בנסעה. כל זאת עשו הנאים בכוונה לפגוע באمبולנס או בנוסיעו בנתיב התחבורה, או כדי לס肯 את בטיחותו.

יא. בהגיע האمبולנס למקום בו עמדו הנאים והאיבזה, לרוחב הכביש כמתואר לעיל, ומשהbihןعلوم כי שני נתיבי הנסיעה חסומים, הוא האט את מהירות נסיעת האمبולנס וסיטה אל עבר הנטייה השמאלי בניסיון לעקוף את האיבזה. בראות הנאים והנוסעים את האمبולנס מתקרב לעברם, הנאש 1 והנוסעים פינו את הנתיב השמאלי ואילו הנאש 2 נותר לעמוד במרכז הנטייה השמאלי ובכך חסם את דרכו של האمبולנס בכוונה לפגוע באمبולנס או בנוסיעו בנתיב התחבורה, או כדי לס肯 את בטיחותו.

יב. בהמשך למתואר לעיל ובשל החשש לחץ נסיעי האمبולנס, המשיךعلوم בנסעה בנתיב השמאלי במטרה להימלט מהמקום, ובהתקרבו למקום בו עמד הנאש 2 ניסהعلوم לעקוף אותו אך בה בעת סטה הנאש 2 לאותו הכוון ותוך כדי כך פגע צדו הימני של האمبולנס בנאש 2 והפילו על הכביש. מששהbihןعلوم וד"ר רון כי הפגיעה בנאש 2 היא באזורי רגליו, ושל החשש לחץ נסיעי האمبולנס, המשיכו בנסעה לכיוון צוריאל. בשלב זה, נאש 1 נכנס שוב לרכב האיבזה ונסע בעקבות האمبולנס יחד עם רכבים נוספים.

יג. בהגיע האمبולנס לתחנת משטרת מעלה, חדלו נאש 1 שניג ברכב האיבזה וכן יתר כלי הרכב ממרדף אחר האمبולנס. רק בהמשך הלילה הוסעו הפציעים בבטחה באمبולנס אל בית החולים נהריה.

יד. בנסיבות המתוארים לעיל טיפולו הנאים בנתיב התחבורה ובאמבולנס בדרך שיש בה כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח של האمبולנס בנתיב התחבורה, ובאופן שיש בו כדי לפגוע ולסקן את בטיחותם שלהם ושל נסיעי האمبולנס, הכל בכוונה לפגוע באمبולנס או בנוסיעו בנתיב התחבורה, או כדי לס肯 את בטיחותו.

4. בתשובתו לכתב האישום (בישיבת יום 15/10/22) הבהיר נאש 1 את רוב האמור בכתב האישום. הוא הודה בכך שהוא נסע אחרי האمبולנס, ברכבו, מסווג איבזה צהובה, אך טען כי לא היה מרדף, כי הוא לא התקרוב אל הרכב בצורה מסוכנת ולא ניסה להסיטו לכיוון השוללים, או לפגוע בו וכי הוא לא ניג בצד שישי בה כדי לס肯 את בטיחותו או את בטיחות נסיעי האمبולנס.

עו"ד כרמל, סנגורי של נאש 1 הבהיר שנאש 2 נסע עם נאש 1 באיבזה, אך לשאלתי אם נאש 1 היה בלבד ברכב או נסע עם אחרים (כמפורט בכתב האישום) השיב הסנגורי: "אני משיב שלא איתם, הם לא היו ברכב כיון הראות כפי שאני מבין אותו, יותר משני נוסעים ברכבו לא היו".

עוד טען, כי המקום הנטען לאיורע המכונה "חסימה" אינו נכון וכי המקום בו פגע האمبולנס בנאש 2 (להלן: "הפגיעה") היה מספר מאות מטרים לכיוון הכפר חרופיש. לדבריו, רכב אחר, הדומה לאיבזה, עצר בצד הדר, אך לא כפי שמתואר בכתב האישום, אלא בצורה שאין בה כדי לחסום את נתיב נסיעתו של האمبולנס. לפי גרסתו

עמוד 3

אנשים אחרים, ולא נאשם 1, ירדו מאותו רכב, עמדו לצד הימני של הכביש אך לא חסמו את נתיב הנסיעה של האمبולנס.

עו"ד כרמל טען, כי האمبולנס פגע בנאשם 2 "פגיעה פושעת תוך הפקרטה וביצוע עבירה של פגע וברח", מבלתי שנאשם 2 סיכן את נסיעי האمبולנס ומבלתי שהוא חסם את נתיבי הנסיעה.

כן Natürlich, כי לאחר שנאשם 1 הבחן בפגיעה בנאשם 2 הוא המשיך לנסוע אחרי האمبולנס. בשלב מסויים הצליח לעקוף אותו ופגש באנשי משמר הגבול, באגם מונפורט, הודיע להם על התאונה ועל הפגיעה בנאשם 2 ולאחר מכן חזר למקום התאונה כדי לראות מה שלומו של נאשם 2.

5. נאשם 2 טען, בתשובתו לאיישום, שהוא הגיע לכינור דקה אחרי האمبולנס עזב את הכביש. הוא לא הפריע, לא ציסה את פניו ולא ראה מי עשה את הדברים המתוירים בכתב האישום. הוא נכנס לאחד מכלי הרכב, אך אינו יודע מי היה הנהג ומה היה סוג הרכב.

נאשם 2 הודה שהוא נסע ברכב אחרי האمبולנס, אך טען שהוא לא נסע באיביזה והכחיש שהרכב בו נסע ניסעה להסיט את האمبולנס, כמובן בסעיף ח' שבעובדות כתוב האישום דלעיל. הוא הודה שהוא נפגע מהאמבולנס, אך טען כי הוא לא חסם את דרכו של האمبולנס וכי הוא נפגע כאשר היה מצד ימין של הכביש וניסה להרחק אנשים מהכביש. לטענותו, היה לאمبולנס די מקום להמשיך בנסיעתו מבלי לפגוע בו.

6. ארבע העדות מקדימות: (א) למען הנוחות התייחסו לטיעוני הסוגרים, כמתיחסים לשני הנאים, אלא אם הייתה סיבה להתייחס בנפרד. (ב) התייחסו לעדויות עדים שהעדיו, רק ככל שהן רלוונטיות לקביעת הממצאים בתיק זה (ג) בטענות, אליהן לא התייחסו, לא מצאתי, על פניו, כל ממש. (ד) כל הדגשות בהכרעת הדין אין במקור, אלא אם נאמר אחרת.

7. אפתח בתיאור האמבולנס והמקום בו ישב כל אחד מנוסעי.

כפי שעה מהעדויות וכפי שניתן לראות בתמונות (ת/20) האمبולנס "מורכב" מתא קדמי ומטא אחורי, הנפרד ממנו, כאשר בינהם "מחבר" רק חלון קטן.

בתא הקדמי של האمبולנס, ישב הנהג - עלהו ובמושב לידיו ישב הרופא ד"ר רון. בתא האחורי, בו הוביל הפציעים, נמצאות שתי דלתות אחוריות, בכל אחת מהן נמצא חלון ומצד ימין של האمبולנס, כולם מצד של הנוסע שlid הנהג, נמצא דלת נוספת ובה חלון.

כנמצא בתא האחורי שני כיסאות, זה מול זה, וקרוב לתא הקדמי נמצאת כיסא נוסף, הממוקם באמצעות, בו ישבים נגד כיוון הנסעה. מצד ימין מותקנות האلونקות. מצד שמאל מותקן הציוד הרפואי. החובש תומר פרידמן (להלן):

"תומר") ישב בכיסא האמצעי. החובשים ענבר וינטמן (להלן: "ענבר") ואור אורי כהן (להלן: "אור") ישבו בצד ימין, כאשר ענבר קרובה לתומר ואור ישב בקצת האמבולנס. ראו תרשימים של מקומות היישבה - **ג/4.**

8. העדות המרכזית בתיק היא עדותם של ד"ר רון וביה תומכות, במידה צזו או אחרת עדויות שאר נוסעי האمبולנס, הנהג עלמו (להלן: "**עלמו**" או "**הנהג**") ושלושת החובשים (הנהג הרופא ושלושת החובשים "קראו", להלן: "**נוסעים האמבולנס**"). על אופן נסיעת כלי הרכב אחרי האمبולנס וכן על אופן נסיעת האمبולנס, מעיד גם סרטון שהורד מהטלפון הנייד של הנאשם 1 (להלן: "**סרטון המרדף**" או "**הסרטון**", סומן **ת/35א** ודוח צפיה סומן **ת/35**) וכן ראיות נוספות, אשר יפורטו בהמשך.

9. הראיות שהובאו בפניי אין מותירות מקום לספק בכך שאמנם התרחש מרדף של רכבים אחר האمبולנס, כמפורט וכמתואר בכתב האישום (airyu zeh mokna, camori: "**המרדף**") ובכך שהיא במרדף זה כדי לס肯, במציד, חי אדם בנטייב תחבורת. מסיכון הסגנורים עולה כי, למעשה, גם הם אינם חולקים, על קיומו של מרדף ועל כך שהוא גרם לתחושת בהלה אצל נוסעים האمبולנס, אולם הם טוענים כי לא היה בו כדי לס肯 חי אדם וכי נוסעים האמבולנס **"צבעו אותו בצבעים עזים"**, על מנת לכנות על התנהלותם ולהצדיק את הפגיעה בנאשם 2 ואת הימלטותם מהמקום לאחר הפגיעה.

המחלוקות **העיקריות** הן בשאלת אופי המרדף אחרי האمبולנס, זיהוי האיביזה, הרכב הצהוב שהשתתף במרדף, בשאלת אם הוכח מחסום על הכביש, על ידי כך שרכבו של הנאשם 1 הוכיח לרוחב הנטייב הימני וארבעה אנשים, ביניהם נאשם 2, עמדו לרוחב שני נתבי הנסיעה, על מנת למנוע מהאمبולנס המשיך בנסיעתו (airyu zeh mokna, camori: "**החסימה**" או "**המחסום**"). בתוך כך גם קיימת מחלוקת האם הנאשם 2 נפגע, על הכביש, סמוך למקום בו עמד לשם ביצוע החסימה,قطעת התביעה, או שמא הוא נפגע בהיותו בשולי הכביש, בעודו מנסה להרגיע את האנשים, קטענות).

הairyu ביכיר

10. אין מחלוקת, כי ביום 15.6.22 הועברו, באمبולנס, מהחנה הצבאי פילון לכיוון נהריה, שני פצועים מסוריה, לשם אשפוזם בבית חולים נהריה. לפי עדותם של ד"ר רון, אחד הפצועים היה חולה עם airyu מוחי בין יומיים והآخر - נער בן 17 שנפצע מרסים וסבל משיטוק בפלג גוף תחתון (להלן: "**הפצועים**"). לדבריו, הוא בדק את הפצועים והעיר שאן סכנה מידית לחיהם.

11. על פי עדויות נוסעים האمبולנס, סמוך לשעה 01:30 בלילה, לאחר שהם נכנסו ליישוב חורפיש ונפו ימינה, הם ראו באזרע היכיר, התקהלוות של כמה עשרות אנשים ("**המתקהלים**"), שהמתינו להם על הכביש, ביכיר, כמו عشرות מטרים לפניהם. האمبולנס האט, האנשים התקדמו לעבר האمبולנס וטור כדי התקדמות הוציאו בנדנות וכיסו את פניהם עם בנדנות וצעיפים. המתקהלים הקיפו את האمبולנס ודפקו עליו. אחד מהמעתקהלים צעק לעבר הנהג שיעזור את האمبולנס ואמר לנוהג שהם יודעים "**מה יש לו שם**". שניים מהמעתקהלים פתחו את הדלתות הקדמיות של האمبולנס, אך הרופא והנהג הצליחו לטרוק אותן. המתקהלים ניסו לחסום את דרכו של האمبולנס וזרקו חפצים.

מطبع הדברים, בשל מקומות היישבה של נוסעים האمبולנס, לא יכול ראו לבדוק אותו דבר, אך כל נוסעים

האמבולנס העידו שהם מתקהלים רעולי פנים. תומר העיד, כי מקום ישיבתו הוא יכול היה לראות רק מה שקרה מאחורי האمبולנס. הוא ראה שאחד מהם התקרב לאمبולנס והיכה על החלון שנמצא בדלת האחורי הימנית וכי המתקהלים ניסו לפתח את הדלת האחורי. כאשר האمبולנס המשיך לנסוע, הוא שמע רעש של דברים פוגעים באمبולנס. הוא לא יכול היה לומר אם היו אלה אבני או חפצים אחרים.

ענבר הסבירה שמדובר ישיבתה, קשה היה לראות ולשמע מה קורה, אך כאשר האمبולנס עצר בחורפיש, היא שמעה שזורקים עליהם אבנים ומקלות וכן זוכה לה כף יד על החלון האחורי של האمبולנס. גם היא העידה שהמתקהלים ניסו לפתח את הדלתות. כך העיד גם אור. ד"ר רון ציין שהוא לא ראה שזורקים עליהם חפצים, אך שמע את החובשים צועקים שזורקים עליהם דברים, אבנים ומקלות וכן שמע פגיעות באمبולנס.

הרופא אמר לנаг שיתחיל לנסוע. הנאג הפעיל סירנה ואורות, עקף את היכר והתחל לברוח מהיישוב. לדברי הנאג, בשחזר שנערך עמו ובחקירתו הנגידית, הוא הצליח לתקדם על ידי כר ש"נתן גז" ועצר, המתקהלים זו זה הוא המשיך לתקדם. בשחזר (**ת/54**, עמ' 6 ש' 7-10) אמר: "נתתי גז בזמן שהם הקיפו אותו [...] נתתי גז ועצרתי, כולם זו הצד ואז ברחתתי... נתתי גז...". תוך כדי נסעה ועצירה, הצליח עלמו לתקדם ולצאת מחורפיש. כשהסתכל במראה הוא ראה רכבים רודפים אחריהם (להלן: "**הרודפים**") והפעיל סירנה ואורות מהבהבים.

12. אכן, כבר כאן כי, **בгин האירוע בכיכר**, יש לזכות את הנאים מהעבירה המיוחסת להם, שכן לא הובאה כל ראייה המצביעת על מעשה שעשה מי מהם בכיכר וכך לא הובאה ראייה שהם נטלו חלק בהתקלות; לא הוכח כמה זמן שהה כל אחד מהם במקום ומה היה חלקו במשעים שנעו בכיכר או בהתקלות, אם בכלל. שני הנאים טענו שהם נסעו בכל הרכיב אחורי האمبולנס, מיד כאשר הגיעו לכיכר וראו את ההתקלות וגרסתם זו לא נסתרה.

משכך, אין צורך שأتיחס לשאלת אם האירוע בכיכר מבש, כשלעצמם, עבירה על סעיף 332(2) לחוק העונשין. עם זאת אכן, כי לאירוע בכיכר (גם אם הנאים לא נטלו בו חלק) יש משמעות לגבי התרחשויות שלאחר מכן.

הمرך

13. מדובר בכביש 85, שהוא כביש בן שני נתיבים - נתיב לכל כיוון וביניהם מפריד קו הפרדה לבן. הכביש מעוקל, מרובה עליות וירידות ולא מעקה בטיחות.

מהראיות שהובאו בפניו עולה, שהתנהל אחורי האمبולנס מרדף סוער. הרכבים הללו לאחר האمبולנס וניסו לגרום לו לעצור, על ידי כר שנשען מאחורי ומצדי, ניסו להסיט אותו מהדרך וכן ניסו לעקוף אותו ולהסום את דרכו. נסעי האمبולנס חששו מהרודפים ولكن הנאג נסע מהר ובחילק גדול מהדרן נסע באמצעות הכביש, בניסיון להתחמק מהם ולהימנע מלעצור.

14. ד"ר רון העיד, שהוא שמע את החובשים שישבו מאחורי צווקים שרודפים אחריהם. הוא הסתכל במראת הצד שלידו, וראה רכבים שרודפים אחריהם ונושעים בצורה פרועה. חלק גדול מהזמן האمبולנס נסע במרכז הכביש והרכבים - בין שלושה לחמשה רכבים, עקפו אותו גם מימין וגם משמאלו, נסעו קרוב מאד אליו וניסו לנגן אותו, כמו במרדף מכוניות, בניסיון להסיט את האمبולנס מהכביש ולגרום לו לעצור.

הנוגג תיאר את המרדף כ"מאנקם על הכביש". לדבריו, המרדף היה צמוד וכל הרכב נסעו מאחוריו וגם עקפו אותו ונסעו במקביל אליו. הוא ראה את הרודפים במראות, מקדימה ומהחלון מצד שני, נסע באמצעות הכביש וגע מנתיב ולנתיב כדי שלא יעקפו אותו. הוא ביצע פעולות התחמקות והצליח להימנע מתאונה, אך מספר פעמים הרכבים גרמו לאمبולנס לרדת לשולים ופעמים הוא כמעט התהפר.

15. גם עדותם של שלושת החובשים תומכת בתיאור הנ"ל. תומר העיד שהוא, ספר חמישה כלי רכב שהחלו לנסוע אחרי האمبולנס. במהלך הנסיעה, חלkom נסעו מצדדי, עקפו אותו וניסו לעצור אותו ולהוריד אותו מהכביש. לדבריו, הכביש היה מאד מפוטל והאמבולנס נסע מהר ובאופן בלתי יציב, בעיקר במרכז הכביש, כדי למנוע שייעקפו אותו. היו הרבה טلطלות מהם עפו מצד לצד.

ענבר העידה, כי במהלך המרדף היא ראתה כלי רכב מסביב לאمبולנס, מנוטים להוריד אותם מהכביש וכי הייתה בהלה נוראה באمبולנס. מהחלון האחורי של האمبולנס היא ראתה שלושה עד חמישה רכבים נושאים מהר אחרי האمبולנס, מנוטים להיתקל באمبולנס, על ידי כך שהתקרבו אליו מאוד, למרחק של מטר עד שני מטר ממנו. האمبולנס ניסה לבРОוח, הנסיעה הייתה לחוצה, קופצת ומטלת ואמבולנס היה לחץ.

גם אור העיד, כי הרכבים שרדו אחוריהם נסעו באופן מאוד פרוע וניסו להתנגש בהם, הם התקרבו לאمبולנס וניסו לאגף אותו מהצד, אחד מהרכבים, שהיה מצד כל הזמן, התקrab עם רכבו אל האمبולנס והתרחק, בניסיון להוריד אותו מהכביש. הייתה באمبולנס תחושה שלפחד מאוד גדול, ושל חוסר אונים. לדבריו, היו להם (לנוסעים האמבולנס) כלי נשך אולם הם לא רצו לפתוח באש על אזרחים.

16. הנוגג העיד שהוא נסע ב מהירות של 90-100 קמ"ש (עמ' 72 לפרו' ש' 29). להערכת ד"ר רון, המרדף התנהל ב מהירות של בין 80 ל- 100 קמ"ש (עמ' 12 לפרו' ש' 24). הייתה הרגשה של סכנת חיים.

כאמור, ההגנה טוענת, שלא היה במהלך כדי לס肯 את הנוסעים והפצעיים או את המשתמשים בדרך, וכי נסעי האمبולנס הגימו והפריזו עד מאד בתיאור אופן המרדף והסבירו שהיה גלים בו זהה - בכוונת מכוון, במטרה לכטוט על התנהלות הנוגג אשר פגע בנאים 2 ועל עזיבתם את מקום התאונה תוך הפקרת נאים 2 לאחר הפגיעה. כן נטען, כי עדויות נסעי האمبולנס הן בגדר "פרשנות בדיעד" שהם (שהנוסעים) נתנו "לחווית" הנסיעה באותו לילה.

איןני מקבלת טענות אלה. תיאורייהם של נסעי האمبולנס את המרדף, עשה עליו רושם של תיאור אותנטי. התיאורים העובdatים שתיארו הנוסעים נתמכים, כפי שנראה להלן, גם בריאות אובייקטיביות (סרטוניים ותמליל) השיחות

עם השוטרים) וכן בעדויות של עדים אחרים, ותיאורם את תחישותיהם עולה בקנה אחד עם הנسبות ואין מופרז כלל ועיקר.

17. עו"ד פארס טוען שמהירות נסעה שבין 80 ל- 100 קמ"ש, כפי שציינו הרופא והנаг, אינה אפשרית בתנאי הדרך ומכך הוא מבקש להסיק, כי טענת הנаг והרופא בדבר המהירות בה נסעו מעידה על הפרזה לה טענת ההגנה.

אין לקבל טענה זו. ראשית, לא הוכח שתנאי הדרך אינם מאפשרים מהירות שבין 80 ל- 100 קמ"ש. מר ליאור חכמוני בוחן התנועה, שהשתתף בשחוור עם הנаг (להלן: "הבחן") אמן ציון של הרכבת, האמבולנס היה יכול להיכנס לעקומה שלפני צורייל ב מהירות של 60-70 קמ"ש (עמ' 123 לפרו' ש' 11 עד מ' 125 ש' 18), אולם, הדרך אינה כולה סיבובים, אלא קיימים בה גם חלקים ישרים ובهم בוודאי ניתן לנסוע ב מהירות גבוהה יותר מאשר בסיבובים. ואכן, ד"ר רון העיד שעובר לגילוי המחותם הם נסעו ב מהירות שבין **80-50 קמ"ש עד 100 קמ"ש, תלוי בעיקולים שהו** (עמ' 27 לפרו' ש' 11).

ברי שטרם כניסה לעקומה יש להוריד מהירות, כך שהרופא והנаг לא הגיעו בהערכתיהם, בוודאי לא הגזמה הרבה או מכונת. יתרה מזו - גם אם יצא מנוקודת הנחה, שהם הערכו את המהירות בה נסעו על הצד הייתר גבוה, הערכה צזו אינה בלתי סבירה, נוכח האופן בו נסע האמבולנס והטלטלות שבנסעה, ונוכח הלחץ בו היו נתונים. מכל מקום - גם הערכת המהירות על הצד הגבוה (כל שהייתה ואין ריאות לכך) אינה מעידה על הפרזה מכונת. לא מותר לצוץ, כבר בשלב זה, כי מרדף, כמתואר לעיל, גם אם הוא מתרחש ב מהירות נמוכה יותר - אך גבותות ככל האפשר לאור תנאי הדרך, במטרה להימלט, מצד אחד וגם למנוע התהפקות או תאונה, מצד שני, מסkn, סיכון של ממש את הנוסעים והמשתמשים בנתיב התחבורה.

18. לא מותר לציין עוד, כי גם לפי תיאורי המינוריים של נאשם 1 בחקירהו הראשונה במשטרתoca ובבית המשפט, מדובר במרדף ולא בנסעה תמייהה. בחקירהו במשטרתoca אמר: "**הרכב הצבאי, כאילו הרכבים התחלו לשחק אחד מול השני**" (**ת/גב' עמ' 4 ש' 38**). בבית המשפט הסביר שהשלב מסוים הוא ראה שהאמבולנס נסע בנתיב הנגד והרכבים מסביבו וכן אמר: "**אני רايיתי את האמבולנס שנסע בנתיב הנגד והרכבים מסביבו, קדימה אחרת, לא יודע, לא זכר בדיקק, עכשו אחראיתם, מה הם עשו**" (עמ' 170 לפרו' ש' 16-20).

19. כאמור, ראה נספת לאופן המרדף מצויה בסרטון מתאריך 22.6.15, שעה 08:40, **ת/35א**, אשר הורד מהפלאפון של נאשם 1. סרטון זה צולם במהלך המרדף (מרכז אחר) ובו נראה האמבולנס בנתיב הנגד, כשהרכבים נסעים מאחוריו ומצדדי. אכן, כי מאחר שאין חולק כי מדובר בצילום אותנטי, הרי שלעניין האופן בו התנהל המרדף, אין משמעות לשאלת כיצד הגיע הסרטון המרדף אל הפלאפון של נאשם 1 ואף אין משמעות לשאלת אם הוא ראה אותו. אולם, דבריו לפיהם הוא לא ראה את הסרטון, אינם מתקבלים על הדעת, שכן הוא נחקר לראשונה ביום 23/6/15 ועוד אז הפלאפון היה ברשותו.

למען השלמת התמונה אכן, כי על פי עדותו של עד ההגנה ג'יב חלי (להלן: "ג'יב"), הסרטון צולם על ידי

משהו שנסע ברכב בו נסע נגיב. לטענת נגיב הוא אינו יודע מיהו אותו אדם שצילם את הסרטון.

20. במהלך המרדף יצרו הרופא ותומר קשר עם המשטרה. בנגד לטענת הגנה, סבורה אני שתמילי שיחות אלה תומכים בדברי נסعي האمبולנס בדבר המרדף ואופיו.

ד"ר רון התקשר תילה, בטעות, למד"א, ניתק את השיחה והתקשר למוקד 100. מאז ועד לאחר התאונה, הוא היה בקשר טלפוני עם השוטר מהמוקד, דיווח לו שמנסים לעזר אוthem וביקש סייע. (תמליל השיחה עם השוטר, הוגש וסומן **ת/23**). גם תומר יצר קשר עם מוקד המשטרה ודיבר עם שוטרת (התמליל הוגש וסומן **ת/24**).

במהלך הנסיעה (וועוד קודם לפגיעה) יצר תומר קשר גם עם הקצין שלו אמין סאבק (להלן: "אמין") ועדכן אותו על קר שרודפים אחרים. הודיעו של אמין במשטרה תומכת בכר (נ/9 ש' 41). השיחה ביןיהם לא הייתה רציפה בשל בעיות קליטה, אך על פי עדותו של אמין, תומר דיווח לו בהתחלה על רכבים שרודפים אחרים ואמר לו שהרופא מדובר עם המשטרה במקביל. הם ניתקו את השיחה והפעם הבאה שדיברו הייתה לאחר התאונה (נ/9 ש' 21-24 וכן ש' 44-39).

21. אמנם, בשיחות עם מוקד המשטרה, תומר והרופא לא השתמשו במילה "ניגוח" ובמילות נוספות, בהן עשו שימוש לאחר מכן, בהתאם לתנהלות הרכבים הרודפים. אולם, אין להסיק מכך שהם הפריזו בתיאור המרדף, על מנת להצדיק את הפגעה ואת ההפקפה -قطעת הגנה. גם מאשר הם כן אמרו לשוטרים במוקד, עולה תמונה של מרדף, שמשטרתו לעזר את האمبולנס ומורגשת, בבירור, תחושת הפחד והלחץ בה הם היו נתונים.

בין היתר אומר תומר לשוטרת עמה דבר: "עברית דרך כפר ערבי ומנסים להתקיף אותנו...". הוא מבקש עזרה מהירה ואומר: "שיריה של רכבים דרוזים מנסים לתקוף אותנו. אני מבקש ליווי משטרתי כמה שיוטר מהר" ובהמשך, שוב: "מהר, מהר בבקשתה, אנחנו מוקפים". ובהמשך: "יאלה, זרייך עכשו" (ת/24).

ד"ר רון אומר, בין היתר: " אנחנו רוצים משטרה דחווף" וכן: "יש כאן תושבים שרודפים אחרים ורוצים לעזור לנו". השוטר מבקש ממנו שיהיה זמין בטלפון אבל ד"ר רון מתעקש, פעמיים להישאר אותו על הuko (ת/23 סוף ע' 1 תחילת ע' 2) ובהמשך הוא אומר מספר פעמים שמנסים לעזר אותם. הדחיפות והבהלה ניכרות היטב מהשיחות, אשר תומכות, דווקא, בעדויות נסעי האمبולנס.

22. עו"ד כרמל טען בפני הנהג, בחקירתו הנגדית, כי בתאזרו את התנהלות הרודפים, בשתי הבדיקות הראשונות במשטרה הוא עשה שימוש במילים עדינות יחסית ולא במילה "לנגח", בה הוא עשה שימוש בחקירתו השלישי שלישית והנהג השיב, כי "תacen שלקה מילה זו מהתפקיד שלהם עשו בחטיבה. חקירותינו במשטרה לא הוגשו (הגש רק השחזור - ת/54), כך שאין בידי להתרשם מכל הדברים שנאמרו על ידו שם אך, אכן רואה הדבר של ממש בין המילה "לנגח" (בה השתמש גם הרופא בהזדעתו למשטרה (ת/53, ש' 66-67) ובין המילה "לתקוף", בה השתמש הנהג עוד בשיחה עם השוטרת, במהלך הנסיעה. העובדה שהנהג עשה שימוש במילה "לנגח", אשר מתארת, במינוח אחר, את אשר הוא

עצמם אמר במהלך המרדף, איננה גורעת מאמינותו. דווקא העובדה שהוא שיתכן שהוא שמע את המילה בחקירה ועשה בה שימוש, מחזקת את אמינותו.

גם העובדה שהרופא והנאג לא אמרו לשוטרים שהם מרגישים בסכנת חיים, איננה סותרת את עדויותיהם של נסעי האמבולנס בדבר תחשותיהם במהלך המרדף ואין היא מערערת את מהימנות תיאורם את המרדף. מדובר בשיחות בהן, מطبع הדברים, נאמרים משפטים קצרים (כפי שעולה מהתמלילים) וברוי שהרופא ותומר הרכזו, בשלב זה, באשר קורה סביבם ולא בציון תחשותיהם.

23. עוז כרמל טוען שחלק מהאמירות לשוטרים אינן מגובות בראיות האחרות שקיימות בתיק ואף סותרות אותו, כגון אמרתו של ד"ר רון, בשחזר, שהוא צעק למועדן שהם כמעט מטהפכים (**ת/32ג** עמ' 17 ש' 23-24), בעוד שבשיחת המוקלטת עם המודע אין מופיעה אמרה כזו. אין בכך ולא כלום. ראשית, ד"ר רון ציין בשחזר כי נראה לו שהוא צעק זאת למועדן ולא אמר בוודאות שכן כך אמר. שנית, בלחש האירוע לא ניתן לצפות שהעדים יזכירו כל מילה שהם אמרו ואם אמרו אותה לשוטרים במועדן, או ביניהם. מדוברabei התאמות רגילות, סבירות ו邏輯יות, שאין בהן כדי לעורר את האמון שנטתי בעדויות נסעי האmbולנס, לרבות עדותו של הרופא.

24. למעשה, גם נאשם 1 אישר במהלך עדותו בפניי, כי הוא ראה את האmbולנס נושא במרכז הכביש ובנתיב השמאלי, כשהוא מנסה להתחמק מהרכבים שרודפים אחריו (עמ' 172 לפניו ש' 15-17).

חסימת הכביש

25. על פי עדויות הרופא והנאג, במהלך מסויים האיביזה עקפה את האmbolans במהירות גבוהה והם הבינו שמכנים להם מלכודת. ואולם, כמה מאות מטרים לאחר מכן הם ראו את האיביזה חוסמת את נתיב הנסעה הימני וארבעה אנשים עומדים לפניה, לרוחב הכביש, כך שנוצר מחסום על שני הנתיבים. במחסום זה אירעה הפגיעה.

26. קיימות עדויות לפיהן, לפני המחסום בו אירעה הפגיעה, היו שני אירועים בכביש.

עדות אחת היא עדותו של הנאג ולפיה רכב עצר מצד הנגד (**כלומר** - מצד שמאל כיוון נסיעתו) ויצאו ממנו אנשים שעמדו מצד הנגד, סימנו לאmbolans בידיהם וזרקו עליהם אבניים. איש מנוסעי האmbolans (פרט לנאג) לא ראה אירוע כזה אך, בנסיבות העניין, אין בכך כדי לומר שאירוע כזה לא התרחש. ואולם, הנאג הסביר זאת באמרו שהרופא לא ראה, כי "הוא היה בטלפון, דבר בטלפון, וגם היה לחוץ. המחסום הזה היה מצד שלי וuberemo אותו מהר, אלה שמאחורה בכלל לא יכולם לראות אותו". הסבר זה סביר בעניין.

27. אירוע נוסף מתואר על ידי הרופא, אשר סיפר בחקירה (**ת/52** ש' 22-23) כי תוך כדי נסעה, ניסו רכבים לנסוע לפניהם לאט, על מנת לגרום להם לעצור, אך הנאג הצלח לעקוף אותם: "**בשלב כלשהו ניסו להעמיד 3**

רכבים מולנו, מחסום, כדי שנעצור, הכל תוך כדי נעה". ראו גם עמ' 22 לעדותו בפניי. גם הנהג מתאר אירוע דומה, בו שני רכבים עקפו אותו (האייזה וסיאט אפורה) אך הוא נתן גז והם צו (עמ' 71 לפרו' שו' 16-18).

AIROU זה ציין על ידי ענבר בהודעתה במשטרת, אך כאשר נשאלת עליו בבית המשפט הסבירה, בהגינותה, שהדבר נודע לה בדיעד (עמ' 51, שו' 21-22). גם אור סיפר שהרודפיםניסו לעשות להם "מחסום רכבים" והנהג עקף אותם (עמ' 57 לפרו' שו' 24-23) אך כאשר התבקש לומר מה מtower דבריו הוא ראה במו עיניו ומה הוא שמע מהנהג או מהרופא, גם הוא השיב, בהגינותו, שאת המחסום הנע הוא לא ראה, אלא שמע מהם (עמ' 62 שו' 5-1). תומר העיד שהוא לא ראה מחסומים, אבל הבין משאר הוצאות שכלי הרכב, שעקפו אותם במהירות, יצרו מחסומים (עמ' 37 שו' 21-22).

.28. לאחר האירועים הנ"ל הוכח על הכביש המחסום בו נפגע נאש 2.

ד"ר רון הבחן, כי בשלב כלשהו האיבזה עקפה אותם, נסעה במהירות קדימה ונעלמה מטווח ראייתם. הוא והנהג הבינו שכנראה מנסים להיכן להם מלכודת או מחסום, אך לא הייתה כל דרך לבסוף. ואכן, לאחר כמה מאות מטרים, הוא ראה את האיבזה עומדת בנתיב הנסיעה הימני, לרוחב הכביש, כאשר ארבעה אנשים עומדים לפניה, לרוחב הכביש, על שני הנתיבים. הוא אמר לנגן שיאט ושיירה.

דבריו אלה נתמכים באשר נשמע בשיחה עם המוקד, קצר לפני הפגיעה, שם נשמע ד"ר רון אומר: "**הם רוצים לעצור אותנו, תמשיך ישך, אין لأن לברוח... אתה נסע, חברה תנעלו דלתות, חברה הם רוצים לעצור אותנו הם מנסים לעצור אותנו**" (ראשית עמ' 2 לת/23).

לדבריו, הנהג ניסה להתחמק מהם, לברוח לנטייב השמאלי ולעבור בין האנשים, אך אחד מהם נפגע מהכנף הימנית הקדמית של האمبולנס, בערך בגובה האגן ונפל הצידה. אותו אדם ניסה להימנע מהפגיעה על ידי קר שקפץ לצד ימין שלו, שהוא צד שמאל של נסיעת האמבולנס וכך הוא נפגע. להערכת הרופא, בעת הפגיעה האמבולנס נסע במהירות של כ- 40 - 50 קמ"ש.

ד"ר רון, שהיה הסמכות הבכירה בשטח, הסביר שהוארגיש סכנה וחש לחוראות לנגן לעצור. לפיכך וכן מאחר שהוא העריך שפגיעה של אותו אדם אינה מסכנת חיים, הוא הורה לנגן להמשיך לנסיע ובקביל דיווח בטלפון לשוטר, שהיה אותו על הקו, שהם פגעו במשהו וביקש שישלח אמבולנס.

.29. לביקשת הסגנון, סימן ד"ר רון, בבית המשפט, על גבי עותק של תרשימים הבוחן (**ת/39**), את האנשים שעמדו על הכביש, בנקודות, אותן סימן באותוות C, B, A ו- D (המספר הוגש וסומן **נ/1**, להלן: "הסימון"). סימון זה שונה מהאופן בו סומנו האנשים בשני הרטוטים המודפסים שבת/**39**, שנערכו על ידי הבוחן, אך לא ברור על פי עדותו של מי, ומתקבל אני את עדותו של הרופא בעניין זה, העולה בקנה אחד עם עדותו של עלמו.

לפי הסימון של ד"ר רון (כמו גם לפי עדות הנהג), כל ארבעת האנשים עמדו לפני האביצה שחשמה את הנטייב הימני. נאשם 2 עמד על הנטייב השמאלי, מימינו עמד אדם נוסף ומשמאלו - שני האנשים הנוספים. לדברי הרופא, האمبולנס ניסה לעبور בין בן אדם A לאדם B שבסימון (שהוא נאשם 2) על ידי הסטת האمبולנס שמאלה. נאשם 2 ניסה לברוח, אך נפגע.

האמבולנס המשיך בנסיעה עד שראה שלט של פניה לתחנת המשטרה של מעלות והוא החליט להכנס לתחנת המשטרה עם האמבולנס ולהזמין כוחות נוספים. האמבולנס, על נסיעו ופצועיו, שהו בתחנת המשטרה כמה שעות. נסיע האמבולנס מסרו הודעה ראשונית ולאחר דינומים בין הצבאות למשטרה הוחלט, בסביבות השעה חמיש בבוקר, שהם יMISSIONו עם הפצועים לבית חולים נהריה, בלויו נסף של כוחות משטרה.

זו הייתה ההתרחשויות גם לפי דברי הנהג ולעדותו בדבר אופן קרות התאונת עוד אשוב.

30. מטיב הדברים, שלושת החובשים לא יכלו לראות מה קורה לפני האمبולנס וכן גם לא יכלו לראות את המchosom.

ענבר העידה ש רק לאחר שהנהג עקף את המchosom היא ראתה מחוסום של שתיים שלוש מכוניות. אין חולק שלא היו שלוש מכוניות שחסמו את הכביש, אך בהחלטת יתכן שהיא ראתה את כל הרכב האחרים שרדו אחר האمبולנס ואשר עקרו במקומות לאחר הפגיעה. לשאלה עו"ד קרמל היא השיבה שהיא זכרת איפה הייתה האביצה הצהובה בזמן המchosום זהה, אך אם הייתה מזהה אותה במchosום הייתה אומרת זאת. אין בדבריה אלה כדי לקעקע את הראיות לפיהן האביצה אכן עמדה במchosום, שכן בנסיבות העניין ודוקא נוכח דבריה לפיהם היא ראתה מחוסום של שלוש ארבע מכוניות, העובדה שהיא זכרת אם האביצה הייתה בינהן אינה אומרת שהיא לא הייתה שם.

31. בחומר שהוגש לתיק בית המשפט מצו טרגום של הודעות שנלקחו מהטלפון של אמין (**ת/30**), חולק בעברית, חולקן בעברית וחולקן בעברית באותיות עבריות. מדובר בקובצתה שאנשיה החליפו ביניהם הודעות בוגרין לאירוע ובין השאר נכתב בהן: "**טגוו את הכביש ונכנס בהם בן זונה" "רק ابو חמוץ נדרס" "תגידי לי אתה, איך ابو חמוץ ואלה ארבו לאمبולנס**". שמות כתבי ההודעות אינם מופיעים, אך ההגנה טוענת, כי היה על המשטרה לאותם, באמצעות מומחה, מי היו האנשים ששלחו את ההודעות על מנת לחקרם ולהגיע אל אנשים נוספים שאינם מעורבים בפרשה.

עו"ד קרמל חקר בענין זה את החוקר עלי סואעד (עמ' 121 ש' 23-26) וכן הציג מוצג זה בפני החוקר איציק סומר, אשר אמר שהוא מאמין שהייתה בדיקה, כי הם חיפשו מי "**בא והלשין עלך שמניע אמבולנס**" (עמ' 144 מש' 23 ועד עמ' 145 ש' 18). נטען, כי יש לתת משמעות למחדל זה ולכן ATIICHIS במסגרת הפרק של מחדלי חקירה. בשלב זה אסתפק בפרק שאומר, כי ברι שמאחר שכותבי ההודעות לא אוטרו ולא הובאו להעיד ולא ברור מה McCain המידיע הכתוב בהן, לא ניתן להסתמך על האמור בהודעות, בהיותן עדויות שמיעה וכן אתעלם מהן.

מקום האירוע - המchosום והפגיעה

32. עו"ד כרמל ייחד חלק נכבד מחקירותיו ומסיכומו לשאלת היכן בדיק אירעה הפגיעה. לטענתו, הפגיעה אירעה **בתוך עיקול** הדרן האחרון שלפני צומת צוריאל וכן, לשיטתו, לא יכול הנגה והרופא להבחין ברכב שיחסם, לטענתם, את הנטייה הימני של הנסעה ולזהות שמדובר באיבזה הצהובה.

33. לאחר שבדקתי את כל הראיות שהובאו בפניי,/owl לקבע במידה רבה של וודאות, כי הפגיעה אירעה בין מרחק של כ- 100 מטרים לפני הכניסה לצוריאל (כאשר מסתכלים מכיוון חורפיש לצוריאל) לבין סוף הסיבוב האחרון לפני צוריאל, הינו - בין שלט הפניה לצוריאל, לבין הסיבוב.

הנגה צין שהפגיעה לא אירעה במהלך הסיבוב אלא ליד הכניסה לצוריאל, אך הוא לא זכר אם היה זה לפני השלט של הכניסה ליישוב או אחרי השלט (עמ' 77 לפרו' ש' 26-25). לאחר שהסנגור הקרייא בפניי הנגה מהודיעתו מיום 24.6.15 (שלא הוגשה), שם אמר: "אחד הרכבים נתן גז, עקר אוטי ברוח קדימה, ולא הצליחו לראות אותו בעיקולים. קרוב לצוריאל העמידו את הרכב מצד בנטייה שלי, אנשים יצאו מהרכב ונעמדו על הכביש", הוא אישר זאת ואמר שלפי זכרונו "**זה היה אחורי העיקול**" (הכוונה היא - אחרי העיקול מכיוון חורפיש לצוריאל). עדותה תואמת את האזכור שצווין על ידי לעיל.

ד"ר רון אמר בשחזרו, שהחסימה הייתה באזור צוריאל, "**באזור העיקול**" (דיסק השחזר, דקה 24:19) והצביע על סיום של העיקול האחרון לפני צוריאל. בעודו בבית המשפט הוא לא יכול היה לומר אם זה היה לפני העיקול, במהלך העיקול או אחריו ואף לא אם זה היה לפני היישוב צוריאל או אחריו (עמ' 19-20 לפרו').

34. בסרט הפינוי השחורד מהטלפון של גבדאן (**ת/46ב**), לא ניתן לראות בבירור את המיקום ממנו נאסף הפגיעה על ידי אנשי מד"א, אולם, בחלק מהסרטון ניתן לבדוק בשלט דרכים, אשר נראה דומה בגודלו ובצורתו לשולט הכניסה למושב צוריאל. השלט מצולם הסרטון מכיוון צוריאל והפגיעה נראה שכוב מעבר לשולט, לכיוון הסיבוב, אך לא ניתן לאמוד את המרחק מהפגיעה לשולט וגם לא נמדד המרחק מהשלט לתחילת הסיבוב (מכיוון צוריאל לחורפיש).

נראה, כי מדובר באותו שלט דרכים, הנראה הסרטון השחזר שנערכ עם ד"ר רון (**ת/32א**), החל מדקה 25:08 ואילך. בדקה 24:19 מצולם השלט מכיוון חורפיש ונinetן לראות שמדובר בשלט הירוק, המוצב לפני הכניסה ליישוב צוריאל, עליו כתוב "צוריאל". השלט מוצב בשטח ישר, שלאחר סיום העיקול והרופא הצביע על כך שהמחוסם הוכב לאחר השלט, מכיוון צוריאל, ככלומר - לפני השלט, מכיוון חורפיש ואמר שהמחוסם היה "באזור העיקול". תמונות הרכב הצהוב, במוצג **ת/43א**, צולמו ליד שלט זה.

מציאות בפניי גם עדויותיהם של אנשי מד"א ושל שוטר משמר הגבול, סלימאן דבאת (להלן: "**דבאת**") מchorpish, אשר היה בלילה האירע בתפקיד, אשר העיד כי הפגיעה שכב כ- 100 מטרים לפני הכניסה לצוריאל. אמנם, עקב הפגיעה, נאם 2 עף ימינה (כעתו של הבוחן בעמ' 130 לפרו' ש' 4-6) ואולי גם קדימה, אך ברי שהוא לא עף למרחק של מטרים רבים (זאת מאשר גם הבוחן). חרף העדויות של אנשי מד"א, איש לא טרח למדוד 100 מטרים מהכניסה לצוריאל, על מנת שייהי בידינו נתונים יותר ברור.

35. מעדתו של הנג, מהמקום עליו הצביע ד"ר רון בשחוור, מעדויותיהם של אנשי מד"א ומהרטון של גדבן עולה, די בברור, כי החסימה הוצאה, קצת לפני השلت של הפניה לצוריאל (מכיוון חורפייש לצוריאל), ככלומר - לקרהת סוף הסיבוב الآخرן לפני צוריאל או קצת אחריו.

마חר שאין זו קביעה ברורה וمبוססת מספיק, אנחנו, לטובת ההגנה, שהפגעה אירעה לקרהת סיום העיקול ולא בכיבש ישב. הנחה זו עולה בקנה אחד עם עדותו של הרופא לפיה הוא העריך שהאייזה הייתה במרחק של 20-30 מ' מהאמבולנס, כאשר זיהה שהוא עומדת על הכביש ועם הערכתו של הבוחן לגבי שדה הראייה בסיבוב.

זיהוי האיביזה

36. כל נסעי האמבולנס העידו, שבמרדף השתחף, באופן פועל, רכב צהוב, אשר ניסה לגרום לאmbolens לעצור אף הוצב בהמשך, במחסום, בנתיב הימני של הכביש.

ד"ר רון העיד שהוא זיהה שניים מהרכבים שרדפו אחרים. האחד - **פג'ו 206 כהה והשני - סיאט אייביזה צהובה עם פנסים שאינם מקוריים** (להלן: "האייזה").

ד"ר רון הסביר שהוא חובב מכוניות ולכן הוא מכיר דגמים. לו עצמו יש סיאט אייביזה. לדבריו, הצבע הכהוב של האיביזה היה מאד בולט והוא הבין שהפנסים בסיאט אינם מקוריים והסביר שהruk של הפנסים באיביזה שהשתתפה במרדף, היה בהיר מזה המקורי. עוד הסביר, כי הוא יכול היה לה辨ין פרטים לאחר שהאמבולנס וגם כלי הרכב היו עם אורות דולקים וכלי הרכב היו ממש קרובים. הוא זיהה את האיביזה הכהובה הן במהלך המרדף והן במחסום.

37. עדותו של הרופא אמינה עלי". אין לי כל ספק כי עדותו עדותאמת היא וכי הוא הבין בפרטיו כל הרכיב, כפי שתיאר אותם.

אין לי כל ספק שהאייזה הכהובה זהתה על ידי ד"ר רון, עוד במהלך המרדף. כבר בהודעה שנגבתה ממנו בليل האירוע בשעה 03:28 (ת/51) בתשובה לשאלת אם הוא זוכר סוג של רכב שניסה לחסום את דרכם, אמר הרופא שאחד הרכבים "**שהיה מעורב וחסם את דרכנו היה מסווג סיאט בצבע צהוב**" (שורה 23-22) (כמו כן ציין שהוא רכב נספף, מסווג פיג'ו).

טענת עו"ד כרמל לפיה הרופא לא אמר, בהודעה זו, שהסיאט הכהובה השתתפה במרדף איננה מדויקת. תשוביתו של הרופא מתיחסת לשאלת אם הוא מזהה סוג של רכב שחסם את דרכם והוא ציין שהרכיב מסווג סיאט צהוב **שהיה מעורב וuschsum את דרכם**. מכאן אין להסיק (כטענת עו"ד כרמל) כי הסיאט הכהובה בק חסמה את דרכם ולא השתתפה במרדף. נהפוך הוא. לשאלת עו"ד כרמל, בחקרתו בבית המשפט, השיב הרופא, כי הוא לא ראה אייזה נוספת חוץ מהכהובה.

38. גם הנג ותומר אמרו במשפטה שהם זיהו את האיביזה הכהובה, אך התברר שהם לא זיהו בעצםם את **סוג**

הרכב (להבדיל מצבעו) אלא שמעו זאת מהרופה.

הנаг העיד, שהוא זיהה שניים ממרכיבים שרדו אחריהם. אחד מהם הוא איביזה צהובה, שנסעה בmphירות וכן זיהה איביזה נוספת, בצלב אפור (להלן: "**הרכב האפור**"), אולי כסוף. לדבריו, הרכב האפור הוא הרכב שעצר בצד הנגדי וממנו יצאו האנשים שסימנו לו בידיהם לעצור. הוא עבר אותם והמשיך בדרךו ואז הרכב האפור וכן הרכב הצהוב רדף אחריו.

גם תומר העיד שהוא זיהה איביזה צהובה שהשתתפה במרדף. לדבריו, הוא ראה אותה מהחלון הצדדי, כשהיא נסעת בצד ימין של האמבולנס.

אללא, שבחקירותיהם בית המשפט התברר (כאמור), כי הנаг ותומר לא ידעו לזהות, בעצם, את הסוג של הרכב הצהוב וכי הסתמכו בעניין **סוג** הרכב, להבדיל מצבעו, על זיהוי של ד"ר רון.

39. בבית המשפט העיד הנаг, תחילת, כי כבר באותו לילה, בתוך האמבולנס הוא ידע שמדובר בסיאט איביזה צהובה, שהוא "סגור" על זה ושזה זיהה אותה בזמן האירוע, כשהוא נוהג וראה את כל הרכב.

עו"ד כרמל עימת את הנаг עם כך שבהודעתו הראשונה במשטרת הוא אמר כי הוא איננו יודע מה סוג הרכב הצהוב וכי "יכול להיות" זהה סיאט והוא השיב שהוא היה בלחש ושהוא ידע זהה סיאט אבל פחד שהוא טועה וזה רכב אחר ולכן בהתחלה אמר שהוא סיאט, אך אח"כ אמר לחוקר שהוא אינו יודע מה סוג הרכב.

עוד אמר, כי בהתחלה הוא לא היה בטוח, אבל אחרי שהחזר בראשו את האירוע ואת הרכב הצהוב שהיה ממש לידיו, הוא היה בטוח שהוא סיאט איביזה. כאשר עו"ד כרמל הצביע לפניו אפשרות שאלו זהה סיאט אחר, השיב: "אני לא מבין ברכבים, אני יודע סיאט איביזה זה סיאט איביזה. זה מה שאינו מכיר. אם אני רואה סיאט אני אומר שהוא סיאט איביזה. אני לא יודע להבדיל בין הדגמים השונים של סיאט". הודיעו הנאג במשטרת לא הוגש. הוגש (על ידי התביעה) תמליל השחזר שנערך עמו ביום 5/7/15.

40. סבורה אני, שהנаг סבר, באמת ובתמים, שמדובר ברכב איביזה, אולם הוא לא זיהה, בעצמו, בוודאות, את סוג הרכב והיה בטוח בכך נוכחות זיהויו של הרופא.ברי, אפילו, כי לא ניתן לסמוך על עדותו בדבר סוג הרכב הצהוב, כראיה לכך שמדובר ברכב מסווג סיאט איביזה. עם זאת, על עדותו בדבר **צבע** הרכב, הינו על כך שהוא רכב **צהוב** רודף אחר האמבולנס, בצד, נסע מצדדיו, למפורט לעיל ובסוף עוקף אותו mphירות וחוסם את הקיש במחסום, ניתן לסמוך. אין דומה זיהוי **סוג** רכב, לזיהוי **צבע** רכב, במיוחד - צבע צהוב בולט, כפי צבע האיביזה של נאשם 1 - כפי שניתן לראות בתמונות שלה, המציגות בחומר שהורד בפריקת הפלפון של נאשם 1 (**ת/35א**).

41. גם שלושת החובשים הבחנו ברכב הצהוב, אשר השתתף במרדף והוא קרוב מאד לאמבולנס, אלא שהתרברר, כי גם הם אינם יודעים לזהות, בעצם, את **סוג** הרכב.

תומר העיד שהוא ראה רכב איביזה צהובה נסוע קרוב מאד, במקביל לצד האمبולנס ונסה להסיט אותו מהכביש. לדבריו, הוא ראה את האיביזה מחלון הקטן, הגבוה, של הדלת הצדית, כשהיא נסעה לצד האمبולנס, בעת שהוא דיבר עם אמין בטלפון. לאחר מכן הוא הפסיק לראות אותה ולא ראה אם היא עקפה אותם או נשארה מאחור.

במאמר מוסגר (ועל מנת למנוע טעות) אצין, כי הכוונים עליהם מדובר תומר שונים מהכוונים עליהם דיברו הנגה והרופא. בהודעתו מיום 24/6/2015 (**ג' 3 ש' 16**) הוא אמר שהאיביזה נסעה בצד שמאל שלהם כאשר, למעשה, היא נסעה בצד ימין של האمبולנס. הוא הבHIR שכך נסעה היה לצד שמאל שלו (כלומר - צד ימין של האمبולנס). לאחר שתומר ישב בכסא האמצעי, בכיוון הפוך לכיוון הנסיעה, ברι שהוא ראה את הרכב הצהוב מצד ימין של האמבולנס. תומר שרטט את התא האחורי של האمبולנס ואת מקומות הישיבה בו - סמן **ג' 4**.

42. גם בחקירהו בבית המשפט, הבהיר שהוא לא בטוח שהוא עצמו זיהה את סוג הרכב הצהוב וכי "יתכן שאת סוג הרכב הוא שמע מהרופא, בהיותם באمبולנס וכך "**נוצר הזיכרון שלו, שמדובר בסיאט איביזה**". עם זאת, שב תומר אמר שאין לו ספק שהוא זיהה, בוודאות, **רכב צהוב** משמאלו.

בנסיבות אלה ברι שלא ניתן לקבוע, כי תומר זיהה את הרכב הצהוב כרכב **סיאט איביזה**, אך התרשםתי כי ניתן לסמן על דבריו לפיהם הוא ראה **רכב צהוב**.

43. עדות לגבי השתתפותו של הרכב הצהוב במרדף נשמעה גם מפי ענבר. ענבר הבHIR שהיא עצמה איננה יודעת לזהות את סוג הרכב, אך שמעה שזו איביזה מתומר, שאמור זאת לאמין בטלפון, במהלך המרדף. ענבר עמדה על כך שאת צבע הרכב צהוב היא ראתה בעצמה ולא שמעה זאת מחבריה באمبולנס ושיהיא זכרת אותו בוודאות ודבריה אמינים עליו.

לשם זיהוי צבע רכב אין צורך במומחיות מיוחדת או במידע מיוחד. ענבר ידעה להבחן היבט, בין מה שראתה במו עיניה ובין מה ששמעה מזרים ואין לי ספק שאמרהאמת.

44. אור העיד, שהוא ראה רכב צהוב וכן רכב לבן, אשר היו קרובים לאمبולנס עד כדי כך, שאלוי היה מוציא את ידו מחלון הוחה היה יכול להגיע באחד מהם. גם הוא העיד שהרכב הצהוב נסע גם לצד של האمبולנס וגם מאחוריו.

בחקירהו בבית המשפט אישר אור, שהוא איננו יודע לזהות את סוג הרכב הצהוב, אך הוא עמד על כך שהוא זיהה את הצבע וידע לוומר שמדובר ברכב שנראה כרכב ספורט. דבריו אמינים עליו.

45. מדבריו של אמין, מפקדו של תומר, ניתן למצוא תמייה בכך שהרכב הצהוב זהה כסיאט איביזה על ידי ד"ר רון, עוד במהלך המרדף.

כך עולה מחקירתו **ג' 9**, שנגנחה ביום 15/6/2015 בשעה 14:50 (ש' 41-57) בה הוא אומר שהוא שוחח עם

תומר, במהלך הנסיעה שאל אותו אם הוא יכול לזהות רכב שנמצא בקרבת האمبולנס. תומר לא ידע ושאל את הרופא, אשר אמר לו שהוא מזהה איבזה צהובה ופג'ן בצבע כהה. אמין אמר שהוא מכיר את תושבי חורפייש שמסתובים בלילה ואת כל הרכב שלהם וכן את נאשム 1, אך הוא אינו יודע למי שייך הרכב מסווג איבזה צהוב ואיןנו יודע שלנאים 1 יש רכב זהה.

יש לציין, כי מיד לאחר החקירה נ/9, נחקר אמין באזירה, בחשד לניסיונות ידיעת תושבי חורפייש על הגעת האمبולנס עם הפצועים מסוריה (נ/10, חקירה מיום 22/6/15, שעה 16:13). הוא הכחיש זאת ולא הוגש נגדו כתב אישום.

46. עדות נוספת בדבר הימצאות האיבזה הצהובה של נאשム 1 **במקום הפגיעה**, אם כי לאחר הפגיעה, היא עדותם של חאתם אמר (להלן: "חאתם") שהוא מתנדב במד"א חורפייש, אשר הגיע למקום התאונה, על פי קרייה בטיפל בנאשム 2. הודעתו במשטרה (ת/56) הוגשה במקום חקירה ראשית ובעדותו בפני הבהיר, שהוא ראה במקום התאונה את רכב האיבזה של נאשם 1. לדבריו, הוא מכיר את נאשם 1 מהכפר וכן מכיר את הרכב שלו. (עמ' 1, שורה 23-24).

47. כאמור - הצבע הצהוב של האיבזה הוא צבע צהוב "חזק" מאד **ובולט מאד**, כפי שניתן לראות בתמונות (ת/35א). בתמונות אלה ניתן גם לראות, כי הרקע של הפנים באיבזה של הנאשם הוא רך צהוב ובתמונה בה מצולמת האיבזה, כשאורתיה דלקים, הרקע נראה לבן, בהתאם לתיאום את עדותו של ד"ר רון.

גם בצילומים של האיבזה (ת/43א) בהם היא הוצבה באלבוסון, לרוחב הכביש (כפי שהיעדו הנהג ורונ') ניתן לראות כי צבעה הצהוב הבולט מאפשר להבחן בה בקלות, גם בחושך.

48. נאשם 1 ניסה לטעון, כי חל בלבול בין האיבזה הצהובה לבין האיבזה האפורה של סאלח עאמר, חברי הטופ ובן דודו של נאשם 1 (להלן: "עאמר") ובין היתר אמר בעדותו פנוי: "לא אני שחותם, אלא מישחו אחר שזה סאלח" (כוונתו לע אמר. עמ' 160 לפניו שוו' 3-4). אין כל בסוד לטענה לפיה חל בלבול בין האיבזה הצהובה של נאשם 1 לבין רכב אחר כלשהו, לרבות האיבזה האפורה של עאמר. עם זאת, אפונה את תשומת הלב, כי באמרו כך, אישר נאשם 1 למעשה, כי היה רכב שחותם את הכביש...

נאשם 1 עצמו הבין שהוא אינו יכול להכחיש את העובדה שהצבע של האיבזה בולט מאד, אך בניסיון "לסובב" עובדה זו לטובתו טعن, כי נושא האمبולנס **"הפילו את כל התיק עליו"**, דהיינו בגל שהצבע הצהוב של האיבזה וכך אמר: "**הרכב באמת בולט, נכון, אבל יכול להיות שהם הפילו את כל התיק עליי** בגל שהצבע שלו יותר מיידי **בולט**. זה **שניסיתי לנגן אותם זה לא נכון**. דהיינו **בגל הצבע הבולט נתפס להם בראש סייטת איבזה צהובה**, או **רכב צהוב בغال הצבע**. **יכול להיות שתט הסוג של הרכב הם לא זיהו**" (עמ' 173 שוו' 14-11).

אני דוחה מכל וכל את טענתו הנ"ל של נאשם 1. אין לי כל ספק שנושא האمبולנס יכול להבחן היטב בצבע

הרכב. אין בלבו כל חשש שהוא נפלת טעות או שגגה, בעניין זה, ובוודאי שלא "הפלה התייק" על נאשם 1, הינו - עדות צב מכוונת.

49. בנוסף, הנאשם עצמו מודה שהוא נסע באיביזה הצהובה שלו אחרי האմבולנס ולא קיימת ولو עדות אחת - לא מטעם התביעה ואף לא מטעם ההגנה, לפיה היה **רכב צהוב נספּ**, שהשתתף במרדף (או "סתם" נסע אחרי האמבולנס). נהפוך הוא, חלק מעדי התביעה העידו שלא היו עוד כל רכב צהובים באירוע.מעט האמרה הנ"ל של נאשם 1 (לפיו הרכב שיחסם הוא האביזה האפורה של סאלח), אין כל עדות כי הרכב שיחסם את הכביש לא היה רכב צהוב.

50. על סמך כל הראות הנ"ל, אני קובעת בוודאות של מעל לכל ספק, כי נאשם 1 נסע באיביזה הצהובה, באופן המתואר בכתב האישום וכפי שתואר על ידי עדי התביעה ואף חסם באמצעותה את הנטייה ימני של הכביש, כמתואר.

כמה אנשים נראו באיביזה

51. נאשם 1 טען בחקירותו במשטרת (**ת/גב** עמ' 5 שׂו' 36) וכן בעדותו בפני (עמ' 159 לפרו' שׂו' 10; שׂו' 21; עמ' 178 שׂו' 3 ועמ' 182 שׂו' 11) שהוא נסע בלבד ברכב. אינני מקבלת גרסה זו.

ראשית יש לציין, כי בתשובתו לכתב האישום (המפורט בסעיף 2 לעיל) לא טען נאשם 1 שהוא נסע בלבד באיביזה. הוא נמנע מלומר זאת. למעשה - מתשובתו עולה שהוא איננו מכחיש שהוא עמו אנשים ברכב. כאשר הוא נשאל על ידי, מה תשובתו כאמור בסעיף קטן ו' לעובדות כתוב האישום דלעיל - שם נכתב שהוא נסע עם נאשם 2 ואחרים, השיב סנגורו של נאשם 1: "אני משיב שלא איתם, הם לא היו אותו ברכב" והוסיף: "מחומר הראות כפי שאינו מבין אותם, יותר משני נוסעים ברכבו לא היו".

52. בעניין מספר האנשים שהיו באיביזה העיד ד"ר רון, שהוא ראה בתחום ארבעה אנשים, אך לא ראה פרצופים (**ת/ב** 24-26, שורה 52), בעוד שתוmr טען שהוא בטור האיביזה שני אנשים רעלוי פנים - הנג' ועוד אדם (נ/3 שורה 16). ד"ר רון הסביר זאת בכך שתומר ראה את המתרחש דרך חלון צדדי קטן. מדובר בהסביר סביר, שכן לא יכול להיות ששدة הראייה של הרופא היה רחב, משמעותית ממשהה הראייה של תומר. ניתן להיווכח בכך מעין בתצלומי האמבולנס (**ת/ב** 20). בצלומים מס' 1 ו- 6 ניתן לראות את החלונות הגדולים בחלוק הקדמי של האמבולנס - חלון הקדמי וחולון הצד של הנוסע לצד הנג' ולעומתם ניתן לראות בתמונה 13 ו- 14 את החלון הקטן הנמצא מצד הימני של האמבולנס, אשר רק דרכו יכול היה תומר לראות את המתרחש. אזכור כי תומר ישב עם הגב לכיוון הנסיעה, במקום המסמן במוצג **נ/4**.

סומכת אני על עדותו של ד"ר רון, אשר שدة הראייה שלו היה רחב יותר. אין לי ספק שטענת נאשם 1 לפיו הוא נסע בלבד ברכב, טעת צב היא, שמטרתה משולשת; לשולץ אפשרות שנאשם 2 נסע עמו, ליצור מצב "עובדתי", לפיו לא יתכן שמרכבו יצאו ארבעת האנשים שעמדו במחסום ולהימנע מחשיפת זהותם של האנשים שנסעו עמו.

ניתוח עדויות נסעי האמבולנס - מהימנות

53. רבות נכתב על האופן בו יש לבחון סתיות בעדויות של עדים, בכלל, ושל עדים לאירוע טריאומטי, בפרט. מן המפורסמות הוא, שנקודות מבטו של כל אדם בהתייחס לאירוע, שונה היא. ההבדלים נועצים בגורמים שונים ובכללם - נקודת המבט הפיזית, ממנה צפה העד באירוע, لأن הייתה מופנית תשומת לבו בכל רגע נתון, האם הוא היה רק עד לאירוע או שמא נטל בו חלק, ואם כן - איזה חלק, מה הייתה מעורבותו הפיזית והנפשית, מה החשיבות שייחס לפרט כזה או אחר, אילו פרטמים נצרכו בזיכרונו ואילו חלקים פחות, או בכלל לא עוד. כל אלה כפויים גם להשפעות סביבתיות ולמגבליותיו של הזיכרון האנושי.

על כך יש להוסיף ולהדגיש, כי במקרים בהם מדובר באירוע טריאומטי, מצויים העדים ובעיקר אלה שהיו עלולים להיפגע באירוע - שנשקפה בו סכנה לשלום או לבריאותם, בלחץ נפשי הפגע ביכולתם לדיק בפרטיו פרטיו של האירוע.

54. לא אחת נאמר, כי בעדויות של עדים לאירוע דרמטי ודינמי "...אין לצפות לכך שלא תהיה סתיות בפרט זה או אחר, כאשר העדים חזו במחזה מרגש המתחולל נגד עיניהם בנסיבות קשה לאדם לשחזר לאחר מכן את מהלך הקטטה על כל פרטיה, ומה גם יכול עד רואה את האירועים מזוית ראייה שלו" - ע"פ 9908/04 נעים נסראלדין נ' מדינת ישראל, (31/7/2006); ע"פ 564/78 שחאה נ' היוזץ המשפטי לממשלה, פ"ד לג(3) 80, 81.

בנסיבות כאלה, רשאי בית המשפט לסתור על עדותו של עד, גם אם נמצא בה פגמים או סתיות. ראו, בעניין זה, את דברי כבוד הנשיא מ' שмагר בע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מ"ח(1) 302, 314 (1994) (09.12.1993): "בית המשפט רשאי להסתמך על קטיעי עדותו של עד גם אם אינו מקבל את דבריו כאמינים בשלמותם ובמקרה אחד. ... עדות שיש בה סתיות, רשאי בית המשפט לנסות ולבור בה את הבר מן התבונן, הינו לחלק את העדות באופן שבית המשפט יתנו אמוןו בחלק מן הדברים וידחה יתרותם".

ראו גם דברי כבוד השופט עמית בע"פ 11/511 **סאלח מריסאת נ' מדינת ישראל**, (14.3.2012):

"כל שופט בערכאה דיןונית, מכיר את התופעה של עדים טועים, ואפילו עדים המשקרים במידה זו או אחרת, מבלתי שיש בכך כדי לאין את גרסתם בלבנה העיקרית של הדברים. מה מביא עד לשקר או לומר דברים לא נכוןים? הנושא ראוי למחקר בפני עצמו והסבירות לכך רבות ומגוונות ולא ATIIMER למצותן: יש שהעד אינו זוכר וטועה בתשובתו; יש שהעד מבקש לרצות את השאלה או להוכיח כי הוא יודע את כל התשובות, וכן הוא מספר גם על דברים שלא ראה במו עיניו; לעתים מתערבבים הדברים שראה העד עם דברים ששמע מאחרים במועד מאוחר יותר; לעתים העד משקר כדי להרחיק ממנו חשד שהוא משקר בדברים אחרים, או כדי להרחק ממנו חשד שתאים את עדותו עם אחרים או שמדובר במידעתו הוא מאחרים; לעתים העד משיב באופן לקלוני, מבלתי לטrhoח להבהיר דבריו אם כדי להסתיר דברים שאינם קשורים לנושא המשפט, אם מתוך חשדנות בסיטית ואם מתוך מגמה של "לחסוך במידע"; יש והעד סר פנים וזועף, בשל החקירה המכובידה עליו או שמכעיסה אותו אחר שמקפקים ביושרו. קיצורי של דבר - לא כל עד שמשקר או טועה בחלקים מעודתו, יש לקבוע כי אינו דבראמת בגרסתו המרכזית, ומכאן מלאכתה של הערכאה הדיונית, לבור את התבונן מן הבר, ולעתים, כשיש צורך, אף להשתמש בכלל של 'פליגן דיבורא'."

55. כל האמור לעיל, אינו מונע קביעה מצאים, על פי עדויותיהם של עדים, אלא שיש לעשות כן בזיהוות הראייה, בהתאם לנטיותיו של כל מקרה ומרקם, של חלקו של כל עד באירוע ובהתאם לכל הראיות שהובאו בפני בית המשפט.

על בית המשפט לבחון את "גרעין האמת", העולה מכלל העדויות והראיות שהובאו בפניו - ע"פ 458/14 אדרי נ' מדינת ישראל (29.1.2015). גם כאשר קיימות סתיות שלא ניתן לישבן והן מפחיתות משקל עדותו של העד, אין בהן, בהכרח, כדי לאין את גרעין האמת אשר בגרסתו. ראו: ע"פ 5/10 ח'אלד מוסא נ' מדינת ישראל (2.5.2012) וכן ע"פ 3/10 רפי אוחנה נ' מדינת ישראל, (27.12.2012).

56. כאמור – נתתי אמון בעדויות נסعي האמבולנס. אמן, כל אחד מהם תיאר את אשר התרחש באופן קצר שונה ובמיללים אחרים, אולם כך הוא מطبع הדברים, במיוחד באירוע שכזה, אשר יצר מצב של לחץ ופחד.

עוד יש לתת את הדעת לכך, שככל אחד מנוסעי האמבולנס ישב במקום אחר, ראייתם של שלושת החובשים הייתה חלקית, בשל כך שהם ישבו בחלק האחורי של האמבולנס ובשל מגבלות החלונות בתא האחורי ובנוסף – תומר והרופא היו עוסקים בדיווח על האירוע ובהעתק עזרה.

כאמור – הבהיר כי חלק מהעדים הושפע מאשר שמע אחרים אולם, בירושם, אישרו זאת אותם עדים בעדותם בפני ולא ניסו לכיסות על כך.

בחינת עדויותיהם מעלה, כי קיים בהן אותו "גרעין אמת", עליו (בצירוף שאר הראיות) ניתן לבסס את הממצאים העובדתיים, כפי שנקבעו על ידי בהכרעת דין זו. ככל העידן על המרדף, על האופן בו הוא התנהל, על הרכב הצהוב/היביצה אותו ראו נוטל חלק פעיל במרדף, נסע אחרי האמבולנס ומצדו והנega וד"ר רון אף הבינו באיביזה חוסמת את הנטייה הימני במחסום ובאנשים העומדים לרחוב הכביש ומספרו כיצד נפגע נאש 2.

57. עוז פארס טוען, בסיכוןיו, כי הלחץ וההיסטוריה בהם היו נתונים נסعي האמבולנס עקב האירוע בכפר, גרמו לאירועים בפרטים הקטנים "והמכריעים" באופן שלא ניתן לבסס מכך על עדויותיהם.

כפי שאפשר היה להבין מכל אשר אמרתי לעיל, לא זו דעתך. אמן, אין חולק שנסعي האמבולנס נבהלו מכך וחשו לגורלם ובוואדי גם לגורל הפצועים אותם הסיעו ובאמבולנס הייתה בהלה, אולם שוכנעתי כי על אף ה"היסטוריה", עדויותיהם בדבר המרדף אחריהם; אופן המרדף, לרבות הניסיונות להסיט אותם מהכביש ולגרום להם לעצור; המחסום ומיקומו של נאש 2 במחסום, כמו גם זההו האיביזה הצהובה על ידי ד"ר רון ויזהו הרכב הצהוב על ידי האחרים, הן במהלך המרדף והן במחסום, הן עדויות נכונות, המשקפות לאשרו את אשר התרחש בשטח, בפועל.

איןני סבורה שהפרטים הקטנים, בהם אכן לא ניתן לקבוע ממצאים ברורים, כגון באיזו מהירות בדיקן נסע האמבולנס; האם לפני החסימה היו שני ניסיונות לחסום אותם או רק אחד ומה בדיקן אירע בהם; באיזו מהירות עקפה האיביזה את האמבולנס וכך, מפחיתה מחזקון של הראיות המבוססות את הקביעות שנקבעו על ידי בהכרעת דין זו.

58. אשר לטענות בדבר "זיהום" העדויות אומר, כי אכן אין חולק, כי נסעי האمبולנס הגיעו לתחנת מעלות וכי הם שהו ייחדי עד שנגבו מהן ההודעות הראשונות ואף דיברו ביניהם על האירוע. ההודעה מאור לגבתה בשעה 02:56 (נ/7) מהרופה בשעה 03:28 (ת/51) מענבר בשעה 03:29 (נ/5) ומתומר בשעה 04:04 (נ/2).

בשלב ראשוני זה, בתחנת המשטרה, נגבו מהם הودעות קצרות בלבד, אולם כבר בהודעות אלה סיפרו כל העדים הנ"ל את אשר התרחש, אם כי בתמצית, ואף ציינו את הרכב הצהוב אשר רדף אחריהם וחסם את דרכם. כבר בהודעתו הראשונה זיהה הרופא את הרכב הצהוב, כרכב מסווג איבזהה "**שהיה מעורב וחסם את דרכו**" (ת/51 ש' 23); ענבר ציינה שאחד הרכבים היה בצבע צהוב (נ/5 ש' 8) או רצין את האיבזהה הצהובה (נ/7 ש' 12-13).

59. לאחר מכן נגבו מהם עדויות מפורטות יותר. אין חולק כי היה זה לאחר שנערך תחקיר בחטיבה וכי החקירה נערכ^ת בנסיבות כל נסעי האمبולנס, ללא הפרדה ביניהם.

החקירה חסוי על פי דין ובkeit הסגנורים לגלות להם ראייה זו (שנדונה בפני כבוד השופט ליפשיז) נמחקה על ידם, לאחר שכבוד השופט ליפשיז עיין בחומר ומסר להגנה כי מדובר בחקירה צבאי הנוגע בעיקר למסקנות וללקחים מבצעיים וכי הנתונים המובאים שם אינם מצדיקים הסרת החיסין.

בנסיבות אלה יש לדוחות את הטענה לפיה אי גילוי התסקיר פגע ביכולתם להtagונן.

60. אין לומר, אפריו, כי גביית הזדעה מעוד, לאחר שהוא שוחח עם עדים אחרים, מאיינת את האמור בהודעתו. חילופי דברים בין עדים לאירוע, הוא דבר טבעי ורגיל. זו דרךם של בני האדם, במיוחד כאשר מדובר באירוע טראומטי, כפי האירוע דן. "דיבור בין עדים לאירוע, מיד לאחר האירוע, על אשר ראו, הינו דבר טבעי וכן בו כשלעצמם כדי להצביע על תיאום עדויות" - ע"פ 13/5762 אנוואר פאוור נ' מדינת ישראל (21.10.2014).

אין משמעות הדבר שיש להתעלם מכך, אלא כי יש לבחון את העדויות, לגוףן, על פי סימני האמת והשקר, ועל רקע כלל הריאות שהובאו וולעותן בזיהירות הראויה, תוך מתן הדעת גם לנסיבות בהן נגבו ה Hodoutes.

בקשר לכך נפסק, כי יש להבחין בין תיאום עדויות לבן זיהום עדות פוטנציאלי. באמירה "תיאום עדות" יש משום האשמה העדים במעשה מכoon, בלתי הולם.

אין לי כל ספק שבמקרה דנן אין מדובר בקבוצת אנשים אשר קשרה קשר ביניהם כדי לעזור זה לזה ואין לי ספק שלא נעשה **תיאום** עדויות מכoon בין העדים. תיאום עדויות שכזה לא הוכח ולאחר ששמעתי את העדים אני שוללת אפשרות זו מכל וכל.

61. **זיהום** עדויות עשוי להתרחש, שלא במקוון, כאשר עדים משוחחים ביניהם על האירוע אותם חוות או אותו ראו, ללא כוונה לתאם עדויות. במקרה כזה עלול להיווצר חשש, שהעדים יהיו מושפעים, אף שלא במקוון, ואולי אף שלא במודע, אלה מדבריהם של אלה.

במקרה דנן אכן אירע "זיהום" שכזה. מחקרים נסעי האمبולנס, בפני, עליה כי במהלך שהייתם בתחנה הם ניסו להרגיע את הנהג וכן החליפו ביניהם דברים על האירוע. עוד התברר (כפי שפורט לעיל) כי על אף שנסעי

האמבולנס דיברו על איבזה צחובה, מכולם רק הרופא זיהה את סוג הרכב ואילו השאר לא זיהו את הסוג בעצמן, אלא הושפעו מזיהויו על ידי הרופא.

על זיהום ראיות מסווג זה קבע ביהם"ש העליון, כי: "התוצאה של פגם מסווג זה צריכה להיות במישור המשקל ואינה יכולה להיות פסילה מניה וביה של העדויות (עיננו: ע"פ 10/6399 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 36 לפסק דין של חברי השופט י' שוהם (פורסם בנובו, 15.7.2012)). רמז לכך ניתן למצוא בהוראותיו סעיף 172 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, העוסק בסדר העדות עדים, כאשר הרצינול העומד בבסיסו הינו החשש מפני זיהום עדויות". סעיף זה קובע כי: 'עד שטרם העיד - פרט לנאים - לא יהיה נוכח בגביית עדותו של עד אחר...', ואולם נפקותה של אי-עמידה בכלל זה מסוגת בסיפה של הסעיף, שם נקבע כי: 'עד שמע עדותו של עד אחר, אין נפסל עדות בשל כך בלבד'. ראו: דברי כבוד השופט ח' מלצר בע"פ 11/4936 משה ישועה נ' מדינת ישראל (31.12.2012), בסעיף 36 לפסק הדין.

62. מעדיות נוטען האMBOLנס בפניו, התרשםתי מהם ידעו היטב להפריד בין מה שראו בהם עיניהם לבין מה שהמען מחבריהם בשלב זה או אחר. עובדה היא, כי נוטען האMBOLנס, אשר טענו בהודעותיהם שהם זיהו איבזה צחובה, אישרו, בהගנותם, בבית המשפט שהם לא היו בטוחים בזיהוי הסוג ושהם הושפעו מכך שהרופא אמר שזו סיאט איבזה.

לאחר שבחנתי, בקפדנות ובהירות, את הבדיקות נוטען האMBOLנס ואת עדויותיהם בפניו, השתכנעתי, כאמור, כי כולם זיהו את **צבע** הרכב וכי הרופא זיהה, בוודאות, שמדובר ברכב סוג סיאט איבזה.

63. עוזד כרמל טען, כי מטרת עדויותיהם של נוטען האMBOLנס הייתה לכוסות על התנהוגותם הבלתי ראייה של הנהג ושל הרופא שישב לצדו, "עת החליטו להפкор פצעו אזרח ישראלי בצד הדרך, על פני פניו לוחמים סורים שלא נשקפה סכנה לח"ם בבית החולים".

לפיכך, לטענתו, יש לראות את עדויות נוטען האMBOLנס, כעדות אחת והוא נסמן, בעניין זה, על ע"פ 127/62 מرسل בן בסט נ' היועץ המשפטי לממשלה פ"ד ט(2) 1376 (17/6/1962) (להלן: "ענין בן בסט") שם נאמר, כי כאשר "... באים בני משפחה אחת להעיר, כולם בלשון אחת, נגד יריבו בדיון אחד מהם, שומה על בית-המשפט להזהיר עצמו הזר היטב, שמא עדותם של אלה אינה אלא עדות קרובים מלומדה, אשר נובעת מקשרם ביניהם זה כדי לעזור לה זיהר היטב. מקום שיש בלב בית-המשפט ספק קל שבקלים פן אמנים קיימים חשש כאמור, יצדיק בית-המשפט אם יראה בעדיותיהם עדות אחת בלבד".

64. אלא, שהלقت בן בסט היא הלכה ישנה, אשר היקפה וגבולהו הובחרו בפסקה שניתנה לאחריה; עוד בע"פ 564/78 פאווי שחדאה נ' היועץ המשפטי לממשלה, לג(3) 77 (20/6/1979) הובהר, כי דברי השופט ח' כהן בעניין בן בסט "כבר בוארו על ידי הנשיא (אגרטנט) בע"פ 143/74 אורי מזרחי, - 2 אח' נגד מדינת ישראל, פ"ד ט(2) 238, בע' 241, כאמור שאין לראות עדויות של מספר קרוב משפחה כאילו העיד רק עד אחד, אלא בית המשפט יכול לראות כמה עדויות ככל הניתן זו בזו, אך יש לשקל עדויות ככל הניתן בზירות מרבית".

בע"פ 611/80 מטוסיאן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(4) 85, 112-113 (14/7/1981). הובהר, כי אין לקבוע עמדת על פי סיווג אוטומטי של העדויות, אלא יש להתייחס לכל מקרה לגופו וכי "הדברים מתיחסים, בדרך כלל,

למקרים בהם קרובי משפחה באים ומעדים בלבד אחד ובכיוון אחד, אחרי שהוא להם ההזדמנות להספיק לארגן את דבריהם ולהזכיר ביניהם. אך מובן הוא, כי בהדר ראיות מיוחדות חייב בית המשפט להזכירם במיוחד, כאשר קרובים מתנבאים בסוגנון אחד ותומכים זה בדבריו זה, כי ההנחה היא, שהם מבקשים לתמוך בගירסת בן משפחתם. אולם, כאשר העדות בבית המשפט זהה בתוכנה להודעה, שנמסרה במשפטה עוד לפני שנוצרה לעדים ההזדמנות להזכיר זה עם זה ולהזכיר גירסה מתואמת, הרי אין, לכארה, סיבה סבירה להטעם מתוכנה של העדות ולראות בה רק חזרה פשוטה על דברי הקרוב, אשר גירסתו מתחזקת בדרך זו. כל מקרה ציריך להיבחן לאור נסיבותו (ע"פ 23/77 [23] הנ"ל, בעמ' 824 מול אותן), והזיהירות, המתחייבת בנסיבות נסיבות כגון זו, אינה באה במקום בחינה עניינית של העדות. אין להסתפק בסיווג אוטומטי של עדויות לפי מעמדן המשפטי של מוסריהם ולפסול ערכה של עדות אף ורק בשל זהות העד או העודה".

65. בעניינו, לאחר שבחןתי את הראיות בקפידה, השתכנעתי כי עדויות נושא האմבולנס בדבר התקהלוות בחורפים ואשר ארע במהלך המהלך, המרדף, המCHASE וכנסיבות הפגיעה בנאש 2 הן עדויות אמת. כאמור - עדויות אלה נתמכות בראיות נוספת ויש להציג על ההאשמה כה קשה שהותחה בנושא האמבולנס, ללא כל בסיס לכך. גם אם ניתן לסביר, כי החלטה המשיך בנסיוה, לאחר הפגיעה בנאש 2 הייתה שגואה (ואיני קובעת כן) אין לי כל ספק שהעדויות שמסרו נושא האמבולנס היו עדויות אמת וכי הן לא נמסרו במטרה הנטענת על ידי הגנה.

בהקשר זה, לא ניתן להזכיר, כי הרופא דיווח על הפגיעה מיד כאשר אירעה, אמבולנס של מד"א הוזעק מיד למקום ונאש 2 קיבל טיפול. כן לא ניתן לצין, שב, כי הרופא העיריך שהפגיעה שנפגעה נאש 2 אינה מסכנת חיים (והערכתה זו התבקרה כנכונה) וכי, לעומת זאת, חשש לעצור את האמבולנס פן ובלע להם (לנושא האמבולנס, לרבות הפציעים) על ידי רודפיهم. נוכח התנהלות המתקהלים והרודפים, עד אותו שלב, היה זה חשש מבוסס בהחלט.

ההודעות שנמסרו על ידי נושא האמבולנס, בליל האירוע, הן עדויות קצרות וראשוניות ולאחר מכן מסרו הודעות מפורטות. אין מדובר בגרסאות מתפתחות, כתענת ההגנה, אלא בפירות שנמסר על ידם, בתשובה לשאלות שנשאלו בהודעותיהם הנוספות.

גרסאות הנאשימים

66. כאמור, שני הנאשימים מכחישים שהנהל מרדף אחר האמבולנס ושניהם טוענים כי הם נסעו אחר האמבולנס באופן תמים ביותר. נאש 1 טוען שהוא עשה זאת מתוך סקרנות ואילו נאש 2 טוען שעשה זאת על מנת להרגיע את הרוחות.

שניהם ראו בכיכר אנשים, אך לא רואו דבר חריג - לא אנשים רעלוי פנים, לא מקומות אבניים או חפצים, לא פעולות נגד האמבולנס ולא הפרעה לאmbulans לנסוע ולהמשיך בדרך.

לא האמנתי לעדויותיהם ולגרסאותיהם. ניכר היה שהם "בנו" לעצם גרסאות. בדבריהם רב היה הנטר על הגלי ובמושגים המהותיים היו גרסאותיהם מנוגדות לראיות שאין יכולות להיות שוויות בחלוקתן.

76. בזמן האירוע היה הנאשם נאשם 2 כבן 21 שנים. תחילתו היה עצמאי, לאחר מכן עבד כשכיר בחנות טלפונים וכיום הוא סטודנט לכלכלה וניהול במכיללת צפת.

אין מחלוקת, וכך נאשם 1 גם העיד, כי יש לו סייט איביזה צהובה, 2 דלקות וכי בליל האירוע הוא נסע בה אחרא האמבולנס, אלא שכאמר, הוא טען שהוא עשה זאת רק "**מתוך סקרנות וטיפשות של ילד בן 21**".

68. מנאשם 1 נגבו 7 הودעות, בתאריכים 27/7/15; 9/7/15; 6/7/15; 1/7/15; 30/6/15; 28/6/15; 23/6/15; 30/6/15; 27/7/15 בחקירה הראשונה הוא מסר גרסה ולאחר מכן, בכל החקירה, הוא שמר על זכות השתייה "באופן מלא ומוחלט" כלשהו ולא ענה אף לא על שאלה אחת (למעט חזרה תמציתית בתחילת הودעתו השנייה על מה שאמר בראשו).

בבית המשפט הסביר, תחילת, שהוא נהג כך "**מתוך מטרה לא לפגוע באף בן כפר ובמיוחד בחבר הכי טוב שלו, صالح עאמיר**" (שהוא גם בן דודו) ועוד אנשים מהכפר, וכן לפי עצת עורך דין. לדבריו, הוא האמין שלא יאשימו אותו במאמה שלא עשה.

69. כאמור, בחקירתו הראשונה במשטרה, שנערכה ביום 15/6/23 בשעה 21:35 (**ת/1 ותמליל ת/1ב**), הודה被告 1 שהוא נסע אחרי האמבולנס ברכבו, מסוג איביזה בצבע צהוב. לטענתו, באותו לילה, לפני האירוע, הוא היה ביחד עם אמר, שהוא חברו וקרוב משפחתו וכאשר הגיע לביתו שמע צעקות. הוא ראה בכיר אנשים מתקרחים ורכב צבאי. אנשים אמרו לעלות לרכב ולנסוע אחרי הרכב הצבאי, לרדוף אחריו והוא נסע אחרי הרכב שנסעו אחרי האמבולנס (**ת/1ב** עמ' 4 ש' 32-32 ועמ' 7 ש' 10-16).

70. עדותם בפניו הייתה רצופה אמירות שמטרתן לשכנענו כי נסייתו אחרא האמבולנס הייתה תמיימה וכי הוא לא גרם לסיכון כלשהו. אלא שדבריו אינם בעלי בקנה אחד, לא רק עם עדויות נסיעי האמבולנס, אלא גם עם ראיות אחרות שהובאו בפניו, ולא ניתן להאמין לדבריו.

כך, למשל, אמר הנאשם נאשם 1, כי רק כאשר הוא הגיע בחזרה לכפר הוא הבין שמדובר באמבולנס שהסיע פצועים מגבתה-אל-נורשה.

ונוכחות התרחשויות, כפי שתוארו לעיל, טענה זו כלל איננה מתקבלת על הדעת והיא גם אינה עולה בקנה אחד עם שאר הראיות, לרבות עדותו של הנאשם נאשם 2, אשר העיד, כי עוד כשהיה במרפסת ביתו הוא שמע צעקות "**ג'ابت אל נסורה**" וקישר אותו לאمبולנס "**כי זה דבר ידוע בכפר**". הנאשם נאשם 2 גם הודה שהוא הבין שמדובר באמבולנס צבאי ידע מה הוא מביא וכשהרכבים התחלקו לנסיע אחרא האמבולנס הוא ידע שהנסיעה היא בעקבות אמבולנס שמוביל פצועים סורים.

גם אם קיבל את גרסתו של נאשム 1, לפיה הוא היה בכיכר זמן קצר בלבד, הרי לפי דבריו בפניו, הוא ראה את נאשム 2 עולה לרכבו של עארם. נוכח כך ונוכח תיאור האירוע בכיכר על ידי נושא האמבולנס (שנמצא אמין בעינו), בשום פנים ואופן לא יתכן שהוא לא היה ער למה שקרה בכיכר, לרבות הסיבה לכך. גם התנהגותו לאחר מכן (כפי שתוארה לעיל) סותרת את דבריו הנ"ל.

71. בהתאם לקו הגנה זה הוסיף וטען נאשム 1, בעדותו לפני, כי רק "אחרי שהוא נסע אחרי הרכב הגדל", הוא הבין שמדובר ברכב צבאי (עמ' 164 לפניו).

עדותו זו סותרת את דבריו בחקירה הראשונה, שם אמר שבhootו בכיכר בביתו הוא שמע צעקות, הוא הסתכל וראה אנשים מתקלים וראה רכב צבאי (ת/ב עמ' 4 ש' 1-9). כאמור, הדברים אלה כלל אינם מתקבלים על הדעת ונוכח הריאות שהובאו בפניו אין לי ספק שאין בהם כל אמת.

מתמונות האמבולנס (**ת/20**) עולה, שלא ניתן שלא לראות מיד, שמדובר ברכב צבאי ואף ניתן להזות, בקהלות, שמדובר באמבולנס, זאת - הן לפי צורתו, הן לפי הסמלים שעליו והפנסים המצויים בחלקו העליון. מדובר ברכב גבוה במיוחד, אשר ניתן לראותו ולהזותו, גם כאשר הוא מוקף במתקלים.

72. נאשム 1 גם טען, בפניו, שהוא אינו מכיר איש מהמתקלים, למעט סאלח. לדבריו, הוא אכן רוצה לומר שמות של מי שהוא **"לא סגור על הזהות שלו"** והוא לא בקשר עם **"אנשים עבריניים אלה"**. לא יתכן שנאשム 1, שהוא תושב חורפייש, אינו מכיר איש מהמתקלים, אשר אין חולק שני, בעיקר, צעירים. לבסוף, אחרי חקירה בעניין זה ובניסיון לשווות לדבריו סבירות כלשהי, אישר נאשム 1 שהוא מכיר אנשים **"מעגל חיזוני יותר"**, אבל טען שהוא אינו רוצה לסביר אותם. הוא לא יכול היה להסביר במה היה מסבך אותם, אם הם, כמו כן, היו שם באופן תמים.

לא יתכן שנאשム 1 לא ידע היטב שמדובר באמבולנס צבאי שמעברו פצועים מסוריה; לא יתכן שהוא לא ראה את ההתקלות; לא ראה את האנשים רעלוי הפנים; לא ראה ולא שמע שזרקים חפצים על האמבולנס; לא הכיר איש מהמתקלים (למעט עמר, כמובן) וכו'. אינני מאמינה לדבריו אלה ואף לא לטענותו לפיה נסייטה אחר האמבולנס הייתה תימה - מעשה של שטות, בדבריו.

73. לדבריו, רק לאחר שהרכב הצבאי דرس את נאשム 2 הוא התחיל במרדף אחריו. "הרכב הצבאי" החל לסתות לעברו, אך בסופו של דבר הוא עקף אותו וכאשר הגיע לאגם הוא עצר בצד, ראה אנשי משמר הגבול, דיווח להם מה קרה וחזר (ת/ב עמ' 5 ש' 1-28 ועמ' 8 ש' 4-28). על גרסה זו, לפיה הוא עקף את האמבולנס רק לאחר הפגיעה, זיהה אנשי משמר הגבול, דיווח להם על הפגיעה וחזר למקום התאונה, הוא חזר גם לבית המשפט. (עמ' 161 ש' 8-9). לטענותו, הוא לא סיקן את הרכב הצבאי, אלא להיפך - הרכב הצבאי סיקן את חייו שלו (ת/ב עמ' 5 ש' 5 ועמ' 32-33).

74. בעדותו בבית המשפט הקפיד נאשム 1 לטעון שהוא **נסע** אחרי האמבולנס ולא **רדף** אחריו, כפי שנכתב על ידי החוקר בהודעתו הראשונה. לטענתו עו"ד כרמל, החוקר השתמש, ראשון, במילה זו, תוך שהוא תרגם לא נכון את דבריו

נאשם 1, שאמר: "באו אחורי באו אחורי" (**תא/ב** עמ' 4 ש' 22-23) ואילו החוקר כתב, בהודעה הכתובה, את המילה "טרדפו" (**תא/ב** עמ' 2 ש' 8).

בהתאם לכך טען נאשם 1, בעדותו בפניו, כי כאשר הוא אמר בחקירה הראשונה שהאנשים אמרו להם לעלות לרכב ולרדוף אחרי הרכב הצבאי, הוא לא הבין את משמעות המילה "טרדפו" וסביר שהוא התכוון שאמרו להם **לנסוע אחורי** (עמ' 169 מש' 29 עד עמ' 170 ש' 8). בהמשך אמר: "אני נסעתி, לא רדפטן. מה שעשו אנשים אחרים, לא יודע למה התכוונו מבחינת הנסיעה וגם מבחינת אם לפגוע או לנסות לעצור. מה שאני יודע זה שהגעתי מ투ך סקרנות וטמטום" (עמ' 175 ש' 8-10).

אין לי ספק שטענת נאשם 1 (בעמ' 170 לפרו' ש' 5-8) שהוא לא הבין את המילה "רדוף" - מילה אשר גלומה בה הכוונה שבנסיעתו אחרי האמבולנס - איננה אמת ואין לי ספק שהיא נולדה לצורך המשפט.

נאשם 1 עצמו השתמש במילים מהשורש "ר.ד.ף", כבר באסמכתה לכלייה (**תא/18**), אשר הוגשה בהסכם, ללא חקירה, שם אמר: "אמרתי לו בחקירה, אני לא מודה בכללם. ראייתי התקהלות ואמרנו לי לרדוף אחורי, אז רדפטן". לא נעלם מעיני, שהאסמכתה מולאה לאחר חקירתו הראשונה, אולם לולא הכיר את המילה, לא היה משתמש בה. בנוסף, נאשם 1 עשה שימוש במילה זו (על הטויה השונות) מספר פעמים רב, הן בחקירתו הראשונה והן בעדותו בפניי וברור שהוא יודע אתמשמעותה. לכן, גם אם החוקר היה הראשון שעשה שימוש במילה זו (**תא/ב** עמ' 13 ש' 15) אין לכך כל משמעות.

בקשר זה יש להזכיר, כי נאשם 1 הוא בחור משכיל, אשר שירת בצבא, בגבעתי, שהיתה לו (על פי עדותו הוא) חברה משלו וכיום הוא סטודנט לכלכלה וניהול במלחת צפת. מעודתו בבית המשפט התרשם מהשפה העברית שגורה **היטב** בפיו. אינני מאמין לדבריו לפיהם "בזמןנו", העברית שלו לא הייתה טובה כפי שהיא היום ואני לי שמאז של ספק שגם נחקר הוא הכיר היטב את המילה "רדוף", שהיא מילה פשוטה ונפוצה בח' יומ-יום.

75. טענתו בדבר נסעה רגילה, סותרת גם את גרסתו שלו עצמו, לפיה הוא החל בנסיעתו אחורי האמבולנס, לאחר רכבים אחרים שהחלו בנסעה לפניו, ובסיומו של דבר הוא נסע ממש אחורי האמבולנס, ללא שרכיבים אחרים מפרידים בין לבין האמבולנס.

העובדת שנאשם 1 "הבדיק" את הרכיבים שיצאו לפניו מהכינר ועקב את כולם, במיוחד שעיה שהאמבולנס נסע במהירות ובאופן הנראה בסרטון שהוא מפהלאפון שלו (**תא/35א**) מצביעה, כאלו עדים, על כך שהוא לא נסע נסעה תמיימה מ투ך סקרנות. ואמנם, נאשם 1 התקשה להסביר מדוע עקב את כל הרכיבים שהיו לפניו עד שנסע ממש מאחורי האמבולנס. ההסבר שנתן לכך - שהאייזה הייתה חדשה והוא התלהב יכול להיות שנסע מהר (עמ' 177 ש' 22-25) לאו הסבר הוא.

76. בניסוח לשכנعني, כי יתכן שהרופא והנהג ראו את האיביזה האפורה של עאמר ובטעות חשבו שזו האיביזה

הזהובה, טען נאשם 1 בעדותו בפניי, כי הוא זיהה בכיכר את עמר ואת הרכב שלו - איביזה אפורה. זאת - בנגדם לדבריו במשפטה לפיהם הוא לא זיהה איש.

בבית המשפט העיד כי, כשהוא ירד לכיכר הוא ראה את חברו הטוב סאלח (הוא עמר), עם הרכב שלו סייאט איביזה אפורה, 4 דלתות (להלן: **"האיביזה האפורה"**). לדבריו, הוא ראה את נאש 2 ועוד שני אנשים שהוא **"עד היום עדין לא סגור על זיהותם"** (עמ' 166 לפרו' שו' 20-21),ulos לרכבו של עמר ונוסעים אחרים האמבולנס. בשלב כלשהו הוא ראה שעמר עקף את האמבולנס ולאחר מכן ראה, בעיניו, את נאש 2 נדרס. כשחזר למקום התאונה הוא ראה את הרכב של עמר עומד על שול הכביש, מצד ימין. כמובן - לא על הכביש (עמ' 181 לפרו' שו' 18-19).

77. מעניין לציין, שבצירוף מקרים מופלא ביותר, ראה נאש 1 אריך וرك, ובדיווק, את הדברים החשובים להגנתו ולא ראה ולא זיהה שום דבר אחר. הוא בדיווק ראה את נאש 2 ואחרים נכנסים לרכב של סאלח, בdeoוק ראה אותם עוקפים את האמבולנס [לאחר שבמשפטה טען שהוא לא ראה את עמר במדף וראה אותו ליד השיח הפצוע, לאחר שחזר מהאגם (**ת/גב** עמ' 7 שו' 32-37)] ובdeoוק הוא עצמו נסע ממש מאחור האמבולנס בעת התאונה וראה את נאש 2 נדרס (אמירה שהוא חיונית לטענותו שלא רכבו עמד במחסום).

שאר הפרטים נעלמו, בדרך כלל, מראיתו או מזכירנו - הוא איננו זוכר מהם החברים עם בילה בלילה האירוע, לפני האירוע, מלבד עמר (לדבריו, הוא זוכר את עמר "כי זה שיר לאירוע"); הוא אינו יודע מהם האנשים האחרים שעלו לרכב של עמר ביחיד עם נאש 2; הוא איננו יודע, מי עוד היה בכיכר (עמ' 166, שו' 9-7); הוא לא ראה אנשים שפניהם מכוסים בבנדנות (עמ' 165, שו' 31-32, עמ' 166 שו' 6-1); הוא לא ראה שהמתkehlim לא נתנו לאמבולנס לנסוע ושזרקו עליו חפצים, אבניים ומקלות (עמ' 169, שו' 21-18); הוא ראה את הפגיעה בנאש 2 והוא נפגע מהצד הימני של האמבולנס, אך לא ראה היכן עמד נאש 2 כאשר נפגע (עמ' 177, שו' 29-18).

78. גרסתו של נאש 1 לגבי האופן בו הוא ראה את התאונה היא, בבירור, גרסה שקרית. לאשר נאמר לעיל, בעיני זיהוי הרכב הזהוב/האיביזה הזהובה במחסום, על ידי הרופא והנהג, יש להוסיף שלוש העורות;

באשר - על פי גרסתו הוא, לא יתכן שהוא ראה את הפגיעה, שכן לשאלת ע"ד פארס (עמ' 161 שו' 20-21) אישר נאש 1, שהוא נסע קצת משמאלי ומשם הוא ראה את הפגיעה של האמבולנס בנאש 2. אולם, נראה שסתורציה זו אינה יכולה להתרכש; אם נאש 1 נסע מאחור האמבולנס, קצת מצד שמאל, ונאש 2 נפגע מהפינה הימנית הקדמית של האמבולנס (בזודאי אם נאש 2 עמד בשול הימני, אבל גם אם הוא עמד על הכביש) כיצד האמבולנס הגadol לא הסתר את הפגיעה מעינו של נאש 1?

בקשר לכך אציין, כי מעדותו של נאש 1 בפניי עולה אישור, אם כי משתמע, לכך שהייתה חסימה על הכביש ושנאש 2 לא עמד על השול הימני. אביא את הדברים, כleshonim:

"ש. **תסכים איתני שבאותו שלב שהאמבולנס פגע בשיח, האמבולנס מנסה לחמוך**

מהאנשים שעומדים על הכביש וביניהם השיח וברגע האחרון בלי שהוא הצליח הוא פוגע בשיח בפינה הימנית באמצעות הכביש.
לא ראייתי את הצורה של החסימה, רק ראייתי שפגע בשיח ושהשיח עף. זה מה שראיתי". (עמ' 177 לפרו' ש' 22-25).

בנוסף, נאשם 1 אמר בחקירהו הראשונה, **ש"הו אנשים עומדים וראייתי אותם דורס את השיח"** (**ת/1ב עמ' 5 ש' 7-9**). אמונם, הוא לא ציין היכן עמדו האנשים או היכן עמד נאשם 2, אך הוא אמר שכחצאה מהפגיעה נאשם 2 **על ימינה, לכיוון השוליים** (עמ' 177 לפרו' ש' 27). מדבריו אלה, לפיהם נאשם 2 עף **לכיוון השוליים**, עליה שהוא לא עמד **על השוליים**.

שנית - נאשם 1 אמר בעדותו בפניו של קח הרבה זמן עד שהצליח לצאת מאחור הרכיר ולהצטרף לשירה (עמ' 176, ש' 24-25). לפניו היו 6-7 רכבים והוא עקף אותם עד שנגע אחרי האمبולנס. לפעמים היה הראשון אחורי האמבולנס, לפעמים שני, לפחות שלושי (עמ' 176, ש' 14-15 ו- 25-26). בשלב האחרון, דוקא בזמן הפגיעה, הוא היה הראשון. הוא נסע ממש אחרי האמבולנס וראה את האמבולנס פוגע בנאשם 2 **"משה לפני העיניים שלו"**. אז הוא עקף את האמבולנס והחל במרדף אחריו (עמ' 176, ש' 18-19).

אלא, שעדותו אינה עולה בקנה אחד עם עדותו של **פאנדי עאמר** (להלן: "פאנדי") שהובא על ידי נאשם 1 כעד הגנה, ואשר אמר שבעת הפגיעה **הוא** היה ראשון אחרי האמבולנס (**ת/58 ש' 7-11** וכן עמ' 205 לפרו' ש' 4 ועמ' 209 לפרו' ש' 21-22).

שלישית - נאשם 1 ניסה "להרחק" את מקום פגשתו עם אנשי משמר הגבול, כך שייתאים לגרסתו לפיה, רכבו לא חסם את הכביש אלא רדף אחרי האמבולנס, לאחר הפגיעה. לדבריו, הוא לא נסע הרבה, אחורי שעקף את האמבולנס - **"דקה שני דקות מקסימום"**, עד שהוא פגש אותם באגם מונטפורט ולא בצורי אל (עמ' 172 ש' 6-9 וכן **ת/1ב עמ' 5 ש' 26-30**).

דבריו לגבי המקום בו פגש את אנשי משמר הגבול נסתרים בעדותו של אחד מהם - דבах (שנזכר לעיל), אשר היה בלילה האירוע בתפקיד. דבах אמר, בהודעתו למשטרה מיום 26/6/15 (**ת/57**) כי הוא פגש את נאשם 1 ליד הכניסה למושב צורי אל, במקום בו שכב הפצוץ.

לשאלת החוקר השיב העד שהוא פגש את נאשם 1 **"באוטוليلיה ליד הכניסה למושב צורי אל, איפה שראייתי את יוסף שרוף שכוב על הרצפה והוא אמר לי שרכב צבאי פגע ביוסף שרוף"** (**ת/57 עמ' 2 ש' 7-10**). לא ניתן לטעות בהבנת דבריו אלה.

معدותו של דבах בבית המשפט ניכר היה שהוא חף לסויע לנאשם 1. בנויגוד לדבריו הבורורים בהודעתו **ת/57**, לגבי המקום בו הוא פגש בנאשם 1, בעדותו בפניו הוא עירפל חלק מתשובותיו לשאלות הסגנור בעניין זה. עם זאת,

בסוף דבר אישר העד את דבריו במשטרה, אם כי עדין ניסה קצת "להגמיש" אותם באמרו שהוא פגש את נאשם 1 "באזוע" בו נאשם 2 שכב על הרצפה (עמ' 155 לפרק' ש' 20-22). כן אישר שסמן לארוע הוא זכר את הדברים טוב יותר.

79. סומכת אני על אשר אמר העד בהודעתו במשטרה. עוד אציין, כי גם מונטפורט מרוחק מצומת צוריאל מספר דקנות נסיעה - הרבה יותר מדקה-שתיים, כך שלא יתכן שנאשם 1 נסע דקה-שתיים ופגש את שוטרי משמר הגבול בצומת אגם מונטפורט, כתענתו.

בניגוד לטענת ההגנה, אינני סבורה שהיא צריך לחזור גם את השוטר שהיה עם דבах ברכבת המשטרתי, שכן עדותם של דבах במשטרה הייתה ברורה, היא לא הותירה מקום לפירושיות ולא הייתה כל סיבה שלא לקבללה.

פרטי גרסת נאשם 2

80. נאשם 2, כבן 56, נפגע על ידי האمبולנס. הוא אושפז בבית החולים ובשל מצבו נגבתה ממנו הוועדה ראשונה רק ביום 15/7/15. נגבו ממנו 3 הוועדות, בתאריכים 5/7/15 (**ת/7**, דיסק **ת/7א** ותמליל **ת/7ב**); 8/7/15 (**ת/8**, דיסק **ת/8א** ותמליל **ת/8ב**); 9/7/15 (**ת/9**, דיסק **ת/9א** ותמליל **ת/9ב**).

בחקירה הראשונה (וכן בעדותו בפניי) סיפר נאשם 2 שהוא מנהיג רוחני וידע CADM שמשליט סדר. בלילה האירוע הוא ישב עם אשתו במרפסת ביתו, הקרוב לכਬיש הראשי של חורפייש ושמע צעקות. הוא התקשר לשכנים בשם عبدالלה ושניהם רצו לכיוון **"הצעירים"**. הוא ראה ש**"צעירים התחללו לדהו"**. באו כמה רכבים שהוא מכיר אותו פחות או יותר, אך הוא עלה לרכב עם מישחו שהוא אכן מכיר (**ת/7ב** עמ' 7 ש' 20-34).

לדבריו, כשהוא שעלה לרכב הוא כבר הבין, פחות או יותר, את התמונה ולקן אמר לנוג שיעזר לו למנוע מהצעירים **"לרדוף לשום מקום"** (**ת/8ב** עמ' 12 ש' 13-10).

81. גם נאשם 2 לקה בחוסר יכולת לזהות אנשים. למורת שהוא גר בכפר כעשרה שנים ועובד, לדבריו, בהשלטת סדר והשכנת שלום, הוא אינו יכול לזהות ولو אדם אחד מהאנשים שהיו בכיכר, מללה שנסעו עמו ברכבת, לרבות הנוג ומלאה שעמדו עמו (לטענתו) בשול הכביש לפני הפגיעה. בנוסף לכך הוא בחוסר יכולת לזהות רכבים או צבעים.

טענתו לפיה הוא גר בחוורייש רק כעשרה שנים, איננה מסבירה כיצד הוא אינו יכול לזהות איש. זאת - דווקא אם הוא עוסק בהשלטת סדר. הסברו, לפיו הוא אינו מכיר את הצעירים, מעורר תמיות, שכן מן המפורשות הוא שדווקא הצעירים מפרים יותר את הסדר מאשר מבוגרים (כפי שאירע גם במקרה זה - בו, לגרסת נאשם 2 עצמו, מי שהיו במקום היו צעירים).

82. זאת ועוד - נאשם 2 טען שהוא השאיר את משקפיו בघetto ובלעדיהם הוא בקושי רואה. טענה זו לא נתמכה בכל ראייה אובייקטיבית, על אף שניתן להbias ראייה בדבר יכולתו של אדם לראות ללא משקפיו.

גם הטענה לפיה אדם שבקושי רואה, יצא מביתו, הולך בשביל אל הכביש, עובר מדרגות והולך 150-150 מ' לכיכר הסמוכה לביתו (הכל לפי תיאורו הווא) וועשה כל זאת ללא משקפיו, איננה מעוררת אמון. תשובתו "באותה דקה לא חשובים" איננה תשובה, מאחר שמדובר בפעולה אינסטינקטיבית, אצל אדם שראייתו כל כך חלה. לא רק זאת, אלא שאפלו את אשתו שישבה עמו במרפסת בעת שנשמעו הצעקות מהכיכר, הוא לא הביא להיעד בעניין זה. מכל מקום - בודאי שצבע של הרכב אליו אומת עולה ונמי האנשים עם אומת נסע ברכב, ניתן לזהות גם ללא משקפיים.

כידוע, הימנעות נאשם מלhalbיא ראייה, לטובתו, אשר היה באפשרותו להbiasה, ללא שניתן על ידו הסבר סביר להימנעות זו, יצרת הנחה לפיה אילו הובאה הראייה האמורה, היה בה כדי לתמוך דווקא בעמדת התביעה ולא בעמדתו של הנאשם, או שהיה בה כדי להזיק לעמדתו של הנאשם, שאחרת - היה מביאה. ראו למשל: ע"פ 437/82 נ' מדינת ישראל (06/04/1983), בעמ' 97-98; ע"פ 277/81 נ' מדינת ישראל, (26/03/1984) בעמ' 386; ע"פ 11331/03 משה קיס נגד מדינת ישראל (8/1/2004); ע"פ 2333/07 שלמה תען נ' מדינת ישראל (12/7/2010); ע"פ 5986/08 כחלון נ' מדינת ישראל (10/11/2008).

83. דבריו באשר לזהוי האנשים בכלל והנוג בפרט, היו חמקמים. לטענתו, הוא מכיר צעירים בפנים אך לא בשם (ת/8ב עמ' 11 ש' 30-35). הוא מכיר רק את عبدالלה סלאמה (ת/7ב' עמ' 13 ש' 39-37 ועמ' 18 ש' 13-4). אם יראה את הנוג יכול לזהות אותו לפי פניו (ת/8ב עמ' 15 ש' 12-13). הוא שחרר בן 29-28 (ת/8ב עמ' 15 ש' 21-25). הוא מכיר את משפחת סאלח, זו משפחה גדולה, לדבריו, יכול להיות שהיא עם עמר ברכב, לא ידוע אם זה הוא, אולי כן (ת/8ב עמ' 17, ש' 30-38).

גם כאשר, בחקירה השלישי (ת/9ב) הוצגה בפניו תמונתו של סאלח עמר והוא נשאל אם הוא מזהה אותו, הוא התהמק ממתן תשובה ברורה והשיב: מוכר אבל לא יודע. יכול להיות (ת/9ב סוף עמ' 5 תחילת עמ' 6). כשנשאל אם אמר השתחף באירוע בחורף השיב: "אני לא זוכר כלום. אני לא יודע... זה בלילה ואני לא יכול לזהות כי זה בלילה, חושך" (ת/9ב עמ' 3 ש' 18-22). לדבריו, ברכב בו נסע היה בחור נוסף, חוץ ממנו ומהנוג (ת/9ב עמ' 4 ש' 1 (17-1

והנה, על אף דבריו הנ"ל, בעדותו בבית המשפט אמר באופן נחרץ, שהוא הכיר את עמר רק בבית המשפט והוא לא היה אותו ברכב. יש לתמוה תמייה רבה; היכיז במשטרה, תוך שהוא מביט בתמונתו של עמר, הוא אמר שהוא מוכר לו ומסוגל להיות שהוא נסע עמו ברכב אך הוא אינו יכול לזהות כי היה חושך, ואילו בבית המשפט הוא ידע לומר בוודאות שהוא לא היה עם עמר ברכב?

כאשר הוצג בפניו מזג נ/10, ממנו עולה, לכארה, שהוא נסע ברכבו של עמר, אמר נאשם 2: "יש צעירים שאוהבים להתגנות כאילו הם מכירים אותו". כפי שנראה בהמשך, תשובה זו זהה להסביר שנתן אמר למסרון שכטב

לאروسתו (נ/10).

84. נאשם 2 גם התחמק מלומר באיזה הרכב הוא נסע (**ת/7ב' עמ' 8 ש' 37-25**) וטען שתסוג הרכב אף את צבעו, או כמה דלתות היו בו, הוא אינו זכר (**ת/7ב' עמ' 9 ש' 35-30; ת/9ב עמ' 4 ש' 22-23**). בחקירתו השנייה אמר שצבע הרכב "חום צזה, חום משה צזה" (**ת/8ב עמ' 15 ש' 18-20**). לדבריו: "יש לי רכב כבר 10 שנים ואני לא יודע מה הצבע שלו". עוד אמר, כי: "צזהוב זה צבע בולט הרכב לא היה בצבע צזהוב". (**עמ' 185 לפרו' ש' 26**).

85. באשר למרדף אישר נאשם 2, במשטרה, כי במהלך הנסיעה הם עקפו כמה רכבים, על מנת להגיע לרכב הראשון (**ת/8ב עמ' 3 ש' 35-38**), אך טען שאיננו יודע כמה רכבים רדפו אחרי האמבולנס (**ת/7ב עמ' 18 ש' 25-27**). הוא גם לא ראה שהאמבולנס נסע בצורה חריגה.

בבית המשפט אמר, תחילת, שהרכב בו הוא נסע, נסע כרגיל, לא יודע באיזו מהירות. בהמשך, כאשר שונשאל אם הוא מבין שהוא יכול היה להיות נסעה רגילה, השיב במילים מינוריות ואמרה: "יכול להיות שהנהג שהייתי אותו נסע קצת במהירות. **האמבולנס נסע 70, 80**. בטוח שהבBOR שהייתי אותו נסע בצוורה לא איטית. זה רק כשה יכול להיות. אני TOUR כדי שבן אדם מתמקד בדבר מסויים יש הרבה דברים מסביב שהוא גועל מהראש שלו, אני התמקד בדבר, שהARIOU זהה יעבור בשלום, לא התייחסתי למהירות...". (**עמ' 197, ש' 13-16**).

86. נאשם 2 טען, שהזימה לעצור את הרכב בו נסע הייתה שלו. לדבריו (**ת/8ב עמ' 1 ש' 13-12**) כאשר הגיעו לנוקודה מסוימת הם ראו רכב אזרחי "עומד שם בצומת", בצד ימין (**ת/8ב עמ' 1 ש' 18-24**) וכמה צעירים. הוא אמר לנוהג עמו נסע, שיעצור בצד הדרק, ליד הרכב השני (**ת/9ב עמ' 8 ש' 9-10**). הוא איננו יודע של מי הרכב (**ת/9ב עמ' 6 ש' 12-17; ת/9ב עמ' 7 ש' 29-39 ועמ' 8-9**) או איזה סוג הרכב זה היה. היה חושך (**ת/9ב עמ' 8 ש' 20-22**).

לטענתו, הוא הבין "שפה כל הבלאגן", עצר, ירד מהרכב, תפס את **הצעיר** בידו והתחיל להזיז אותו מליד הכביש, "از התחלתי להזיז ולהרגיע את האנשים...". הוא "ועוד מורה בית ספר" (**ת/7ב' עמ' 8 ש' 1-2**), התחלו "להזיז את הצעירים מהכביש" ותוך פחות מדקה או חצי דקה, האמבולנס סטה לשול הימני והוא נدرس (**ת/8ב עמ' 12 ש' 17-30**). הרכב צבאי סטה מהכביש הראשי לצד ימין והעיף אליו "איזה שני מטר..." (**ת/7ב עמ' 8 ש' 8-9**).

לא/MITOR לציון, כי נאשם 2 לא הביא להעיד את אותו מורה בית ספר, אשר עזר לו להרגיע את האנשים, הדברים. גם הימנעותו מהביא אדם זה, פועלת לרעתו.

87. נאשם 2 לא היה מסוגל להסביר איך, בנסיעה אחרת האמבולנס, הוא ביקש לעזר לצעירים (**ת/7ב עמ' 11**) ואף לא מה אותו צער ספציפי עשה, שהוא צריך להרגיע אותו (**ת/8ב עמ' 20 ש' 13 עד עמ' 21 ש' 21**).

גם בבית המשפט לא יכול היה להסביר איך חשב לעזר ובסיומו של דבר המציא תרחיש חדש, שככל לא נשמע

עד כה ושלא נתמן ولو בשם אחד ראייה אחרת. ראוי להביא את הדברים, כלשונם:

- "ת. הנג שהייתי ברכב שלו, אמר לי שם שני רכבים עוברים, אמרתי לו שישיג את הצעירים כדי שימנע אירוע.
- ש. איך זה שתשיג אותם ותעביר את האمبולנס ימנע אירוע?
- ת. זה לפני שהגענו לאمبולנס, להשיג את האנשים ולמנוע מהם להגיע לאمبולנס. אפשר לסמן להם, אם הינו צמודים אליהם, אחד ליד השני, בכויש. הייתי אומר להם תרגעו.
- ש. אמרת את זה? למי?
- ת. אני אמרתי תרגעו לאנשים שהיו ברכבים, תוך כדי נסעה, היה רכב שהגעתי לידי אמרתי לו הי' חברה תרגעו.
- ש. פתחת את החלון ואיך הם שמעו אותך?
- ת. כן, פתחתי את החלון תוך כדי נסעה.
- ש. ואמרת לנוג שנגה ברכב שיפסיק בנסעה ויעזר בצד.
- ת. אמרתי לאחד הצעירים שהיו ברכב אחר שנסע מצד ימין שלנו".

מדובר בגרסה כבושה, בתיחס דמיוני, שאין לו תמיכה בכלל ראייה אחרת. איןני מאמין לדבריו ואני מקבל את הסברו, לפיו הוא לא סיפר זאת קודם בגל הכלבים שהיו לו.

88. גם בניסיון להסביר מדוע היה צריך להריגע את הבוחר, מסר נאשם 2 גרסה נוספת, כבושה גם היא, הכוללת פרטים חדשים, מהותיים. גרסה זו, ככלעצמה, אינה מתקבלת על הדעת וראוי להביא אף אותה, כלשונה:

- "ת. אני לא ראייתי שהיתה חסימה, אני ניסיתי להזיז את הבוחר הוא היה אולי שתו*אייפלו* ואני ניסיתי להריגע אותו.
- ש. מאיפה הגיע הבוחר זה?
- ת. אני לא יודע מאיפה הוא הגיע למקום. כשהראיתי את הבוחר ויש שם ירידה, יכול להיות שהוא שם משהו. אבל את אחד הבוחרים שניסה להתקרב לאمبולנס, לפחות, לדבר, לא ידע מה הייתה הכוונה, אבל היא לא הייתה טובה.
- ש. אבל כשאתה ניסית להזיז אותו או לפני שניסית להזיז אותו האمبולנס לא היה עדין במקום, אז לאיזה אמבולנס הוא ניסה להתקרב.
- ת. אני הגעת לפני האمبולנס, לא בהרבה זמן, זה היה עניין של שניות. נראה אחד הבחורים שניסית להזיז, יכול להיות שהוא יצא לפני האمبולנס בכלל. אז כשהגענו עם הרכב למקום אמרתי לנגה שלפי האורות יש שם אנשים ושיעזרו. אז הוא עצר בצד. שום רכב לא היה בכויש.
- ש. אייפה אתם עצרתם?
- ת. בצד ימין של הכויש, גם.

- ש. וכשאתם עצרתם בצד ימין, כמה אנשים היו במקום, לא מהרכב שלכם.
 ת. שניים, זה שותפותי והזוטרי ואחד לידו.
 ש. איפה הם היו.
 ת. בדיקות ליד השולטים.
 ש. אתה יצאת מהרכב והנаг והאדם הנוסף יצאו מהרכב.
 ת. כן. סליחה, לא יכול לצאת מהרכב. אני מנסה להזכיר. הנаг המשיך עוד ועוצר מצד ימין מחוץ לכਬיש, תוך כדי שאני מרביעת את הבוחר.
 ש. והבוחר הזה שאתה הרגעת, איפה הוא היה? באיזה מקום?
 ת. בשולטים, מצד ימין של הכביש, איפה שנדרשתי.
 ש. והבוחר השני?
 ת. היה לידו. היה רגוע.
 ש. אם הבוחר הבעיתי עמד בשולטים, ממה אתה צריך ל特派ס אותו.
 ת. אני יודע מה היה שם, את לא היה. אני מכיר מה היה אמרו להיות, אז בכלל זה החזקתי אותו. מספיק, עיר בחושך, באמצע הלילה, מריח מלאכוול.
 ש. מבין כל הצעירים שהיו שם, דוקא אתה צריך ל特派ס אותו ולהחזיק אותו, מפני מה?
 ת. אני מונע. חושבים שהיא הולך להתਪתח משהוו, עם אדם שמקלל ומדבר שטויות.
- זה המקום לציין, כי אחד מעדי הטעינה - מuron שאלח (להלן: "מורון"), אשר נזכר היה בעדותו שהוא מנסה לשיער לנאים 2, העיד כי לאחר שנאשם 2 נפגע הוא ניסה למרות הכאב **"להשליט סדר במקום, להרגיע את הרוחות"**. אינני מאמינה לדברים אלה וסבירה אני שהוא אמר אותם בניסיון לתמוך בדבריו של הנאים לפיהם הוא היה במקום על מנת להשליט סדר. לא רק שאיש מהעדים, לרבות הנאים, לא אמר זאת, אלא שהדברים סותרים את עדויות ההגנה, לרבות את עדותו של פאנדי, שנגע עם מuron באותו רכב. פאנדי אמר, שכשהר נאים 2 נפל כתוצאה מהפגיעה, הוא היה בהלם. הוא **"נכנס להלם, צעק שיזמיןנו לו אמבולנס"** (**ת/58 עמ' 1 ש' 12-13**).
89. טענותו של נאים 2 לפיה בעת שנפגע הוא עמד על השול הימני של הכביש - **כמעט מטר מהכביש, מחוץ לקו הצהוב** (**ת/7ב' עמ' 6 ש' 6-7 ועמ' 11 ש' 9**) עומדת בסתרה לא רק לעדותם של הרופא והנаг, אלא גם לנתונים העובדיים שהוכחו בראיות.

גרסה זו מעוררת מספר תמיינות קשות, שלא ניתן להן הסבר מניח את הדעת; **האחת** - כיצד הפגיעה לא העיפה אותו למדרון הנמצא מעבר לשול (שרוחבו כ- 2.7 מ') אל המדרון; **השנייה** - אם לא היה מחסום על הכביש, מדוע סובב הנаг את הגהה ימינה (כטעنته של נאים 2) עליה על השול וدرس אותו; **השלישית** - כיצד הנаг לא פגע גם בבחור אותו הוא תפס והרגיע ובבחור הנוסף שעמד לידם ואף לא בכל הרכב שעמד על השול, כפי שטוענים נאים 2 ועדי ההגנה.

90. **התמייה הראשונה** - עו"ד פארס טען, כי מהעובדת שאנשי מד"א מצאו את נאש 2 בצד ימין של הכביש, ניתן להסיק שהוא נפגע בהיותו בצד ימין. לא ניתן לקבל טענה זו. למעשה, היפך הוא הנכון, שהרי לפי עדויות אחרים, כולל נאש 1, הוא עף ימינה.

אין חולק שנאש 2 נפגע מהפינה הימנית קדמית של האمبולנס. לאחר שלפי עדות הבודח, פגיעה צדו העיפה אותו ימינה, הרי אם הוא עומד בתוך השול, כתענטתו, הוא היה עף למדרון.

נאש 2 ניסה להסביר זאת באמרו, שהאمبולנס העיף אותו **למעלה** (עמ' 184 לפרו' ש' 21). אולם, הסבר זה סותר את עדות הבודח אשר העיד כי פגיעה צדו מעיפה את הנפגע **ימינה** (עמ' 129 לפרו' ש' 4-6).

91. **התמייה השנייה** - למעשה, גרסת ההגנה היא, כי **לא כל סיבה**, במקום להמשיך ולנסוע על הכביש, שכן דבר לא הפריע לו לעשות כן, הסיט, לפטע, נהג האמבולנס את ההגה ימינה, עליה עלה על השול הימני של הכביש, בו עמדו אנשים וכלי רכב ודרכם את נאש 2.

נאש 2 לא יכול היה להסביר בשל מה - אם לא היה מחסום על הכביש ו**"בכלל לא היה מישחו בכביש שמסכן את התנועה"**, כלשהו (עמ' 187 לפרו' ש' 30) ועל אף שהאمبולנס יכול היה לראות אותו ואת האנשים הנוספים שעמדו על השול (כפי שהיעידו עדי ההגנה) סטה האמבולנס מהכביש, אל השול, ודרכם אותו.

ראוי להזכיר כאן את הקטע הרלבנטי מחקריתו:

"ת. נשבע לך שלא הייתה חסימה, לא רכב, לא כלום. הנהג רק מהלץ קרה מה שקרה. הוא פחד, אני מבין אותו, הוא נכנס ללחץ.

ש. לבית משפט: לא הייתה חסימה, לא היה כלום, לא היו אנשים על הכביש, אתה הבחן השיכור והחביר שלו היצתם על השוליים, ממה הנהג נכנס ללחץ? מה ההבדל בין החלק הזה של הכביש ל 50 מ' קודם. מאיפה הלחץ פתאום.

ת. הנהג מזמן שיצא מחרופיש וראה מה שראה שם נכנס ללחץ. אז הרכבים שרדרפו אחריו גם הכנסו אותו ללחץ. אבל איפה שאני הימי לא היה צריך לדرس אף אחד.

ש. אתה אומר שלא היה כלום במקום זהה, לא חסימה, לא אנשים על הכביש, כולכם עמדתם בשוליים, אז מה פתאום שדווחו שם כשהוא נסע באמצעות הכביש, או אפילו בנתיב הימני או השמאלי, או נסע בכביש ישר, מה הסיבה שדווחו שם הוא יהיה בלחץ יותר מוקדם ויסיט את האמבולנס לשוליים הימניים של הכביש.

ת. בנסיבות שאני נדרשתי אני לא ראייתי, הכביש זה כמה מטר, אני לא יודע, בסביבה שאני הימי עם הבחן שהחצקתי לא היה חסימה, הוא היה יכול להמשיך, ואני לא יודע למה הוא לא המשיך. יכול להיות שראה שאני מרגיע, מחזק את האיש" (עמ' 201 לפרו' ש' 15-28).

ואמנם, אין כל הסבר להתנהלות מוזרה והזואה שכזו, פשוט משומם שהדברים אינםאמת; נאשם 2 לא עמד בשולי הכביש, אלא על הכביש, אותו הוא חסם ביחד עם האיבזה הצהובה ושלושה אנשים נוספים והפגיעה אירעה בבדיקה כפי שנכתב בכתב האישום וכפי שתואר על ידי עדי התביעה.

92. **תמייה שלישית** היא, כיצד לא פגע האمبולנס גם בשני הבחורים - זה שנאשם 1 **trap "והרגיע"** וזה שעמד לידיו ו/או בכלי הרכב אשר, לגרסתו נאשם 2, עמדו על השול הימני, קצת מאחורי נאשם 2 וה策ירם.

לפי עדותו של נאשם 2 הוא ראה אורות מצד אנשים ולכן אמר לנוהג שהסיע אותו, לעצור מצד והוא עצר מצד. בשלב זה, אם כך, היו במקום, לגרסתו, לפחות שני כלי רכב - הרכב בו הוא נסע והרכב שאת אורותיו הוא ראה. עוד אמר, שהוא נפגע ממש כשהחזיז אחד האנשים שהיו בצד הכביש, והשני היה לידיו. ראוי להביא את הדברים, כפי שנאמרו:

"ת. אני הגיעתי לפני האמבולנס, לא בהרבה זמן, זה היה עניין של שניות. כנראה אחד הבחורים שניסיתי להזיז, יכול להיות שהוא יצא לפני האמבולנס בכלל. אז כשהגענו עם הרכב למקום **אמרתי לנוהג שלי האורות יש שם אנשים ושיעזרו**. אז הוא עצר מצד. שום רכב לא היה **בכביש**".

- ש. **אייפה אתם עצרתם ?**
- ת. **בצד ימין של הכביש**, גמ.
- ש. וכשאתם עצרתם בצד ימין, כמה אנשים היו במקום, לא מהרכב שלכם.
- ת. **שניים, זה שתפסתי והזזתי ואחד לידיו**.
- ש. **אייפה הם היו**.
- ת. **בדיקת ליד השוליות**.
- ש. אתה יצאת מהרכב והנוהג והאדם הנושא יצאו מהרכב.
- ת. כן. סליחה, לא כולם יצאו מהרכב. אני מנסה להזכיר. הנוהג המשיך עוד ועצר מצד ימין מחוץ לכביש, תוך כדי שאני מריעע את הבחור.
- ש. **והבחור הזה שאתה הרוגעת, אייפה הוא היה ? באיזה מקום ?**
- ת. **בשוליות**, מצד ימין של הכביש, **אייפה שנדרשתי**.
- ש. **והבחור השני ?**
- ת. **היה לידו. היה רגוע** (עמ' 194 לפ"ו ש' 8-14).

בהמשך הוא מסביר שהוא **החזיק** את הבחור, שהרייך מאלכוהול (עמ' 195 לפ"ו ש' 26-27).

בנסיבות אלה, תרחש לפי האمبולנס סטה לשול הימני אך פגע רק בו ולא בבחור שהוא החזיק, או בזה שעמד לידיו ואף לא פגע בכל הרכב שעמדו על השול, ב峋, ככל אינו מתקבל על הדעת.

עדי ההגנה

93. נאשם 1 העיד, מטעמו, שלושה עדי הגנה. שניים מהם פאנדי ונגיב, העידו כי הם ראו את הפגיעה בנאשם 2 והשלישי הוא אמר.

עדותם הייתה רחוקה מלהיות אמינה וסתירה ראיות ברורות ואמינות שהובאו בפני.

94. פאנדי, בן 32, קרוב משפחתם של נאשם 1 ושל עמר, מתגורר בחוורפייש. הודיעו במשטרה (**ת/58**) הוגשה, בסיום חקירותו הנגדית, לפי בקשה הפרקליטה, לאחר שהיא הצבעה על סטיירות מהותיות בין ההודעה ובין דבריו בחקירותו הנגדית.

פאנדי העיד על פגישה שהתקיימה בביתו, בה השתתף גם מרון (אשר העיד עד תביעה). לדבריו, כאשר הם החיזרו את האורחים לביתם, בשברולט אדומה, בה ניג אחד האורחים בשם תאמיר סבאק והוא ישב לידו, הם ראו את אירוע הדריםה.

95. כאמור, קיימות בדבריו סטיירות מהותיות והיה ברור שהוא התאים את עדותו לגרסת ההגנה של נאשם 2 ואף ניסה "לשפר" אותה בבית המשפט.

כך, למשל, בחקירותו במשטרה אמר שתווך כדי התאוננה הוא ראה שני בחרים עומדים לצד נאשם 2, אך הוא לא ראה את פניהם: **"בהתחלת לא ראייתי, אבל לאחר שקרתה תאונה, תוך כדי התאוננה, ראייתי שני בחרים צעירים שהיו ליד שרוף. אני לא ראייתי את הפנים שלי"** [צ"ל ישלחם, כפי אישר העד בבית המשפט - ת.ש.ב.]. בהמשך חקירותו אמר, שהוא זיהה שהדמות שameda על השוללים היא הנאשם, רק לאחר שעצרו את הרכב: **"אני ראייתי בתחלת דמות של אדם שעומד על השוללים. ראייתי את הכבע הלבן שבולט בחושך ואז ראייתי שרוכב צבאי פוגע בו וממשיך לנסוע וראייתי שהדמות נפל [כר] על הרצפה. אחרי שעצרנו את הרכב שלנו ראיינו שהוא יוסף שרוף"** (**ת/58** ש' 26-28).

והנה, בעדותו בבית המשפט השתרפה ראייתו עד מאד. לא רק שהוא זיהה את נאשם 2 **לפנוי** הפגיעה, אלא שבאותו זמן הוא זיהה גם את **עמר**, שעמד מאחוריו. לדבריו, עוד בדרך, **"בຕיבוב, בדרישה, האור של האמבולנס האיר עליהם ופגע בשיח, אני זיהיתי שсталח אמר עמד מאחורי השיח"** (עמ' 205 לפ"ו ש' 8-9).

במאמר מוסגר אומר, כי יש לתמוה על כך שהגנה מבקשת כי קיבל את דברי העד, לפחות הוא יכול היה **לזהות** (בהרף עין) את נאשם 2 ואת עמר, שעמד מאחוריו על השול הימני (לאחר שבמשטרה אמר שהוא לא ראה את פניהם) שעה שלגרסת ההגנה לא ניתן היה כלל לזהות את האיבזה, אשר עמדה לרוחב הנטייה הימני ואף לא שמדובר ברכב צהוב - על אף צבעה הצהוב הבולט של האיבזה.

בהמשך עדותו, כאשר עומת פאנדי עם הדברים שאמר במשטרה, שינה עמדתו ואמר שקשה היה לזהות את פני

האנשים שעמדו במקומם בעת הדרישה, כי היה חשוב וכי "קולם דומים, כולם עם שפם וכובע. כשירדתי מהאוטו הייתה בטוח שהז יוסוף שרוף" (עמ' 211, ש' 12-13) עם זאת, הוא עמד על דעתו, שמלכ הבוחרים שעמדו במקומם הוא זיהה רק את עאמר, אבל בגלל שהוא בן דוד שלו, הוא לא רצה להזכיר את שמו בחקירה.

96. מדובר בגרסה כבושה וסותרת, אשר לא ניתן להאמין לה. "ההסבר" שניסה העד לחת לכיבשת עדותו בנוגע לעאמר, לפיו הוא לא רצה להפלילו, איננו מניח את הדעת, שכן אין כל הפללה בעדות לפיה הוא ראה את עאמר בשול הכביש, ליד נאשם 2. בנוסף, לא ניתן כל הסבר לסתירות המהוויות בדבריו, עליון הצביעו לעיל.

עוד יש לציין כי, על אף שבמשפטה אמר שהוא אינו יודע לזהות אנשים שהיו במקומות, בית המשפט אמר שאחורי הדרישה הוא זיהה את **עבדאללה סאלם**, וכן את **عادל גדבן**. למחרי "במקרה", אלה שמות של אנשים שהמאשימה כבר יודעת שהיו במקומות, כפי שהתברר מהראיות בתיק. (עמ' 213, ש' 13-14)

97. בנוסף, עדותו של פאנדי באשר למרדף סותרת את שאר הראיות בתיק; לא רק עת עדויות עדי התחיה, אלא גם את הראיות החפציות (הסרטן שצולמו בעת המרדף) ואת גרסת נאשם 1 וכשלעצמה, אין היא אפשרית. אבהיר:

לדבריו בבית המשפט, הוא זיהה את האmbולנס הצבאי במרחק של קילומטר לפניו, לא בסיבובים של הכביש, אלא ליד הגשר אחרי הירידה מחורפייש. בקטע זה הוא ראה את האmbולנס לשינויו והוא נעלם לו בסיבוב. הוא לא הבין שהרכב הצבאי נסע במהירות או משתוול בכביש (**ת/58** ש' 7-9). האmbולנס נסע באופן רגיל, בנתיב שלו (עמ' 207 ש' 6-8). הם עצם נסעו במהירות של 70-80 קמ"ש (עמ' 209 לפרו' ש' 20). הוא ראה כמה רכבים נסועים אחרי האmbולנס, בנסיעה רגילה. הוא איננו יכול לומר אילו רכבים או מה הצביע עליהם.

יש לציין כי, בנגדו לדבריו אלה של פאנדי, מזמן נסע עמו באותו רכב, העיד שהוא ראה 4-5 רכבים שרדפו אחרי האmbולנס וכי "**היה שם רכב שנסע בצורה כל כך פרטנית וניסיה לעקוף את האmbולנס, זה ראייתי, אבל אני לא ידע איזה רכב או איזה צבע**" (עמ' 128, ש' 30).

98. פאנדי העיד, כי הפעם הבאה שהוא ראה את האmbולנס הייתה "**מש באירוע הדרישה. כשהגעתי לאmbולנס השיח נدرس שם**" (עמ' 209 ש' 25). לדבריו, שם רכב לא הפריע לו להגיע עד לאmbולנס: "היה לי עד שהגעתי לאmbולנס, לא היו רכבים נוספים" (עמ' 209, ש' 21-22). דבר זה, כמובן, איננו אפשרי, שהרי בסרטונים רואים רכבים נוספים אחרים האmbולנס וכדי להגיע אל האmbולנס היה עליו לעקוף אותם. עוד ברור, כי גם לא יתכן שהוא נסע "נסעה רגילה" והצליח לעקוף את הרכבים שנסעו קילומטר לפניו.

נאשם 1 העיד שהוא נסע במהירות של 70-80 קמ"ש. גם אם קיבל שזו מהירות בה התנהל המרדף, הרי כדי להדביק פער של קילומטר ולעקוף את שאר הרכבים, היה על פאנדי לנסוע במהירות גבוהה הרבה יותר. לא פלא, אפוא, שפאנדי לא היה מסוגל להסביר כיצד הוא הצליח להדביק את הפער של קילומטר בין האmbולנס וכי, שום רכב לא הפריע לו להגיע לאmbולנס וכי, כאשר הוא הגיע אל האmbולנס, לא היו אחריו רכבים נוספים (עמ'

99. יתרה מזו - כפי אמרתי לעיל, גם נאשム 1 העיד שהוא ראשן אחורי האMBOLנס בעת הפגיעה, ולא יתכן שני כלי הרכב - גם זה בו נסע פאנדי וגם האיבזה בה נסע נאשム 1, **הו ראשונים אחורי האMBOLנס, בעת הפגיעה.**

100. מורן, שנסע עם פאנדי באותו הרכב, העיד (בניגוד לפאנדי) שלפניהם נסעו רכבים. הוא איננו זוכרஇזה כי "כל המיקוד שלי היה בשיח, שעף ונפל. זה היה כמה שניות". הוא גם העיד שידו של נאשם 2 הייתה מושטת ((עמ' 128 שׂו' 10-12), עדות שלא נשמעה מפי שום עד, אף לא מפי נאשם 2 עצמו).

כמובן שאין כל אפשרות שמורן יכול היה לראות את הפגיעה בנאשם 2, כאשר הוא ישב במושב האחורי של הרכב, בצד שמאל, בפרט אם התאונה אירעה בתחום הסיבוב (cutuntת ההגנה) וגם לא אף אם היא אירעה בסוף הסיבוב או אחורי (cutuntת המאשימה). מורן היה, אמנם, עד תביעה, אולם התרשםתי כי, מסיבות השמורות עמו, הוא ניסה לעזור לנאים.

אדגש, כי אין מדובר בסתיירות שניית להסביר, בהסביר כזה או אחר, אלא בתיאור אירוע פגיעה, שהעד כלל לא יכול היה לראות, על פי התרחיש שהוא עצמו מסר.

101. עד הגנה נוספת היה נגייב הנ"ל, בן 22, הגר בחורפייש. נגייב, אשר לא נחקר במשטרה, סיפר בעדותו בבית המשפט, שמיד כאשר הוא הגיע לכיכר בחורפייש, האMBOLנס התחל לנטוע והאנשים עלו לרכבים ונסעו אחרים. הוא עצמו נסע אחורי האMBOLנס ברכב של חבר שלו, אדם באדר שמו - רכב מסוג טנדרא איסוזו, בצבע מזוהב, שמןינה.

גם עדותו של עד זה רחוכה הייתה מלאה אמונה. גם הוא ניחן בראיה סלקטיבית ובזיכרון סלקטיבי עוד יותר. גם הוא "ראה וזכיר" רק מה שמתאים לגרסת ההגנה ועודתו נשמעה כעדות "מוזמנת".

לדבריו, בכיכר היו הרבה אנשים, אך הוא איננו זכר מי בדוק היה שם. טענות זו תמורה ביותר ובלתי אמונה בעיליל, בין היתר נוכח דבריו הוא, בדבר ההיכרות ההדוקה בין תושבי חורפייש: "אצלנו כולם מכירים את השכנים טוב מאוד ... אנו חיים כל אחד ביחיד. וכשקורה משחו בכפר, כל הכפר ידוע לנו 5 דקוטות." בתשובה נוספת לשאלת הפרקליטה אמר: "... אצלנו אוכלוסייה שלא כמו אתכם, שאת לא מכירה את השכנים שלנו..." (עמ' 220, שׂו' 15-17).

עוד יש לתמונה - היכיז, מבין כל האנשים שהיו בכיכר וועלן לכלי רכב ונסעו "בשיירה" אחורי האMBOLנס, הוא ידעゾהות רק את **כמאל** (נאשム 1) אותו ראה, לדבריו, כשהוא ישב לבד ברכב שלו, **הסיאט הצהוב** וכן ראה את **נאשם 2** עולה עם **סאלח** לאותו. פרט לכך, לא ראה דבר ולא זיהה איש.

102. כן טען נג'יב, כי האנשים שהתקהלו עמדו רחוק מהאمبולנס, הם לא חסמו את האמבולנס והוא היה יכול לנוטע באופן חופשי. "**הכbesch היה ריק**" (עמ' 219, ש' 23-24). הוא לא ראה אנשים רעלוי פנים; לא ראה שזרקיהם על האמבולנס אבנים ומקלות; לא ראה שמנסימים לפתח את דלתות האמבולנס. בנויסף, על אף שאין חולק שמהרכבת בו הוא נסע צולם הסרטון שנמצא בטלפון של הנאשם 1 (**ת/35א**) ועל אף שבמהלך הסרטון נשמעות אמרות כמו: "**סע לפנוי יא גבר, מספיק, אסור להם לוזוד לפניו, למה שייח אבו חAMDفتح לו את זה, סע תן גז, שייח אבו חAMDכנראה טיפס עליו**" (תמלול **ת/35**) הוא איננו יודע על מה דיברו ברכב.

כן טען, שהוא "אינו זכר" מי צילם את הסרטון שצולם מהרכבת בו הוא נסע (עמ' 218, ש' 10-4). הוא עצמו ישב במושב שליד הנהג ומאחורי, במושב האחורי, ממנו צולם הסרטון, ישבוعادל גדבאן, ראמי חלבி, ואדם נוסף שהוא איננו זכר מי הוא.

איני מאמין לדבריו. לא יתכן שהוא איננו יודע מי צילם את הסרטון וברci שהוא בחר מה לומר ומה לא לומר, לא בהתאם לאמת אלא בהתאם לשיקולים אחרים. בהקשר לכך לא לモתר לצין, כי במהלך עדותו הדגיש נג'יב, שוב ושוב, גם ללא שsspאל על כך, כי הנאשם 1 נסע **לבד** ברכב (עמ' 216 לפניו ש' 18; עמ' 220 ש' 10; עמ' 221 ש' 29; עמ' 223 ש' 16 וש' 17).

103. גם בהמשך עדותו לא הצטין נג'יב באמירות האמת ודבורי סטרו עדויות רבות אחרות שהובאו בפניו, כולל הסרטון;

על פי עדותו, ככל נסעו בשירה, במהירות רגילה "... **נסעה נורמלית ממש אחרי האmbולנס ואנחנו היינו אחורה בשירה, פתאום הגיעו לאייפה שהשייח נدرس, הם נסעו יותר במהירות, אנחנו לא הספקנו לראות, כי יש שם סיבובים. שם עצרנו וזהו**". בהמשך אמר: "**בשירה כמעט ככל נסענו נסעה רגילה, יש-Calala שעקפו את האmbولנס, אבל לא הפריעו לנו. רק היה רכב אחד שהיה פג'ו 206, אני חשב שהוא לא מהכפר, שהוא בסך הכל התקרב קצת מיד לאmbולנס, אבל לא הפריע לו מי יודע מה**". (עמ' 216, ש' 6-8).

לטענתו, הרכב בו הוא ישב נסע ב מהירות של 70-60 קמ"ש, פחות או יותר ובינו לבין האmbolens היו 5-6 רכבים בערך. לדבריו, הם נסעו במרחק של 100-200 מ' מהאmbolens, נסעו כקה סתם, מתוך סקרנות. בהמשך אמר שהוא במרחק של 400 מטר מהאmbolens. לטענתו, הוא אישית לא ידע מה האmbolens עשה בחורפיש ומה נמצא בתוכו. דברים אלה סותרים את עצם העובדה שמדובר הרכב בו הוא נסע צולם הסרטון, את הדברים הנשמעים בסרטון ואת אשר נראה בו.

העד אישר שהוא ראה את הסרטון ולאחר מכן אמר לו שאפשר לראות בו אmbolens צבאי שנוטע לא באופן שגרתי כדי שהוא תיאר, אלא במרכז שני הנטיים, השיב, בגין הדברים שאמר קודם לכן: "**כן. הוא היה נסוע כקה**" והוסיף: "**... אין לי מושג למה הוא נסוע כקה, רכבים עקפו**".

104. לפניהם בעדותם אמר נגיב שכאשר הוא ראה את האביצה של נאשם 1, הוא ראה אותו **"נוסע בשירותה, רגיל, הוא היה לבדוק אותו. ונסע ממש רגיל, בשירה"**. (עמ' 216, ש' 17-18).

יש לציין, כי בשלב זה התפרץ עו"ד פארס, סנגורי של נאשם 2 ואמר שהוא מבקש לומר **"שקורה פה דבר חמור"**. העד התבקש לצאת מהאולם ועו"ד כרמל, סנגורי של נאשם 1, אמר שגם לו **יש "דברים לומר לגבי מה שקרה עם העד הזה"**. עו"ד פארס ביקש שדבריו לא יירשמו בפרטוקול ולאחר שקבעתי כי לא ניתן להיעתר לבקשה אמר עו"ד פארס: "... אני מעדיף במחשבה שנייה, שלא להציג את הדברים ולהזיק לאנשים". עו"ד כרמל אמר: **"אני יודעת שהיינו הרבה לחצים על העד שלא הגיעו לבית המשפט ולא מטעם הלקוח שלי, ואני לא אצביע על איש"**. עו"ד פארס השיב, כי "... אין שום כוונה להפעיל לחצים או לא. ואני אתמול, אישית, הייתה מעורב ודאגתי באופן אישי שהעדים יגיעו עדות הגנה".

אצין, כי הסיבה לדבריו עורכי הדיון לא הובירה וכי, בהערכתם את עדותו של העד, הaturalמי מלהם. מכל מקום, כאמור - עדותו של נגיב עשתה עליו רושם רע ואני מאמין לדבריו.

105. עד נסף שהובא על ידי נאשם 1 הוא, כאמור, **עאמיר, בן 23**, הגר בחורפיש. העד הובא בצו הבאה ומאחר שהוא נחקר כחודש בתיק הוגבר לו כי, בהתאם להוראות סעיף 47 א' לפקודת הראיות, לא עשה נגדו שימוש בדברים שיאמר בבית המשפט.

עו"ד כרמל הבahir, בטרם החל לעמיר להעיד, כי הוא איננו עד הגנה "רגיל" וביקש לחקרו בחקירה נגדית מאחר שהוא **"רוצה להטיח בו טענות לגבי האירועים על מנת להראות שטענות שנטענות כלי הלקוח שלי והרכב שלו בוצעו על ידי העד זה"**. ואמנם, לאחר שהעד, טען שהוא איננו זוכר דבר וכי כל מה שזכר אמר במשטרה, הותר לעו"ד כרמל, בהסתמכת המאשימה, לחקרו בחקירה נגדית. הודעתו במשטרה הוגשו, לאחר שהוא אישר את מסירtan ואת חתימותיו עליהם וסומנו **נ/11 עד נ/15**.

106. עאמיר סירב לומר כמעט כמעט דבר בבית המשפט, מלבד שככל מה שהוא אמר למשטרה **"זהאמת, בטוח, לא זוכך בדיק"** ובהמשך אמר כי הגרסה **האחרונה** שלו במשטרה היא האמת. לפי גרסה זו, הוא כלל לא היה באירוע, אלא ישן.

בחקירהתו את העד, ניסה עו"ד כרמל להראות כי עאמיר היה בין מתכני האירוע וכי קיימות בתיק ראיות לכך שהוא השתתף במרדף, כל זאת - לצורך הטענה של אכיפה ברנית. בנוסף, ניסתה ההגנה להראות, כי קיימת אפשרות שנאשם 2 נסע ברכב של עאמיר ולא ברכב של נאשם 1. אפשרות זו לא הוכחה, אך גם לא נשללה.

כפי שניתן להתרשם מהפרטוקול, חקירתו של העד הייתה סוערת במיוחד, עד שלא היה מנوس מהוצאת הקהלה מהאולם ומקיים הדיון בדלתים סגורות. עם זאת הבהירתי, כי אין איסור פרסום על עדותו.

707. עו"ד כרמל הגיע איקונים של הפלפון של עמאր (נ/17), המראים, לטענתו, כי ביום האירוע, **בין השעות 16:00 - 19:30**, ע אמר אוכן באזור פיקוד צפון, בצפת (שהוא הפיקוד שהוא אחראי על פינוי הפסעים). זאת - בשעות בהן, לפי גרסתו, הוא היה בעבודה, בקניון ארנה, או אצל נאש 1 בעסק שלו. עוד הראה עו"ד כרמל, לכאהра, כי הוריו של ע אמר לא אישרו כי היה בביתו - אליו ע אמר מסר למשטרת.

אין בכך כדי לבסס תשתיית מספקת לטענות של ע אמר בתוכנן האירוע. יש לציין, כי כל שהוגש בעניין האיקונים הוא דיסק של החומר הגולמי ולא הובאה חוו"ד מומחה לגבי השאלה, אילו איזורם מכסה האיקון.

באיזה רכב נסע נאש 2

808. השאלה אם נאש 2 הגיע למקום המchosום באיביזה הצהובה, או שמא ברכב אחר, חשובה לצורך הכרעה בשאלת אשמתו בסיכון חי אדם בנתיב תחבורה, בהתייחס לחילוק של מרידף.

בכתב האישום צוין, כי נאש 2 נסע באיביזה הצהובה, של נאש 1. להוכחת נסיעתו של נאש 2 באיביזה הצהובה נסמכתה המאשימה על ראיות נסיבותיות, בעיקרה העובדה שרכבו של נאש 1 עקף את האמבולנס וחסם את הנטיב הימני וכן העובדה שנאש 2 עמד, ביחד עם שלושה אחרים וחסם את הכביש.

809. איןני סבורה שדי בראיות נסיבותיות אלה; אמןם, מהראיות עולה, כי קיימת סבירות גבוהה מאד, שנאש 2 נסע באיביזה הצהובה, אך בכך אין די.

קיימות ראיות המullet ספק בשאלת באיזה רכב נסע נאש 2 ומניחותفتح לאפשרות שהוא נסע ברכבו של ע אמר, שהוא רכב מסווג איביזה בצעע אפור (להלן: "האיביזה האפורה" או "רכבו של ע אמר").

810. אבהיר, כי אין לי ספק שע אמר לא סיפר את האמת, לא במשטרה ולא בבית המשפט. אולם, בשל טיבו של הליך זה, אשר נהיל נגד הנאשמים שבפניו ולא נגד ע אמר, לא אוכל לקבוע, בוודאות, מה חילקו של ע אמר בפרשיה. עם זאת, אוכל לומר כי קיימות אינדיקציות לאפשרות שע אמר השתתף במרידף, כשהוא נוהג באיביזה האפורה ולכך שייתכן שנאש 2 נסע עמו ולא עם נאש 1.

811. אדגיש, כי לא הוכח שנאש 2 אכן נסע ברכבו של ע אמר ולא באיביזה הצהובה, אולם לצורך בוחנת עניינו של נאש 2, אין צורך בהוכחה כזו. די בספק סביר, שמא הוא **לא** נסע באיביזה הצהובה, וספק כזה קיים נכון האמור להלן:

א. מוצג **נ/10**, שהוא חלק מתוצריו פריקת הטלפון של ע אמר, שבו מסרונים שליח ע אמר לאירועו, בהם הוא מציין שנאש 2 היה אותו וכר כתוב: (בין היתר): "... בכפר שלנו היה איתנו השיר [כך] והוא נדרס".

הארcosa שואלה: "**היית איתם, עם ابو חמד**" (הוא נאשם 2 - ת.ש.ג.) וע אמר מшиб: "**כן היה איתי ברכב**".

ב. ע אמר אמר במשטרה, שהוא כתב את הדברים לפנות בוקר, אחרי לילה בלי שינה וכי סתם כתב לה דברים, כדי "לצאת גבר" מולה. בית המשפט הוא אישר שזו תשובה. התשובה נשמעת אمنם "מפוקפקת", אבל רק **מקבץ**, לא ניתן לדעת אם יש בדברים שנכתבואמת, אם לאו.

ע אמר הבהיר שהוא נלחץ כשראה את המסרונים שכותב לאروسתו ואמר שם כתוב שהוא אמר כך, אז אולי זה בגלל שהוא איןנו רוצה שאנשים יראו את ההודעות בין ארוסתו, כי אלה דברים אישיים. מAMILא, גם אם הוא נלחץ כאשר החוקר הראה לו את ההודעות, אין בכך כדי לחת מענה ברור בשאלת אם ישאמת בדברים, אם לאו.

ג. ב"תרגיל חקירה" הקליטה המשטרה דברים שהחלפו בין ע אמר לבן נאשם 1, כאשר הושיבו אותם זה ליד זה, בסדרון התchnerה. התמליל הוגש וסומן **נ/16**. נאשם 1 נשמע אומר לעאמיר: "**הם ידועים שאתה ואני היינו ביחד**" וע אמר מшиб לו: "**לא אל תניד את זה**".

ע אמר השיב בבית המשפט ואמר, שהוא התקoon למשהו אחר וטען שאינו זוכר את שאר הדברים שהוקראו לו מתוך **נ/16**.

מהאמור במצג **נ/16**, לא ניתן לדעת אם ע אמר נסע ברכבו, או באיבזה הצהובה, שכן מבקשתו של נאשם 1 מעאמר שלא יכול שהם היו ביחד, לא ניתן להבין אם הם היו "ביחד" באירוע, ברכב, או במחסום.

ד. מוצג **נ/17**, שהוא דיסק איקוני, ממנו עולה אפשרות שע אמר היה ביום האירוע בפיקוד צפון צפת, בניגוד לדבריו במשטרה. גם בכך אין די, כפי שכבר הסבירתי לעיל.

111. עוד יש לציין, כי החוקרים סברו, תחילת, שנאשם 2 נסע ברכב של ע אמר ולכנ, בחקירהו **ת/8ב** הטicho בו את המסרונים שע אמר שלח לחברתו. נאשם 2 השיב, כי "**יכול להיות**" שהוא עליה לרכב של ע אמר והוסיף שהוא לא מכיר את ע אמר והוא **איןנו זוכר** (עמ' 17 ש' 36-38). **אין** זה אישור, או הודה, שהוא היה ברכבו של ע אמר (כפי שטוען עו"ד כרמל), אך יש בכך כדי להוותר סימן שאלה בנקודה זו.

בחקירה שלآخر مكان, שינו החוקרים את שאלותיהם בנושא זה והטicho בנאשם 2, שהוא נסע ברכב של נאשם 1 (**ת/9ב** עמ' 5 ש' 34-36). בכך השיב נאשם 2: "**אהה, זה שלו הרכב?**" מיד לאחר מכן הוסיף: "**זה שנגעתי אותו יכול להיות. זה שהוא יכול להיות... אני לא יודע עם מי נגעתי... איך הוא הגיע לשם כמעט בכלל**" (עמ' 6 ש' 4-1).

נאשם 2 "שמר על כל האופציות פתוחות" ובסיומו של דבר, נושא זה לא הובהר בחקירה עד תומו.

112. עוד אצין, כי על אף שבראיות שהובאו בפניי, קיימת התייחסות גם לרכיב אפור אשר השתתף במרדף ועל אף שכל הנראה מדובר ברכב מסווג סייט איביזה, זהוי סוג הרכב אינו מבוסס מසפיק. בנוסף, לא ניתן לקבוע שבמרדף לא השתתפו רכבים אפורים נוספים ולא ניתן לקבוע שמדובר ברכב של עאמר. لكن לא ניתן לקשר, במידת הווידאות הדורשה במשפט פלילי, בין הרכב האפור לגביו נשמעו ראיות (אשר כונה איביזה אפורה) לבין רכבו של עאמר.

הריאות הנسبטיביות הנ"ל אינן מספיקות, כדי שניתן יהיה לקבוע, כי עאמר נטל חלק באירוע, אולם יש בהן, בוודאי כדי להצביע על אפשרות צזו ואף על אפשרות שנאשם 2 הגיע למקום בו הוצב המוחסם, ברכב של עאמר ולא ברכב של נאשם 1.

113. עוז'ד קרמל טוען, כי ככל שייקבע כי נאשם 2 לא נסע ברכבו של נאשם 1, צריך הדבר להביא לזיכוי של נאשם 1, שכן יש בכך כדי להוכיח שהרכב שלטענתה המאשימה חסם את הכביש, לא היה האיביזה הצהובה.

לטעמי לא כך הדבר;

מהעדויות שנשמעו בפניי עולה, כי הרכבים שרדפו אחרי האמבולנס נסעו מאחורי ומצדדי ואך עקפו אותו ובתנאים שתוארו על ידי עדי התביעה, לא מן הנמנע שהיו כלי רכב שעקבו את האמבולנס לפני שהאיביזה הצהובה עקפה אותו או אף לאחר מכן, ללא שהנהג והרופא היו ערים לכך. גם עדים מטעם ההגנה כולן נאשם 2 (עמ' 184 Shaw 8-9) העידו, כי במקום בו נפגע נאשם 2 - לפני הפגיעה, היו כלי רכב על השול הימני של הכביש. נאשם 1 עצמו העיד, כי הוא ראה את הרכב של עאמר עוקף את האמבולנס, לפני שנאשם 2 נפגע (עמ' 176 לפניו Shaw 1-3; עמ' 182 Shaw 25-24).

הריאות שהובאו בפניי מותירות פתח לאפשרות, כי נאשם 2 הגיע למקום בו הוקם המוחסם, באיביזה האפורה של עאמר ולאחריו הגיעו האיביזה הצהובה. הרכב של עאמר עמד בצד והאיביזה הצהובה - לפניו, כשהיא חוסמת את הנטייה הימנית.

סבירמו של דבר - לא ניתן לשלול אפשרות, שהאיביזה האפורה של עאמר חנתה על השול, קצת אחרי האיביזה הצהובה ובהחלט אפשרי, שבשל כך שהאיביזה הצהובה חסמה את הכביש, היא הסתרה כלי רכב שעמדו על השול הימני מאחורי הקו של המוחסם, בפרט אם מדובר ברכב אפור, שכבעו אינם בולטים בחושך.

114. מכל מקום - ללא קשר לשאלת באיזה רכב הגיע נאשם 2 למקום, הריאות (כפי שפורטו לעיל) בדבר החסימה באמצעות האיביזה הצהובה וארבעת האנשים וביניהם נאשם 2, הן אמינות וモזקנות ואין בספק הקל שנותר בשאלת באיזה רכב נאשם 2 הגיע למקום, כדי לאין ראיות אלה, או כדי לכרטס בהן.

115. עם זאת, מהפסק הקל שנותר בשאלת אם נאשם 2 נסע באיבזה הצהובה, זכאי נאשם 2 ליהנות. משלו הוכח, מעל לספק סביר, באיזה רכב הוא נסע, אל ניתן לקבוע כיצד הרכב בו הוא נסע, "התנהג" במהלך המרדף ולא ניתן לקבוע, מעל לספק סביר, שאוטו רכב סיכון חי אדם בנתיב תחבורה. לפיכך, אין להרשיעו בגן החלק של המרדף.

לא נעולמה מעוני העובדה, האם הרכב בו נסע נאשם 2 יצא מחורפייש בנסיבות אחרי האמבולנס ובסתומו של דבר הוא נמצא לפנינו ונאשם 2 יצא ממנו והשתתף בחסימת הכביש, היה על הרכב בו הוא נסע לעקוב את האמבולנס במהלך המרדף. אולם, רק בשל עובדה זו לא ניתן לקבוע, במידה של מעל לספק סביר, כי הרכב בו נסע נאשם 2 (ככל שאין זו האיבזה הצהובה) נהג באופן סיכון חי אדם בנתיב תחבורה. אמןם, מדובר בראשות נסיבותות חזקות למדוי אולם אין בהן כדי לשלוול, לחלווטין, אפשרות אחרת.

נסיבות הפגיעה בנאשם 2

116. למעשה, על מנת להכריע בשאלת האם מעשי הנאים, בחסימת הכביש, היו עבירה של סיכון חי אדם בנתיב תחבורה, לא היה צריך שאזכיר בשאלת אם נפל פגם כלשהו בנהוגו של הנהג, עת הוא פגע בנאשם 2, או האם ניתן היה למנוע את הפגיעה. השאלה היחידה שהיא צריכה להחליט בה, לעניין המחוסם (לגביו נאשם 2), היא היקן עמד נאשם 2 בעת הפגיעה, האם עמד שם במקוון, אם לאו ולאיזו מטרה. עם זאת, נוכחות טענות ההגנה לפיהן כלל לא היה מוחסם ולפיהן נאשם 2 כלל לא עמד על הכביש וכן נוכחות הטענה הקשה לפיה הפגיעה בנאשם 2 הייתה מכוונת, אין מנוס מהתייחסות גם לנושא זה.

לאחר שבחןתי את כל הריאות שבעפני הגעתו למסקנה, חד משמעית ונטולת כל ספק, כי על הכביש הוכח מוחסם כמתואר בכתב האישום וכי הפגיעה בנאשם 2 לא הייתה מכוונת.

117. עובדתיות קבוצתי לעיל, כי האיבזה חסמה את הנתיב הימני, הוא נתיב הנסעה של האמבולנס וכי נאשם 2 עמד על הכביש, ביחיד עם שלושה אנשים אחרים על מנת לחסום את דרכו של האמבולנס ולגרום לו לעצור.

עוד קבוצתי כי, בנסיבות העניין, החל מהתקהלות וההתפרעות בחורפייש, דרך המרדף והניסיונות בדרך לעזרה את האמבולנס, הכל כפי שתואר לעיל, הייתה הצדקה מלאה לתחשוף הסכנה, בה חשו נסעי האמבולנס ולהשכם לעזרה את האמבולנס.

118. על רקע עובדות אלה יש לבדוק את התנהגות הנהג ואת ההחלטה, שלו ושל הרופא, שלא לעזרה את האמבולנס.

אכן, עדותו של הנהג, בחקירה הנגידית, הייתה מבולבלת בשאלת אם הוא עזר את האמבולנס לפני הפגיעה, אולם לא התרשםתי שהדבר נבע מאי אמריתאמת, אלא מכך שמדובר באירוע מלHIGH יותר, שארך שניות ספורות. על כך יש להוסיף את התרגשותו שניכרה בנהג לכל אורך עדותם בפניו ואת האופן המבלבל בו הוא נשאל את השאלות, בסיוםה של חקירה ארוכה ומתישה.

דוגמא לכך ניתן למצוא דוקא באותו קטע מידעו, אותו הדגיש ע"ד כרמל בסיקומיו (מעמ' 82 ש' 31 לפרו)

עד עמ' 83 ש' 6). (ההערות בסוגרים, הוספו על ידי לשם הבירה):

"ש. האם זה נכון שלפני התאונה לפני שפצעת בגין אדם ניסיתי לעשות את אותו דבר שעשית בכפר, עצרת עצירה מלאה, נתת גז מפחיד שאנשים יחוזו וכשראית שהם לא זדים לא הצלחת למנוע את התאונה.

ת. אולי פה גם הוא התבבלב, לא ידוע [כאן מתיחס הנגה לטענתו בעמ' 82, ש' 25-30 לעודו, לפיה החוקר התבבלב שכחtab, בחקירותו שבמחסום בו נפגע נאשם 1 נזרקו לעברם אבניים]. (עמ' 82, ש' 2-13).

ש. יכול להיות שהיה דבר כזה
האטמי, כן, נכון, זה היה בעיקול. את כל זה לא זוכך.

ש. מקריא מעמ' 29 בתמליל [ת/54], שורה 35 'נתן גז'. [החל מעמ' 29 לתמליל משורה 35 ועד עמ' 33 ש' 21, מסביר העד שהפגע לא רצה לווז, שהוא בלם והוא על סף עצירה, ככלומר הוריד מהירותו ל- 30 קמ"ש ונתן גז, אז כמה ברחו והנאשם 1 סטה לכיוון אליו הוא סטה] למה התכוונת שאמרת נתני גז. כדי להפחיד אותו כמו בכפר?

ת. לא ידוע, כן, אני לא יודע למה אתה מתכוון, יכול להיות, אני סתם עונה לך.

ש. מקריא מעמ' 35 שורה 1 [הכוונה לעמ' 30 לתמליל ש' 1, שם כתוב: 'עצרתטי... כאילו מה זה עצרתטי, בلمתי... על סף עצירה... מהירות... של 30 קמ"ש'].

ת. זה מה שהוא, אני סיפרתי כאילו מה שהרגשתי.

ש. לא המשכת בנסעה אל מול אנשים כמו נהג מטורף אלא עצרת, נתת רעש ...

ת. לא עצרתטי, עצרתטי, לא התכוונתי שעצרתني לגמריו.

ש. זה מה שאתה אמרת. עצרתטי, בلمתי, נתני גז, על סף עצירה, אלו מילים שלן [השאלה מתעלמת מכל מה שהעיר בת/54, לפיו הוא בלם והאט למחרות של 30 קמ"ש].

ת. זה מה שהוא".

119. מתחשובתו של העד ניכרים בלבול, חוסר הבנה ובעיקר חוסר ריכוז וזה גם הייתה התרשםותי ממנו בעת שהעיד בפניו. חרף זאת עמד העד על כך שהוא לא התכוון שהוא עצר לגמרי ושהוא סיפר בשחזר את מה שהוא.

יש לציין, כי גם בשחזר (**ת/54**) תשובתו של הנגה אין סדרות, אך מקריאת כל אשר הוא הסביר בעניין זה, במהלך השחזר, עולה, כי כאשר הוא ראה את המחסום הוא האט את מהירותו נסיעתו (עמ' 29 ש' 4, 11). שניים מהאנשים שעמדו על הכביש זו (עמ' 29 ש' 13, 17-19), הוא סובב את הגהה לנטייב השמאלי והאדם נדרס (עמ' 29 ש' 25-29). כשהוא מסביר זאת, הוא אומר שהאדם שנפגע לא רצה לווז, הוא "נתן גז", עצר, בלם, היה על סף עצירה (עמ' 29 ש' 37-35, עמ' 30 ש' 1-8), האט למחרות של 30 קמ"ש, כמה ברחו ימינה (עמ' 30 ש' 10-33). בהמשך הוא שב ומסביר, שלא הייתה לו ברירה, לנסوت לבrhoח כך או לעשות תאונה, שהוא ניסה לגרום להם לווז ואףלו חשב לעצור (עמ' 34 ש' 1-11).

התרשמתי שהנаг עצמו אינו יכול לשחזר, **בדוק**, כיצד נהג וסבירה אני שיש להבין זאת על רקע הנסיבות. מדובר באירוע שארך שנים ספורות, אשר התרחש לאחר נסעה מלחיצה מאד, במהלך נסיעת האمبולנס חשו סכנה לחיהם ובמצב כזה טבעי שאדם לא ישם לב, בזמן אמת, לכל פרט שבפועלותיו ואף לא זכור, לאחר מכן, **בדוק** כיצד נהג.

120. על פי עדותו של ד"ר רון, הנаг לא בלם בלילה משמעותית, לפני הפגיעה, לא עצר עצירה מוחלטת ולא נתן גז, אלא האט בצורה משמעותית. למרות דבריו של ד"ר רון, סבירה אני שהנаг אכן "נתן גז" פעמי אחת (כפי שהנаг הבHIR בשחזר) אולם אין בכך כדי לכרטס בנסיבות דבוריו של ד"ר רון בעניין, שכן בהחלט יתכן שהוא לא שם לב לכך, מאחר שלא הוא נהג ומאחר שהוא עסוק בשיחה עם המוקד, כפי שעולה מתת 23 עמ' 2.

ראייה נוספת בעניין זה, התומכת בעדותו של ד"ר רון היא עדותה של ענבר, שהיעידה גם היא, כי הנаг בלם, אך לא עצר ממש. (עמ' 55, 21-14). שני החובשים האחרים לא הבחינו בפגיעה. נראה, כי אילו היה הנаг בולם ממש ומתוךDEM, באופן שעוז"ד כרמל הטיח בפנוי, היו שלושת החובשים מבחינים בכך, בוודאי ענבר הייתה מבחינה בכך, שכן היא הייתה ערלה לבלילה, כפי שתיארה.

121. לא מותר להציג, כי הטענה לפיה הנаг עצר את האמבולנס, אשר הוצאה בפני הנаг בעת חקירותו, לא נתמכת בכלל ראייה אחרת וכי גם הראיות שהובאו על ידי ההגנה אין תומכות בה.

אני דוחה, אפוא, את טענות ההגנה לגבי האופן בו נהג עלמו, לפני הפגיעה ובאשר לאופן בו אירעה הפגיעה.

מאמינה אני לעדותו של הרופא, אשר הכחיש את הטענה הנ"ל מכל וכל, תוך שהסביר: "... לא הגענו לעצירה מלאה טרם הפגיעה. הרגשנו בסכנות חיים, כן, ממה שיקרר אם וכאשר נעצור, זאת הסיבה שלכל אורן המרדף שבו יותר מפעם אחת הרגשנו שאנו יכולים להתחפן במהירות גבוהה והרגשנו בסכנות חיים החל מההתחלת, כשאנשים עם כיסוי על הפנים ומקלות בידיהם, מנסים לעצור אותנו, לא הגענו לעצירה מוחלטת לפני השורה של האנשים, האטנו מתו רטעה לא לפגוע בהם, לא רצינו לעצור, בלבד הסכנה שחשנו, האטו, צפרנו, על מנת שהם יפנו את הכביש ברגע שראו שהם לא מפנים את הכביש, ניסינו להתחמק, הבן אדם שלצערנו פגעו בו ניסה גם להתחמק, הדבר, עד כמה שאינו מבין, מנע פגעה חמורה יותר בין אדם, אבל לצערנו הוא עדין נפגע. אף אחד לא רוצה לפגוע באף אחד ואף אחד לא רוצה לגרום נזק. יש איך שהייתה הפגיעה דיווחתי לשוטר. כפי שכבר סיפרתי" (עמ' 28, ש' 21-30).

122. אני דוחה מכל וכל את טענת ההגנה, לפי הפגיעה הייתה מכוונת ולפיה נסיעת האמבולנס צבעו את המרדף "בצבעים עדים", כדי להוכיח את הפגיעה בנאשם 2.

אין לי ספק שלא הייתה לנаг (או לרופא) כל כוונה לפגוע למי מהאנשים שיחסמו את הכביש. הרופא העיד, כי בשלב שלפני הפגיעה הם נסעו, להרכיבתו, בנסיבות של כ- 50 קמ"ש. הם ציפו שהאנשים שעמדו על הכביש יזוזו הצדיה ברגע שיראו אותם וברגע שהם זיהו שהאנשים אינם הולכים לזרז ולפנומת את הכביש, הנаг ביצע תמרון התחמקות, אבל כבר אי אפשר היה לשבור ממש לתוך השוללים. כן ציין, שהם לא יכלו לדעת מה מצב השוללים והסיכוי להתחפכות בשוללים גדול יותר.

אין לבוא בטרוניה על כך שהם חשו לעצור. החשש פן יוביל לפצעים, עליהם הם היו אחראים ומחויבים להגן ופן יוביל להם עצםם, אם יעצרו, היה בנסיבות העניין, כפי שפורטו לעיל, חשש ממשי ביותר.

אני קובעת, אפוא, באופן חד משמעי ולא כל ספק, כי הפגיעה בנאשם 2 **לא** הייתה מכוונת. נהפוך הוא; כאשר הנג ראה את המחסום, הוא עשה מאמץ שלא לפגוע באיש. הוא האט בצורה משמעותית ולאחר מכן, לאחר שחשש לעצור, המשיך בנסיבות, תוך שהוא מסיט את הרכב שמאלתו, במטרה לעبور בין האנשים שעמדו על הכביש ולהימנע מפגיעה בהם.

את הנסיבות המתוארכות לעיל, יצרו, במכוון, הנאים והאחרים (כל אחד על פי חלקו) אשר רדפו אחר האمبולנס, ניסו לגרום לו לעצור וחסמו את דרכו, ולא נסעי האمبולנס.

עו"ד כרמל טווען, שקריאתו של ד"ר רון לנג, ממש לפני הפגיעה בנאשם 2: "**לא לא לא תפגע בו**" (קריאה שהוקלטה במקודם - תמליל ת/23), מצביעה על כך שד"ר רון "**לא הסכים עם הפגיעה בהולך הרוגל ולא צפה אותה כבלתי נמנעת**". אני סבורה כך. מדובר בקריאה אינסטינקטיבית, שקרה הרופא כאשר ראה את סכנת הפגיעה. ברור שהוא חשש מהפגיעה וקרה לנג לעשות משהו על מנת למנוע אותה. כך היה נהוג כל אדם. לא רק ד"ר רון ראה את סכנת הפגיעה, אלא גם הנג עצמו, ראה זאת וכך הוא סטה שמאלתו - על מנת להתחמק מפגיעה באנשים שעמדו על הכביש, במטרה לעبور ביניהם. אלא שבשלב זה, גם נאשם 2, שראה את הסכנה, ניסה להתחמק מהאمبולנס וזע לצד ימין שלו. כך קרה שנייהם זו, למשה, לאוטו כיוון והפגיעה התרחשה. ניתן להניח, כי אילו הנאשם היה זו שמאלתו, הוא לא היה נפגע. מדובר **בצירוף מקרים**, ביש מזל, אשר קורה לא אחת והפעם, למירב הצער, התוצאה קשה.

נוכחות טיעוני ההגנה ומעבר לצורך לצורך אומר, כי גם אם ניתן היה, בשיקול דעת אחר, להמשיך בנסיבות תוך מניעת הפגיעה, כתענת ההגנה (**ואינני קובעת לך**), אין בכך ולא כלום, שכן טעות בשיקול דעת אינה רשלנות והדברים נכונים שבעתיים, כאשר מדובר בשיקול דעת הנעשה במצבוلحץ, כגון המקרה דן.

מחגלי חקירה

124. הנאים טוענים למחגלי חקירה. לטענתם, מדובר במחגלי מஹוטים, אשר גרמו להם נזק ראוי ופצעו ביכולתם להתגונן.

ההלכה בנוגע למחגלי חקירה יודעה היטב ונitin לסתם אותה בקצרה; בעצם קיומו של מחגלי חקירות, אין כדי להביא לזכויו של הנאשם. יש לעמוד על מהותו של המଘיל ועל השפעתו על יכולתו של ביהם"ש לקבוע עובדות ברמה הנדרשת במשפט פלילי. את משקלו של המଘיל יש לבחון על רקע מכלול חומר הראיות שהונחה בפני בית המשפט. ראו דברים שנאמרו בע"פ 7287/13 סידורי נ' מדינת ישראל (23.9.2014): "עצם קיומם של מחגלי חקירה אינו מהוות טעם מספיק לזכויו של הנאשם...על בית המשפט לבחון, האם המଘילים הנטענים מעוררים ספק סביר לגבי אשמתו של הנאשם...השאלת אינה האם אפשר וראוי היה לנ��וט בצדדי חקירה נוספים, אלא האם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר".

עוד הובהר, כי ... "לא כל הימנעות מחקירה לה טענת הסניגוריה הינה 'מחדר חקירה' ולא כל מחדר חקירה גורם בהכרח ל'נק ראייתי'. לא כל נזק ראייתי ולא כל מחדר בחקירה מובילים לזכוי. נפקותו של המחדר תלולה בנסיבות המקירה הקונקרטי, ובפרט בשאלת, האם עסוקין במחדר כה חמוץ, עד כי יש חשש שמא קופה הגנתו של המערער בעניינו באופן שיתקשה להתמודד עם חומר הריאות המפליל אותו או להוכיח את גרסתו שלו. על פי אמת מידיה זו, על בית המשפט להכריע מה משקל יש לתת למוחדר, לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הריאות (ע"פ 8529/11 גושין אטקיישיב נ' מדינת ישראל, פסקה 8 לחוות דעת [פורסם בנבז] (24.5.2012))."- ע"פ 6001/12 פלוני נ' מדינת ישראל, (12/5/2013). "על בית המשפט להכריע מה משקל יש לתת למוחדר, לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הריאות" - ע"פ 10735/04 יצחק גולדמן נגד מדינת ישראל (20/2/2006) וכן: ע"פ 7546/06 אבו סבית נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (31.10.2007); ע"פ 3090/11 ווספי ענטבאוי נ' מדינת ישראל (18.10.2012) והאסמכתאות הנזכרות שם.

עוד אפנה אל: ע"פ 347/07 פלוני נ' מדינת ישראל (29.11.2007); ע"פ 12/5633 נימן נ' מדינת ישראל (10.7.2013), בפסקה 48; ע"פ 12/3947 סלאח נ' מדינת ישראל (21.1.2013) וע"פ 1551/15 عبدالלה שלו נ' מדינת ישראל (6/9/2016).

125. בחנתי את טענות ההגנה למוחדרי חקירה, ועל אף שמצאתם ממש בחלוקת מהטענות, אין בהן כדי לשנות ממסקנותי ומהתוצאה אליה הגיעו ואף איןני סבורה שהמחדרים בחקירה פגעו ביכולתם של הנאים להציגן.

126. חלק מטענות הנאים מתייחס לאי העמekaת החקירה בקשר למעורבות הנאים בארגון האירוע ובקשר לחילך שנטו (ככל שנטו), באירוע שהתרחש בכיכר.

טענות אלה, גם אם יש בהן ממש, אין רלבנטיות להגנת הנאים, שכן גם אם הייתה נעשית בעניינים אלה חקירה עמוקה, לא היה בכך כדי להועיל להם, שהרי כתוב האישום אינו מיחס לנאים מעורבות בארגון האירוע ואינו מיחס להם ביצוע מעשה כלשהו מהמעשים שנעשו בכיכר והם עצם מודים שהם נסעו אחרי האמבולנס.

לפיכך, אי העמekaת החקירה בקשר, יכולה רק להועיל לנאים. שהרי, אם היו נאספות ראיות נוספות בנושא אלה, שלא היו מעולות למצאים נגדם, לא היה בכך כדי להועיל להם ואם העמekaת החקירה הייתה מעלה מצאים נגדם, היה בכך כדי להזיק להם.

127. חלק אחר מהטענות מתייחס למוחדרים של המאשימה שלטענת הסניגורים יכול היה להביא לגיבוש ראיות נגד אחרים. כך, למשל, נטען, כי המאשימה לא בדקה מי הודיע למתקהלים על הגעת האמבולנס; מי שלח את ההודעות והסרטונים לקבוצת הווטסאפ; מהו מקור המסתורנים שנשלחו לאמין; מי צילם את הסרטון ת/35; איך הגיע הסרטון של נאשם 1; לא עשו שימוש במידע המצוי בצלמי המסתורנים וההודעות (ת/30א) כדי לגלוות מי שלח אותן; סרטון המרדף לא הועבר לבדיקת מומחה - שמא ניתן להזות את כלי הרכב הנאים בו וכדו'.

אין בפניי כל אינדיקציה לכך שהעמekaת החקירה בנושאים הנ"ל הייתה מועילה למי מהנאים והדברים שנאמרו על ידי לעיל, בסעיף 126 סיפה, יפים גם לכך. טענות אלה נתענו גם בהקשר לטענה נוספת שבפי ההגנה, היא הטענה

בדבר אכיפה בררנית, אליה אתיחס בהמשך.

128. צפיה בסרטון המרדף מעלה, כי הרכב היחיד שnitן זהות את צבעו ואת סוג הכללי הוא טנדר לבן, שנסע בשלב זה אחרי האمبולנס. את שאר כלי הרכב כלל לא ניתן לזהות, גם לא את צבעם. בשל החושך, אורות כלי הרכב מרחק הצלום ואיוכתו, נראה כי גם באמצעות טכניקות כלשהם, לא ניתן יהיה לזהות את כל הרכב המופיעים בו, קר שלכאורה לא הייתה סיבה לבקש חוו"ד מומחה. ככל שמי מהנאשמים סבור אחרת, דבר לא מנע מהם מלפנות למומחה מטעמו.

ודוקן: אין חולק, כי חובת ההוכחה מוטלת על המאשימה, מתחילה המשפט ועד סופו. בדברי דלעיל אין כדי להעביר את נטל ההוכחה על כתפי הנאשם, אלא כדי להבהיר, כי אין על המדינה לעורך פעולות חקירה ובכלל זה בדיקות על ידי מומחים, אלא אם ישוד להנחה כי תהא בכאן תעלת לבירור האמת. מאחר שצפיה בסרטון אינה מעלה היתכנותות ליהו כל הרכב הנראים בו, לא היה על המדינה לבחון אפשרות תיאורטיות ובלתי סבירה שכזו, באמצעות מומחה.

במקרים שכאלה, ככל שהנאשם סבור שכן קיימת אפשרות שמדובר היה מזהה את כל הרכב, הרי הסרטון בידיינו יוכל היה להגיש חוות דעת של מומחה מטעמו. אצין, כי הדוקטרינה של שני הנטלים - נטל ההוכחה ונטל הראה - נקבעה עוד בפס"ד זרקה הידוע - ע"פ 28/49 סעד חסין זרקה נ' היועץ המשפטי לממשלה ישראל, פ"ד ד 504, 529-530 (1950) (13.7.1950) ואין מקום להרחיב בכך.

אוסיף ואומר, כי גם אם ניתן היה לפחות לפחות את צבעם של כל רכב הנראים בסרטון כשהם מקיפים את האמבולנס ולא היה נראה בהם רכב צהוב, הדבר לא היה שולל את העדויות לגבי האיבזה הצהובה, שכן הסרטון צילם רק קטע קטן מהמרדף.

129. טענות אחרות נוגעות לכשלים בעריכת השחזרים, אשר הביאו לחוסר יכולת לקבוע ממצאים מדויקים בנוגע למספר נושאים - המיקום המדויק של הפגעה בנאים 2; יכולת לנסוע במהירות לה טענו הנהג והרופא, בכਬיש הספציפי עם האmbולנס הספציפי, רמת הסיכון שנגמרה בדרך והאם הנהג היה חייב לפגוע בנאים 2; או הציגו הרכבים שנתפסו בפני ד"ר רון ואי בדיקת הפלפון של עאמיר, דבר אשר, על פי הנטען, יכול היה להשיליך על השאלה אם נאשם 2 נסע עמו.

חלק מהטענות בדבר מחדלים קיבלו מענה בכל אשר כתבתי לעיל, ולא אחזר על כך ובחילק מהטענות אין ממש, על פניהן. להלן ארchip מעת לגבי מספר טענות.

130. בהתיחס לזיהוי האיבזה - ד"ר רון אישר בעדותו בבית המשפט, כי אם היו מראים לו, בזמן אמת, את האיבזה שנטפסה הוא היה יכול לזהותה. ההגנה טוענת, כי היה על המשטרה להציג בפניו, בחקירתו, תמונות של כל רכב ולבקש ממנו לזהות את כל רכב שהוא מעורבים באירוע או, לפחות, להראות לו את האיבזה של נאשם 1.

אכן, ראוי היה שהאיבזה הצהובה שנתפסה מנאים 1 תוצג בפני ד"ר רון, אולם אי הצגתה בפניו אינה

מערערת את עדותו המשכנעת בדבר זיהויו את האיבזה הצהובה, הן בمرדף והן במחסום ואינה פוגמת בריאות המחזקות את טענת המאשימה לפיה הרכב הצהוב הוא האיבזה של נאשם 1, כפי שפורטו לעיל.

اذכיר, כי ד"ר רון ציין שהוא הבחן שהפנסים של האיבזה הצהובה אינם מקוריים אלא "משופקרים" ואומר, כי אם באיבזה של נאשם 1 אין פנסים כללה, יכול היה נאשם 1 להoxic זאת בקלות רבה, אך שהעובדת שלא הציגו את האיבזה בפני ד"ר רון לא פגעה ביכולתו להתגונן. למעשה - העובדת שהוא בחר שלא להפריך את דבריו של ד"ר רון לגבי הפנסים המשופקרים, **מחזקת** את זיהויו של ד"ר רון את האיבזה הצהובה.

131. **בהתייחס לאופן ביצוע השחזרים** - נעשו שני שחזרים. שניהם נערכו באותו יום - 5/7/15 (ראו דוחות **ת/45** ו- **ת/46**). האחד נערך בשעות היום, בנסיבות הנגג ובוחן התנועה (דיסק **ת/33א** ותמליל - **ת/54**) והשני נערך בשעות הלילה בנסיבות הרופא (דיסק **ת/32א**, תמליל **ת/32ג**).

נטען, כי היה על המשטרה לבצע שחזור ליל, בנסיבות הרופא, הנגג ובוחן התנועה וכי לוחות דעתו של הבוחן אין כל ערך, שעה שהוא נעשתה על פי שחזור בשעות היום, לא במקומות בו אירעה הפגיעה ולא האמבולנס והאיבזה. כן נטען, כי השחזור הלילי לא געשה כראוי, בין היתר מאחר שלא צולם שדה הראייה מהחלון האחורי, מאחר שהאmbולנס לא השתתף בשחזר (המאשימה טענה, כי לא התקבל לכך אישור) ולא נבחן שדה הראייה באורות גבוהים ובאורות נמוכים.

132. צודקים הסנגורים בטענותיהם, לפיו השחזרים לא נערכו כראוי, זאת - בעיקר בשל אי הזמן הבוחן לשחזר הלילי, על מנת שיחווו דעתו על שדה הראייה בשעת לילה. ברci, כי ניסוי שדה ראייה בשעות יום, בהתייחס לאירוע שאירע בשעת לילה, אינו טוב די.

אין לקבל את טענת המאשימה בדבר הקשיים שבארגון השחזרים. אם אפשר היה לעורר שחזור ליל, אפשר היה לאמת את הגעת הבוחן לשחזר. על פי עדות אנשי מד"א הפטז היה מוטל כ- 100 מטרים לפני הכניסה לצוריאל ולכן היה צריך להציב את הרכב החוסם באזור זה (או **גם** באזור זה) ולהנחות את הבוחן להתייחס לשדה הראייה בהתאם לכך. הדבר לא געשה.

עם זאת, אין בעריכת השחזרים, כפי שנערכו, כדי לפגום בראיות האחרות, מהן עולה בבירור, שהאיבזה הצהובה, בה "נסע" נאשם 1 אחרי האmbולנס (לפי הודיעתו הווא), עקפה את האmbולנס ונעה כפי שתואר לעיל ואף אין בכך כדי לפגום באמון שנתי עמדות הרופא והעדדים האחרים בדבר חסימת הנתיב על ידי הרכב הצהוב, שזויה על ידי הרופא כסיאט איבזה.

133. זאת ועוד - נראה, כי גם אם השחזרים היו נעשים אחרת, לא היה הדבר משנה את התמונה הראיתית.

זאת מאחר שגם אם אין הגן, כי הפגיעה אירעה במקום עליו הצביעעו ע"ד כרמל בפני הבחן, ברור שהייתה לנגן ולרופא אפשרות לזהות את הרכב שעמד במחסום, באלאנסון, לרוחב הכביש.

הבחן העיריך כי, במקום בסרטון עליו הצביע בעינו ע"ד כרמל, כמו מקום בו אירעה הפגיעה, שדה הראייה (בהערכה גסה, כלשונו), הוא מ-25 מ' ואפלו יותר (עמ' 123 לישיבת יום 17/7). עוד ציין הבחן, כי בהינתן מצב בו אורות הרכב החוסם היו דלוקים, המרחק ממנו יכול לנגן לראות את הרכב, גדול יותר (עמ' 140 לפניו). לדבריו, אם הנגן נסע בסיבוב במהירות של 60 קמ"ש, הוא עבר 25 מטרים בשתי שניות, אך על פי הממצאים שנקבעו על ידי לעיל, הנגן האט את מהירותו לכ-30 קמ"ש, כך שהוא לו ולרופא זמן רב יותר על מנת להבחין באיביזה הצהובה.

בסרטון השחזר הלילי אפשר לראות, כי ניתן להבחין, מיד ולא קושי, ברכב הצהוב, שהוצב על הנטייה הימנית. כאמור, האיביזה הצהובה הוצאה באלאנסון, לרוחב הכביש, כך שגם אם היא העמדה בסיבוב, אין ספק שכאשר אורות האמבולנס האירו עליה, קל היה מאד לזהותה.

במאמר מוסגר אומר, כי איןני מתעלמת מכך שהבחן ציין (נכונה) את החשיבות שבעריכת שחזור בתנאים קרובים למציאות, ככל האפשר, ומכך שהשחזרים לא נעשו באופן זה. אולם, השאלה אם יש בכך כדי להכריע את הדיון, או שמא הובאו בפני בית המשפט די ראיות, שיש בהן כדי להוכיח מעלה לספק סביר את המiosis לנאים, אם לאו, אינה בידיעתו של הבחן וההכרעה בכך אינה מסורה לו, אלא לבית המשפט.

134. הסגנורים טוענים שהוא על החוקרים לחפש, בזירה, סימנים המעידים על מקום הפגיעה. לא ברור לאילו סימנים הכוונה, שכן הנגן לא בלם בLIMIT� חירום; לא נגרמו שברים לאmbulans ועל פי עדות אנשי מד"א נאשם 2 לא דימם ולא נמצאו עליו סימני דם, כך שלא היו יכולים להיות במקום הפגיעה סימני בלילה; שברים מהרכב או סימני דם (והבחן כלל לא נשאל על כך על ידי ההגנה).

135. בע"פ 5390/96 ابو מדעם נ' מדינת ישראל פ"ד נג(4) 29 (1999/8/3) (להלן: "ענין ابو מדעם") אליו הפנה כרמל בסיכון, נדחה ערעור על הרשות המערער ובמסגרתו התייחס בימה"ש העליון למחדלי המשטרה באין מיצוי החקירה ובאופן השגת הראיות.

בית המשפט העליון קבע (מפני כבוד השופט בייניש, כתוארה אז) כי נפלו פגמים חמורים בניהול החקירה ונקבע, כי "... פגמים חמורים באופן השגת הראיות עלולים לגרום בזכיות הנאשם ובאפשרותו לנגן ראייה, ואם כך יהיה הדבר, עלולה חקירה זו להביא לזכויות של נאים".

עם זאת, הבahir בית המשפט העליון, כי יש לבחון את הפגמים לגוף ואת הראיות לגוף "... ולקבוע את קבילותה ומשקלתה של כל ראייה שהושגה בחקירה, תוך הבאה בחשבון של הפגמים הקשורים בה"

בימה"ש ציטט מע"פ 725/95 מנדלבווט נ' מדינת ישראל (1995/12/27), שם קבע כבוד השופט קדמי, כי "על פי הגישה המשפטית הנוגעת אלינו, פגמים בתקינותם של הליכי חקירה... אינם מהווים, ככלעצמן, עילה עצמאית לפסילתם של הליכים משפטיים הננקטים על פיהם. בכלל, מתחמקדת השלכותם של פגמים כאמור בשאלת קבילותן

ומשקלן הראייתי של הראות המושגות באמצעותם של אותם ההליכים; ובמקרים שיש ביכולם של פגמים אלה כדי לקפקח את הנאשם בהגנתו - מובאת השאלתם בהקשר זה בחשבון שעה שנבחנתה עמדת ההגנה".

חרף הליקויים שנמצאו בעניין ابو מדיעם, קבע שם בית המשפט העליון, כי אין בליקויים שנתגלו כדי לפגוע בקבילותן ובעוצמתן של הראות המפלילות. כפי שפורט והסביר לעיל, כך גם בענייננו; מחדרי החקירה אינם פוגעים בראיות שהובאו בפניו או ביכולתם של הנואשים להציגן.

136. עו"ד כרמל הפנה אל ע"פ 721/80 "שלמה תורג'מן" מדינת ישראל פ"ד לה(2) 466 (05/02/1981), אולם גם בו אין כדי לתמוך בטענותיו, שכן, כפי שציין כבוד השופט א' ברק - כתוארו אז (אשר כתב את פסק הדין), מדובר במקרה "מיוחד ויוצא דופן".

שם בוסס פסק הדין על זיהויו של המערער (שנאשם בתטרצויות) אך ורק על פי מסדר זיהוי שנערך לשוטרים שהבינו בו. במסדר הזיהוי נפלו פגמים קשים ביותר ובנוסף - כלל לא נבדקה טענה אלבי שהעלתה המערער מיד עם מעצרו.

אין מקרה הנ"ל דומה לענייננו, בו הובאו ראיות רבות ומהימנות, המבוססות את הקביעות העובדות שנקבעו על ידי, כאמור לעיל.

137. שני הצדדים מפנים לפסק הדין שניתן על ידי בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד ס. הנשיא, השופט מ' דרורי) בת"פ 38784-03-14 מדינת ישראל נ' ابو אלהו (30/11/2014) אולם נסיבות המקרה שם שונות לחולין מעניינו וכמוון שגם הראות שונות והמחדרים שונים. בין היתר (אך לא רק), הייתה שם שימוש מיוחדת להuder דו"ח בוחן, שכן הייתה מחלוקת מי נגח את מי - הרכב המשטרתי את רכבו של המערער, או רכבו של הרכב המשטרתי ולא הובאו לכך ראיות שניתן היה להביא - גם לא ראייה כלשהי באשר לנזק שנגרם לנויות מהותו ומיקומו. בנוסף, תמונות הנידית הוגשו בשחור-לבן ולא בצבע, כך שלא ניתן היה לעמוד על הסימנים המצויים בה. אין, אפוא, לגזר גזירה שווה בין שם לכך.

אכיפה בררנית

138. שני הנאשםים טוענים להגנה מן הצדוק, מסווג של אכיפה בררנית, המבוססת על הטענה, כי מחדרי החקירה הביאו לכך שלא התגבשה תשתיית ראייתית נגד חשודים נוספים. בנוסף, כי המאשימה נמנעה מהגשת כתב אישום נגד עammer, על אף שהצטברו נגדו ראיות המגבשות סיכוי הרשעה סבירים. טען, כי בכך נוצר אי שוויון בין החשודים השונים ונפגמה זכותם של הנאשםים להליך שוויוני.

עוד טען, כי התנהלות המאשימה, כמנה את גורמי החקירה וכי שגהשה את כתב האישום, היא התנהלות שערוריתית, הפגעת פגיעה קשה בטוהר ההליך הפלילי ומצדיקה זכויות של הנאשםים.

טענה זו מתייחסת לשניהם. האחד - اي העמקת החקירה על מנת לגלוות מעורבים אחרים, לרבות יוזמי האירוע ומארגנוו. השני - اي הגשת כתב אישום נגד עammer, באשר נתען כי קיימות נגדו ראיות המקימות סיכוי סביר להרשעה.

139. הדוקטרינה של הגנה מן הצד "נולדה" בפסיכה ועוגנה, בהמשך, בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד" פ"), הקובע: "**לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטען טענות**

מקדימות, ובן ... (1) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתרה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

התוצאה של קבלת טענה כזו יכולה להיות תיקון כתב האישום או ביטולו (ראו סעיף 150 לחוק) ועל אף הייתה טענה מקדמית, ניתן להעלות בכל שלב של המשפט (ראו סעיף 151 לחוק), שהרי בירור הטענה מצרי, לעיתים שמייעת הראות.

140. לא אסקור את כל התפתחות הדוקטרינה בפסיקה, על סיביה השונים ואסתפק בכךן העיקר; תחילתה נקבעה [בע"פ 29/10/94 יפט נ' מדינת ישראל פ"ד נ(2) 221 (1996) (28/02/1996)] כי הגנה מן הצדק התקבלה רק כאשר הכוח שמדובר ב"התנהגות שערוריתית, שיש בה משום רדיפה, דיכוי והטמענות בנאשם...", אך בהמשך נקבע כי טענת הגנה מן הצדק יכולה לתקבל, אם כי בק מקרים חריגים ביותר, גם כאשר מדובר בהחלטה שהתקבלה ע"י הרשות בתום-לב, אם כי עקב טעות בהפעלת שיקול-הදעת או רשלנות גרידא" [ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ פ"ד נת(6) (776) (31/03/2005)].

על פי החוק והפסיקה, אכיפה בררנית נוגעת הן להגשת כתב האישום והן לבחירת סעיפי האישום. "בהതאם לדוקטרינה, רשאי בית המשפט לבטל כתב אישום כאשר מדובר באכיפה בלתי שוויונית של הדין, העשויה לבוא לידי ביתוי, בין היתר, בהגשת כתב אישום נגד אחד ובהימנעות מהגשתו נגד אחר (או אחרים), באותו נסיבות" ראו: ע"פ 7659/15 רוני זירר הרוש נ' מדינת ישראל (20/4/2016) (להלן: "ענין הרוש") והאזכורים המופיעים שם.

הנטל להפריך את חזקת החוקיות של ההחלטה השלטונית מוטל על הטוען לאכיפה בררנית ועליו להוכיח, בראשות, את העובדות המבוססות את טעنته (ראו י. נקדימון "הגנה מן הצדק" מהדורה שנייה, התשס"ט-2009, עמ' 411).

141. בעצם החלטת רשות התביעה להעמיד לדין רק חלק מהחשודים, אין כדי להעיד, בהכרח, על אכיפה בררנית, אלא יש להוכיח שהבחנה בין החשודים מבוססת על שיקולים זרים, על שירות, או כי היא נעשתה במטרה פסולה ועודו, אם כי יכול שיינו מקרים חריגים ביותר בהם, על אף שההחלטה הרשות לא הייתה נוגעה בחוסר תום לב, "קיים כי היא נהגה באפליה פסולה".

יש לציין, כי שיקול הדעת של הרשות בנוגע להעמדה לדין הוא רחב והוא אף נהנית מחזקת התקינות המנהלית. במסגרת הפעלת שיקול הדעת, על התביעה להעיר את הסיכויים להרשותה ובגדיר כך - גם את מידת המהימנות שעשו בית-המשפט לייחס לראיות. כן עליה לתת את הדעת לאפשרות, שעל אף קיומן של ראיות לכואורה, הנאשם יזכה בסיוםו של ההליך.

בעניין זה נקבע, כי "... אין טעם בהפעלת מגנון התביעה, ואין טעם בפגיעה בפרט הנגרמת על-ידי עצם העמדה לדין, אם בסופו של ההליך אין סיכוי סביר שאותו פרט יורשע בדיינו. הדבר הוא בשאלת מובהקת של הערכה - עובדתית ומשפטית. מעצם טיבה, יתכונו לגבי ההחלטה מעין זו עדמות והערכות שונות. בהפעילו את שיקול-דעתו בעניין זה, השען היועץ המשפטי לממשלה על ידיע, על מקצועיות ועל ניסיון, כלים המסייעים בידו להעיר את תוכנות ההליך המשפטי, אם יחליט על קיומו. בזכות כלים אלה העומדים לרשותו נמסרה בידו הסמכות, רבת החשיבות, להחליט על העמדה לדין. עולה מכך, כי שיקול-הදעת המסור ליעץ המשפטי לממשלה לעניין זה הוא רחב" ראו: בג"ץ 2534/97 יhab נ' פרקליטת המדינה, פ"ד נא(3) 1, 30 (15/06/1997) וכן בג"ץ 6410/14 התנווה למען איקות השלטון

בישראל נ' פְּרָקְלִיט הַמִּדְיָנָה (4.2.2015).

כן נקבע, כי "בשל מחסור אינהרנטי במשאבים אנושיים וחומריים, אכיפה מלאה אינה מעשית ואין אותה אפשרית. הבעיה באכיפה הברנית אינה טמונה אפוא בהיותה חלקית, אלא במקרים הקשורים בהפעלת שיקול הדעת של רשות האכיפה" - ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פרץ (3/9/2013).

עם זאת, ברי, כי על המדינה להפעיל את שיקול דעתה באופן שוווני, על פי כל השיקולים הרלוונטיים ולא שיקולים זרים ותוך שהוא פועלת בהגנות, בסבירות ולא אפליה. יסודה של אכיפה ברנית הוא אפליה בין שווים, על בסיס שיקול ذר, לשם השגת מטרה פסולה. זו "אכיפה הפוגעת בשווון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני-אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול ذר או מתוך שרירות גרידא. דוגמה מובהקת לאכיפה ברנית היא, בדרך כלל, החלטה לאכוף חוק כנגד פלוני, ולא לאכוף את החוק כנגד פלמוני, על בסיס שיקולים של דת, לאומי או מין, או מתוך עוינות אישית או יריבות פוליטית כנגד פלוני. די בכך ששייקול זהה, גם אם אינם שיקול יחיד, הוא השיקול המכריע (דומיננטי) בקבלה החלטה לאכוף את החוק. אכיפה צאתנו נוגדת באופן חריף את העיקרון של שוויון בפניו הבסיסי של עיקנון זה. היא הרסנית לשיטzion החוק; היא מקוממת מבחינת הצדקה; היא מסכנת את מערכת המשפט". - בג"ץ 6396/96 זקון נ' ראש עיריית באר שבע, פ"ד נג(3) 289, 304-305 (1999) (08/06/1999).

בהקשר זה ראוי להפנות גם אל פסק הדין שניtan בע"פ 5975/14 אברהים דרוייש אגבירה נ' מדינת ישראל (31/12/2015) בו נדון מקרה שנSİבוטיו חריגות ביותר. שם, נערכ הסכם עד מדינה עם אחד השותפים לעבירות רצח והוא יצא פטור ללא כלום. שותפו הועמד לדין והורשע, תוך שטענות לאכיפה ברנית, מול שותפו, נדחתה, בדעת רחוב (כבד השופטים י' עמית וע' ברון אל מול דעת המיעוט של כבוד השופט ד' ברק-ארז). אין זה מקום להידרש לדעות השונות שהביעו השופטים לעניין חלקם של המערער ושותפו ברצח, אך ראוי להפנות לדברים שנאמרו על ידי כבוד השופט ע' ברון, בעניין השיקול של חומרת העבירה במסגרת בחינת טענה מן הצדק מסוג של אכיפה ברנית.

וכך אמרה:

"לדוקטרינת ההגנה מן הצדק, המעוגנת כiom בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, תחולה מצומצמת. הדוקטרינה מכירה בסמכותו של בית משפט לבטל סעיפי אישום, אף למחוק כתבי-אישור בכללו, וזאת כאשר מתרבר כי לא ניתן לנחל הליך הוגן בעניינו של הנאשם או שיש בניהול המשפט משום פגעה בחוש הצדקה והגינות. מדובר אףוא בכל ריב עוצמה השמור למקרים חריגים ביותר, ומطبع הדברים השימוש בדוקטרינה נעשה במסורת ובזהירות יתרה [...] בהתיחס להפליה בהעמדה לדין - הכלל הוא כי אכיפה הטעינה בדוקטרינה יכולה להיות עניינית ומותרת בנסיבות מסוימות, אך היא עלולה להיחשב כאכיפה ברנית פסולה בנסיבות חיליקת עשויה להיות עניינית ומותרת בנסיבות מסוימות, אך היא עלולה להיחשב כאכיפה ברנית פסולה בנסיבות אחרות' (ענין בורוביץ', בעמ' 813). על בית המשפט ליתן דעתו למניעיה של הפרקליטות בהחלטתה בדבר העמדה לדין (או אי העמדה לדין ענינו), וההכרעה בשאלת אם מדובר באכיפה חיליקת מותרת או באכיפה ברנית תוכרע בדרך כלל בהתאם לטיבם של מניעים אלה [...]. על הטוען לאכיפה ברנית מוטל הנTEL להראות כי בבסיס הבדיקה ניצב מניע פסול (ע"פ 8568/14abo גבר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה לב 37-36 (4.8.2008); ע"פ 3215/07 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה לב 37-36 (19.5.2015)). אמן קיימת גם אפשרות כי החלטה של הרשות בדבר העמדה לדין תיחשב כאכיפה ברנית, גם שהתקבלה בתום לב - ואולם זו תהא נדירה".

לבסוף יש לציין, כי "גם אם הוכח קיומה של אכיפה בררנית, הרי שסעד קיזוני בדמות ביטול כתוב האישום, שמור למקרים חריגם ביותר, בהם לא ניתן לרפא את הפגם באמצעות חירפם פחות, כגון תיקון כתוב האישום, או הקלה במידת העונש" (ראו: ע"פ 2375 מזרחי נ' מדינת ישראל (6.8.2013); ע"פ 8551 סלגי נ' מדינת ישראל (12.8.2012) וענין הרוש הנ"ל).

142. סבורתני כי במקרה דין אין עומד בתנאים שפורטו לעיל ואינו מצדיק קבלת טענה של הגנה מן הצדק, לגבי מי מהנאשמים.

אמנם, החקירה הייתה רחוקה מלהיות מושלמת ואין לשלו אפשרות שניית היה להגיע למעורבים נוספים, בין בהתרכשות שבכircular ובין במרדף, לו היו מבוצעות פעולות חקירה נוספות נוספות (גם של ע אמר) והתחקוקות אחר מקור ההודעות והמסרונים המצויים בהם, אולם לא מצאתי שהיחידה החקורת או המאשימה נגנו בחוסר תום לב או כי מניעים פסולים הנעו את החקירה או את הגשת כתוב האישום.

143. עוז כרמל טוען, כי נאשם 1 הוא "המעורב היחיד בנסיבות אחראי האمبולנס, שנintel אחראות על התנהגותו" וכי מאחר שהוא בידי המאשימה הודהתו של נאשם 1 לפיה הוא נסע אחראי האמבולנס ופיצעתו של נאשם 2 על ידי האמבולנס, נמנעה המדינה "בכוונת מכוון" מהוסיף ולחזור ולהביא את האנשים הנכונים לדין פלילי. לטענתו, נימוק זה מתווסף לשאר הנימוקים המצדיקים זיכוי נאשם 1 מהဟירה בה הואשם.

טענה זו, לפיה פעולה המדינה ב"כוונת מכוון" נדחתת על ידי **מכל וכל**. לא הוכח כל אינטראס של המדינה או של מי מטעמה, שלא להביא לדין את הגורמים המעורבים ולא הונחה כל תשתיית להנחה שכך. נהפוך הוא. מחומר החקירה עולה, כי הושקעו בחקירה מממצאים ומשאיים רבים. אכן, בהחלט ניתן וצריך היה לבצע פעולות חקירה נוספת וחלק מהפעולות שבוצעו, ניתן היה לבצע טוב יותר, אולם מכאן ועד לכונה שלא לאתר ושלא להביא לדין גורמים נוספים המעורבים באירוע, רב המרחק.

144. יתכן שניית היה לחזור טוב יותר ולנסות לפחות ראיות נוספות. יש בסיס, לכאorio, לטענה כי ניתן היה להסתיע במומחים על מנת לננות לעקבות אחר משלוח ההודעות והסרוטונים שנמצאו בטלפון הסולריים ואולי להגיע למעורבים נוספים, ככל ואחרים. אולם לא בכל מקום בו בראה שניית היה לפחות ראיות נוספות, שallow הי מגבשות תשתיית להגשת כתוב אישום נגד נוספים, יקבע כי מדובר באכיפה בררנית.

המשטרה עצמה חשודים רבים וביצעה פעולות חקירה רבות, אשר לא הביאו לאיסוף חומר מספיק נגד חשודים נוספים. העובדה שלא בוצעו פעולות חקירה נוספות, עליהן מוצבעה ההגנה, אינה מהווה התנהגות שערורייתית, חריגה, מקוממת, או חסרת הוגנות, שיש בה כדי להצדיק קבלת טענה של אכיפה בררנית.

בקשר לכך אציג, כי בהודעות ובמסרונים אשר בת/**30א** יש גם אמירות התומכות באירוע וגם אמירות נגדו, כך שספק הרבה אם יש בסיס של ממש לטענת ההגנה לפיה ניתן היה להגיע אל מארגני האירוע. אולם, גם אם אני שונית היה להגיע אל מי שכtab את ההודעות והמסרונים, עוד רב המרחק בין קר ובין השגת ראיות המגבשות סיכוי סביר להרשעה. אוסף ואומר, כי גם אני שהיו מגיעים ל"מארגני האירוע", קטעת הגנה, ספק הרבה אם ניתן היה להוכיח כי כוונתם הייתה לכך שהמתקהלים ירדפו אחר האמבולנס, יציבו מחסום, כפי שהציבו, ויגרמו לסייעו חי אדם בנתיב תחבורה, כפי שעשו, ולא "רק" לארגון הפגנה בכיכר.

145. العليתי, על קצה המזלג, רק מקצת מן האפשרויות על מנת להבהיר, כי לא הונח בסיס של ממש לטענת ההגנה לפיה מחדלי החקירה גרמו לאפליה חמורה בין הנאים לבון אחרים.

נאשם 1 אינו "שעיר לעזאזל", כפי שטען עו"ד כרמל, אלא מי שקיימות נגדו ראיות טובות, המוכיחות את אשמתו מעל לכל ספק סביר. גם אם ניתן היה לאסוף ראיות נגד מעורבים נוספים, אין מדובר במחלה מכובן של היחידה החקורת, או של המאשימה, אלא בשיקול דעת שהופעל במהלך החקירה ובעת ההחלטה להגיש כתב אישום. דברים אלה יפים גם לגבי נאשם 2. אין מדובר, אפוא, באותו מקרים חריגים ביותר, בהם יבוטל כתב אישום בשל אכיפה בררנית.

146. מעבר לכך ומעבר לנדרש אומר, כי במהלך שמייעת הראיות עליה, בבירור, כי בידי הנאים מצוי לפחות חלק מההידע שהיחידה החקורת יכולה הייתה, לטענותם, לגלוות בעקבות חקירה נוספת, אך הם בחרו להסתיר מידע זה ולא גלותו.

כפי שאמרתי לעיל, איןני מאמין לדברי שני הנאים, לפיהם הם אינם יודעים את זהותם של אנשים נוספים שלקחו חלק באירועים. איןני מאמין לנאשם 1 שהוא היה בלבד ברכב, איןני מאמין לו שהוא לא זיהה אנשים אחרים מבני כפרו, אשר השתתפו בהתקלות בכיכר ואשר רדף אחר האمبולנס. איןני מאמין לדברי נאשם 2 לפיהם הוא אינו יודע עם מי הוא נסע ברכב ולפיהם הוא אינו מכיר איש מהמעורבים. כפי שברור גם מכל אשר אמרתי לעיל, אין בלבו ספק, שני הנאים יכולים למסור פרטים נוספים אשר יכולים לעוזר בחקירה ובהבאת מעורבים לדין, אך הם נמנעו מלעשות כן. זו, כמובן, הזכות, משמעותית, את טענותם ל"**הגנה מנ הצדק**".

147. לגבי עאמר ניתן לומר, כי נראה, לכארה, כי קיימות נגדו ראיות כלשהן המצביעות על כך שהוא נטל חלק באירוע, אולם, ללא שכל הראיות שבידי התביעה יהיה פרוש בפניו, לא יוכל לקבוע, רק על סמך הראיות שהובאו בפניו ושפורטו לעיל, כי נפל פסול בשיקול דעתה של התביעה, עת לא הגישה נגדו כתב אישום, עם הגשתו נגד הנאים. בנוסף, המאשימה טרם החליטה לסגור את התקף נגדו.

בעניין זה חשוב להציג כי, בנסיבות הטענה, הראיות נגד עאמר אין נראה (על פי החומר שהובא בפניו) חזקות יותר מאשר הראיות נגד הנאים. בהתאם; בחינת הראיות לגבי עאמר (אשר הוצגו בפניו, כאמור בסעיף 110 דלעיל. עיין בהן ובהסבירים שניתנו על ידי עאמר, מעלה כי מדובר בראיות אשר ניתן לטען לגיבתו, לפרשנות צו או אחרת (כפי שהיא עשו סנגור אשר היה מיצג אותו אילו הוגש נגדו כתב אישום).

לעומת זאת, הראיות נגד הנאים הן ראיות מזקירות, המבוססות על עדויות נסعي האمبולנס ועל ראיות נוספות המחזקות אותן, שחלקן ברור ואין כפוף לפרשנות, כאמור לעיל.

148. עוד יש לומר, כי חלקם של הנאים בפרשא הוא חלק מהותי ומרכזי; נאשם 1 ניגן באיבזה הצהובה, אשר חלקה בהפרעה לנטיית האמבולנס ובסיון חי המשתמשים בדרך היה רב ומשמעותי ביותר. בנוסף, נאשם 1 נטל חלק פעיל ומרכזי בחסימת הכביש, בכך שהוא ציב את האיבזה הצהובה כשהיא חוסמת את הנטייב הימני של הכביש.

נאשם 2 נטל, אף הוא, חלק מרכזי באירוע - בחסימת הכביש, בכך שעדת על הכביש וחסם אותו, בלבד עם עוד שלושה אנשים והאייצה, כמפורט לעיל.

אני דוחה גם את טענת ההגנה, לפיה אי העמדת הנוהג לדין פלילי או תעבורי, מהוות אכיפה ברורנית ובעניין זה אפנה לאשר כתובתי בסעיפים 122-123 דלעיל.

149. בנסיבות אלה, לא מצאתי כי נפל פסול בשיקול דעתה של המאשימה בהגשת כתב האישום, כפי שהוגש, ואני דוחה את הטענה בדבר אכיפה ברורנית.

טענות נוספות שבפי ההגנה

150. עו"ד כרמל טוען שמצילומי האמבולנס (**ת/20** **דיסק ת/22**) עולה, כי אין עליו סימנים היכולים להתאים לזריקת אבני או חפצים. לא כך הדבר. עיון בתמונות מעלה, כי מצויים בו סימני חבלה. אמןם, לא ניתן לדעת אם סימנים אלה נגרמו כתוצאה מאבני, מקלות וכדו' או בשל גורמים אחרים ואף לא ניתן לדעת מתי הם נגרמו, אך מנגד - אין אנו יודעים מאייה מרחק נזרקו החפצים והאם בהכרח הם משאים סימנים. לפיכך, אין בטענה כדי לשול את התיאור שתיארו העדים בדבר ההתרחשות בחורפייש.

151. עו"ד פארס טוען, כי בשלב מוקדם מאד של החקירה, החוקרים אימצו גרסה נגד נאשם 2 ונמנעו מלבחן כיוני חקירה אחרים כגון שהיה בעל מעדיוותיהם של מרון ופאנדי ובכך נפגעה זכותו להליך הוגן. לא זו התרשומתי. נגבו עדויות רבות בהן ניסו החוקרים לבירר אילו כלי רכב היו בזירה, מי נסע בהם, מה התרחש במהלך הנסיעה וכיוצא נפגע נאשם 2. עדויותיהם של מרון ופאנדי הן רק חלק מראיות התביעה והן לא עלו בקנה אחד עם ראיות רבות אחרות שנאספו. אני סבורה שהחקירה נוהלה בחוסר הוגנות, או כי נפגעה זכותו של נאשם 2 (או נאשם 1) להטగון.

הפן המשפטי

152. הנואשים הואשנו בסיכון חי אדם בנסיבות תחבורת, עבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין שזו לשונו:

"332 העווה אחת מלאה, בכוונה לפגוע בנוטע בתchapורה או כלי תchapורה או לסכן את בטיחותו, דינו - מאסר עשרים שנים:"

(2) מטפל בתchapורה או כלי תchapורה או בכל דבר שעלייהם או בקרבתם בדרך שיש בה כדי לפגוע בשימוש החפשי והבטוח של נתיב התchapורה או כלי התchapורה או בבטיחותו של נוטע כאמור או כדי לסכן את השימוש או הבטיחות האמורים".

מקום בו אין מדובר בעבירה תוצאותית (וכזה הוא המקירה Dunn) המונח "כוונה" מתפרש "כמובן שמתוכו נעשה המעשה או כמטרה להשיג יעד כפי שנקבע בעבירה, לפי הקשר" - סעיף 90א(2) לחוק העונשין.

153. מדובר בעבירה התנהגותית של "יצירת סיכון". היסוד הנפשי הנדרש הוא **"כוונה מיוחדת"** לפגוע בנוטע בתchapיר תchapורה או כלי תchapורה אשר בעבירה זו, יש להחיל את כל הצפויות. משמעות הדבר היא, כי אין צורך להוכיח נקבע, כי על היסוד הנפשי אשר בעבירה זו, יש להחיל את כל הצפויות. שהנאשם רצה להשיג תוצאה כלשהי, אלא די בהוכחה כי התקיימה אצלו, צפיה ברמת הסתברות גבוהה, כי עקב

התנהגותו תיגרם פגעה למי מעובי הדרכ.

ראו, לעניין זה ע"פ 217/04 אלקוריואן נ' מדינת ישראל (29/6/2005) (להלן: "ענין אלקוריואן") שם קבע כבוד הנשיא ברק, כי בעבירה סיכון חי אדם חל כלל הצפויות. כלומר - היסוד הנפשי של כוונה מתקיים בעושה, אם נתקיימה אצל צפיה ברמת הסתברות גבוהה, כי התוצאה אمنה תושג עקב התנהגותו וזאת - אף אם הוא לא חף בתוצאה כלשהי. ראוי להביא את דבריו, המתיחסים להחלט הלכת הצפויות על סעיף העבירה בה מואשמים הנאשימים דכאן ואת נימוקיו לכך, במלואם.

וכך אמר: "...לא מצאת טעם מהכי שלא להחיל את כלל הצפויות בעבירה של סיכון חי אנשים בمزיד בנסיבות תחבורת. תכליתו של האיסור בסעיף 332(2) לחוק העונשין היא להגן על חייהם ובטיחותם של גוסעים המשתמשים בנסיבות תחבורת או בכלי תחבורה ולהבטיח את התנוועה בדרך (ע"פ 1184/00 מחמיד נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 159, 165). לדידי, השמירה על שלמות גופו, חייו וביטחותו של האדם היא ערך המצדיק הגנה מפני פגעה לא רק כאשר לעושה המעשה המטרה להשיג את היעד האסור, אלא גם מקום שהוא צפה כאפשרות קרובה לוודאי את התמימות המטרת האסורה, ואפילו לא רצה בה (פרשת פלוני, בעמ' 507). מנגד, לעומת זאת, לא ניתן להביע, אף המערער לא עשה זאת, על ערך כלשהו אשר עשוי להיות משקל שכגד לפירוש זה. ואכן, קשה לחשב על ערך ציבורי, חברתי או אחר, העשויה להביא למסקנה שאין להחיל את כלל הצפויות בעבירה של סיכון חי אנשים בمزיד בנסיבות תחבורת. אין הגיון אפילו, במקרה זה, בהגבלה האיסור וההרთעה אך למקרים בהם המעשים נעשים מתוך רצון להביא לנזק האסור (ראו קוגלר, בעמ' 168). אין כל הצדקה להגן על נהגים הנוהגים באופן מסוכן הפעלים בrama של צפויות בדרגה קרובה לוודאי כי חייהם של חפים מפשע יסוכנו בכביש. אין לאדם חירות לנ' ג' דרך כאוות נפשו תוך סיכון חייהם של אחרים בבמודע. נוהga פרועה אינה ערך הראו להילך בחשבון על-ידי הפרשן בבואה לפרש את העבירה לפי סעיף 332(2). על כן, יש לומר כי כלל הצפויות חל בעבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, שענינה סיכון חי' אנשים בمزיד בנסיבות תחborת".

154. ראו גם ע"פ 1599/08 לויינשטיין נ' מדינת ישראל (19/2/2009) שם דן בית המשפט העליון בעבירה התנהגוותית, הcolaלה יסוד נפשי מיוחד של "כוונה לפגוע", החיבור להתקיים אצל העושה, מבל' שתידרש פגעה בפועל להתגבשותה - כפי העבירה הנדונה כאן.

הובהר, כי קיומה של "כוונה" אינו מחייב רצון בתוצאה וכי די במידעות לכך שקיימת הסתברות קרובה לוודאי שהיא תושג בפועל. זהו "כלל הצפויות", המגלם גישה ערכית "לפיה במקרים רבים קיימת שיקולות מוסרית בין אדם הפועל מתוך רצון שמעשו יביא לתוצאה מציקה כלשהי, לבין אדם הצופה במידה קרובה לוודאות את התרחשותה של אותה תוצאה, ולמרות שאין הוא מעוניין בה בהכרח אין הוא נמנע מן המעשה". כלל זה הוחל גם על עבירה לפי סעיף 332(2), כפי שנקבע בעניין אלקוריואן.

155. רוב המקרים שנדונו בפסקין דין עוסקים במקרים בהם הרכב נמלט משוטרים, תוך שנקבע שהיה באופן נסיעת הרכב, תוך כדי הימלטות, כדי לס肯 חי' אדם בנסיבות תחבורת. ראוי, למשל: ע"פ 214/07 שחאדה אלאטרש נ' מדינת ישראל, (5/7/2007); ע"פ 8726/07 ניר סרג' נ' מדינת ישראל (20/2/2008); ע"פ 10041/07 אוסמה ג'עברי נ' מדינת ישראל, (12/6/2008); ע"פ 7472/07 ابو עראמ נ' מדינת ישראל, (2/6/2008). אינני רואה הבדל מהותי בין המקרים הנ"ל לבין המקרה דנן ואם יש הבדל - הרי הוא לרעת מי שרודף ולא לרעת מי שנרדף.

156. ההגנה טוענת, כי בכל מקרה העבודה, להן טוענת התביעה, אין מגבשות את העבירה לפי סעיף 332(2)

(שדינה הוא 20 שנות מאסר), אלא לכל יותר עבירה של מעשה פזיות ורשלנות לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין (שדינה הוא שלוש שנות מאסר).

טענת עו"ד כרמל, מי שבחר לנוהג בצורה מסוכנת, זה הנוהג, אשר במקומם לנסוע לאט, עם דלתות סגורות, בחר לנסוע ב מהירות, עבר מנתיב לנתיב, בנגד חוק ונסע באמצעות הכביש על מנת שלא יעקפו אותו.

יש לדוחות טענות אלה מכל וכל;

157. בנסיבות העניין, כפי שפורטו לעיל, היה בסיס מוצק לחשש של נסעי האمبולנס מאשר יקרה אם יעצרו את האمبולנס, שהרי היה ברור שהנוסעים ברכבים מעוניינים להגיע אל הפציעים, ובודאי אין הם חפצים להיטיב עליהם. ברי, אפוא, שהנהג חף להימלט מהרכיבים הרודפים אחריו וסבירתם של הנוהג והרופא, כי אם יסעו ב מהירות איטית יצילחו הרכיבים לעצור אותם, היא יותר מסבירה ומציה ברמת וודאות גבוהה.

בניגוד לטענת עו"ד כרמל, אין צורך בהבאת ראיות המוכיחות שאכן נשקפה סכנת חיים לנסעי האמבולנס או לפצעים. די בכך שהוא **פוטנציאלי** לסיכון חי אדם. עם זאת, סבורה אני כי בהחלט נשקפה לנסעי האمبולנס סכנת חיים, ולא רק להם. מרדי כפי שתואר לעיל, במקרה מסוים מספר כלי רכב רודפים אחר רכב (במקרה זה - אמבולנס המוביל פצעים) במטרה לגרום לו לעצור, תוך שהם נסעים במצב אחריו, מקרים כאלה ונוסעים קרוב מאד אליו, בשני צדדי, עוקפים אותו ומנסים לחסום אותו ובכך מאלצים אותו לנסוע ב מהירות בלילה, בכביש מפותל, מהוות סיכון חי אדם בנתיב תחבורה, באשר הוא עלול לגרום לתנagesות ו/או להתהפכות כל אחד מכלי הרכב.

נאשם 1 סיכון, אפוא, בנסיבותיו, לא רק את האمبולנס ונוסעי, אלא גם את עצמו ואת הנוסעים ברכבו ואת הנוסעים בכל הרכיב האחרים שרדפו אחר האمبולנס, כמו גם את נסעי כלי רכב אחרים שהוא צפוי שישעו באותו כביש, באותו עת.

גם המוכיח שהוצב בדרך של האمبולנס היווה סכנת חיים. דזוקא משומש שהמחוסום הוצב בעיקול (או מיד אחרי העיקול) במקומות בו שדה הרניה של נהג האمبולנס מצומצם, יחסית, המוכיח סיכון את האمبולנס ונוסעי. ברי, כי הפתעה אשר מופתע נהג כאשר הוא מבחין במחוסום צזה (ובודאי כך הוא אם המchosום הוצב בתוך העיקול) עלולה לגרום לו לאבד שליטה על הרכב, בניסיון להימנע מגיעה לאנשים העומדים על הכביש; המchosום יצר, אפוא, סכנת התהפקות של האمبולנס (יש להזכיר, כאן, כי נסעי האمبולנס העידו כי מספר פעמים הם כמעט התהפקו); נשקפה גם סכנה שהאמבולנס יפגע באיביזה שחסמה את הנטייה הימנית ונוסעים יפגעו; עלול היה, גם, שהנהג יבלום בLIMITATION CHIROS, כך שהיא פוטנציאלית של סכנת התנagesות בין כלי הרכיב שנסעו אחרי האمبולנס לבין האمبולנס ועלולה הייתה להיגרם "תאונת שרשרת". גם המchosום יוצר סיכון לכלי רכב אחרים, הן אלה שבמרדי והן אלה שאינן קשורין בו (שיכולים להיות לנסוע באותו כביש באותו זמן) ועוד ועוד.

הסיכון ממשמעותי וברור ופוטנציאלי הנזק רב, לרבות פגיעה בחיה אדם.

158. אציג, כי אין מדובר בתחום **"סובייקטיביות"** של נסעי האمبולנס, טענת עו"ד כרמל, או בשאלה **"ערcit"** אשר צריכה להשפיע על "בחירה" סעיף העבירה הרלבנטי, טענתה השגיה מעד של ב"כ המשימה בעמוד 35 לסייעיה, אלא בנסיבות שנעשו על ידי הנאים אשר, באופן **אובייקטיבי**, היה בהם כדי לסקן, ממשמעותית, חי אדם בנתיב תחבורה.

מעשים אלה שעשו הנאים הוכחו בריאות, ברמה הנדרשת במשפט פלילי - הכל כפי שפורט לעיל. אני דוחה את טענת עו"ד כרמל, לפיה אין ממשות לטענה הנסיעה אחר האMBOLנס. אמנם, גם לא קשור למטרת המרדף אחר האMBOLנס, היה מקום קבוע כי מעשי הנאים סיכנו, מזיד, חי אדם בנסיבות תחרורה. אולם לא ניתן להתעלם מטרת המרדף, מטרת המוחחת עצם ביצוע המעשים, המחזקת את המסקנה בדבר קיומו של היסוד הנפשי הנדרש.

95. בעניין אלקורען התייחס בית המשפט העליון לאבחנה בין סעיף 332(2) לחוק העונשין לבין סעיף 338 לחוק, אליו מפנה ההגנה בסיכוןיה, בקבעו כי יסוד הבדיקה ביניהם הוא בין נג המבצע עבירות בשל חוסר מיזמנות או בשל חוסר זהירות ובין נג הנוהג, במכוון, באופן בלתי זהיר, תוך שהוא סיכון לפגיעה אחרים, העולמים להיפגע מנהיגתו הפרועה, כאמור: "עבירות העוסקות בהניגה בדרך נמהרת או רשלנית (כדוגמת סעיף 338 לחוק העונשין) מטפלות בנג הסביר, המוצע, שבשל נסיבות שונות מבצע עבירה בזמן הניגה. עבירה לפי סעיף 332(2) לעומת זאת, מטפלת בנג שאינו 'תמים'. היא מתמקדת בנג שידע על הפסול בהתנהגותו, ולמרות כן לחס סיכון לידועין לפגיעה באנשים חפים מפשע, אשר צפויים להינזק כתוצאה מנהיגתו הפרועה [...]. התנהגותו לא נבעה כתוצאה מחוסר מיזמנות או חוסר זהירות (ראו והשוו: ע"פ 1796/1992abo מוסא נ' מדינת ישראל (לא פורסם))."

כן ראו: ע"פ 4882/06 פליקס טרטורה נ' מדינת ישראל (24/5/2007) בוណון מקרה בו נמלט המערער עם רכבו מפני המשטרה תוך שהוא בפראות, שיש בה כדי לסכן חי אדם. גם שם נטעה אותה טענה ובית המשפט העליון קבע (תוק הפניה לעניין אלקורען) כי "לשון הסעיף [סעיף 332(2) לחוק - ת.ש.ג.] רחבה מאוד, באופן שהיא כוללת 'טיפול' אם בנסיבות התחרורה (הכbesch) ואם בכל תחרורה (הרכב), بما שעילם או בקשרתם, 'בדרכ' שיש בה כדי לפגוע בשימוש החפשי והבטוח' של הרכב או הרכב או בנסיבות נסע, או לסכן את אלה. ברי מלשון הסעיף כי הוא נועד לכלodium בראשתו את כל האפשרויות הרלבנטיות".

106. בעניינו, לא רק שהנאים ידעו על הפסול בהתנהגותם, אלא שהם נגנו כך במכוון. כל מעשייהם, החל מהרדף אחר האMBOLנס וכלה בהצבת המchosום, גם אם היה זה "רק" בסיווגו של עיקול, כפי שנראה על פי הראיות (לא בתוכו,قطעת ההגנה, אותה הנחתי לטובת הנאים) ובכל מקרה - במקרה בו שדה הראייה אינו רחב, נעשו במתכוון.

כל בר דעת מבין, כי רדיפה אחר הרכב, באופן בו תוארה נהיגת האיבזה הצהובה וכי הצבת מchosום בדרכו של הרכב הנמלט, בדרך בו הוכח, בוודאי כאשר המchosום מוצב בסיווגו של עיקול בדרכו, יוצרת סיכון ממשותי לח"י אדם בנסיבות תחרורה - הן לח"י נסעי האMBOLנס, הן לח"י האנשים הנמצאים ברכבים הרודפים, הן לכלי הרכב נוספים העשויים להשתמש בדרך והן לאנשים החוסמים את הacobish, במchosום.

אין צורך בחוות דעת מומחה לשם הוכחת הסיכון הטמון באופן בו נג נאשם 1 את האיבזה, או באופן הצבת המchosום ובאופן בו עמד נאשם 2 במchosום, ביחיד עם שלושת האחרים. הסיכון הרוב שכרך ברור מאליאו. ראו, לעניין זה, ע"פ 1599/08 לוינשטיין נ' מדינת ישראל (19.02.2009) (להלן: "ענין לוינשטיין") שם, פסקה 46.

116. רדיפה, ביחיד עם רכבים אחרים, אחר הרכב כלשהו ובוודאי אחר האMBOLנס המוביל פצעים (במיוחד במקרים ועל רקע האירוע בכיר) ניסיונות לגרום לאMBOLנס הנמלט לעצור, תוך נסיעה מצדדיו מאחוריו ומפניו ובסופו של דבר, הקמת המchosום כאמור, מקימה צפויות ברמה גבוהה ביותר, של פגעה בכל מי שנמצא בדרך, אפשרות קרוביה לוודאי ואין לי ספק שהנאים הבינו זאת וצפו זאת.

אין מדובר למי שנагו בדרך פחות תשומת לב מסקנת, בדרך **פזואה או רשלנית**, אשר סעיף 338 לחוק העונשין הולם אותה, אלא למי שרדף אחר האמבולנס, נהג בדרך כפי שנаг, ובמי שהחסמו את דרכו, **במכוון** ובמטרה ברורה לגרום לו לעצור, באופן שסיכון חי אדם. עמידה על הכביש, במחסום, כפי שעשה נאשם 2, מהוות **"טיפול בתחבורה"** בדרך שהיא בה **"כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח"** של האמבולנס בתchapורה וכדי לסכן את השימוש בדרך ואת בטיחותם של נוסעים האמבולנס.

מעשי הנאים מהווים, אפוא, **בבירור**, עבירה של סיכון חי אדם, **במזהיד**, בתchapורה, לפי סעיף 2(3)(2) לחוק העונשין.

התוצאה

162. נוכח כל האמור לעיל, אני מרישה את כל אחד מהנאים בעבירה של סיכון חי אנשים בצד ימין בתchapורה- לפי סעיף 2(3)(2) לחוק העונשין, כדלקמן:

את נאשם 1 - בגין המרדף באיביזה הצהובה, אחרי האמבולנס ובгин הצבת רכב זה במחסום, אך לא בגין האירוע בכיכר. נאשם זה מזוכה, כאמור, מהאירוע בכיכר.

את נאשם 2 - בגין עמידתו במחסום, אך לא בגין האירוע בכיכר ולא בגין המרדף. נאשם זה מזוכה, כאמור, מהאירוע בכיכר וכן מזוכה, מחמת הספק, מהמרדף.

ניתנה היום, כי'ו אלול תשע"ז, 17 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים